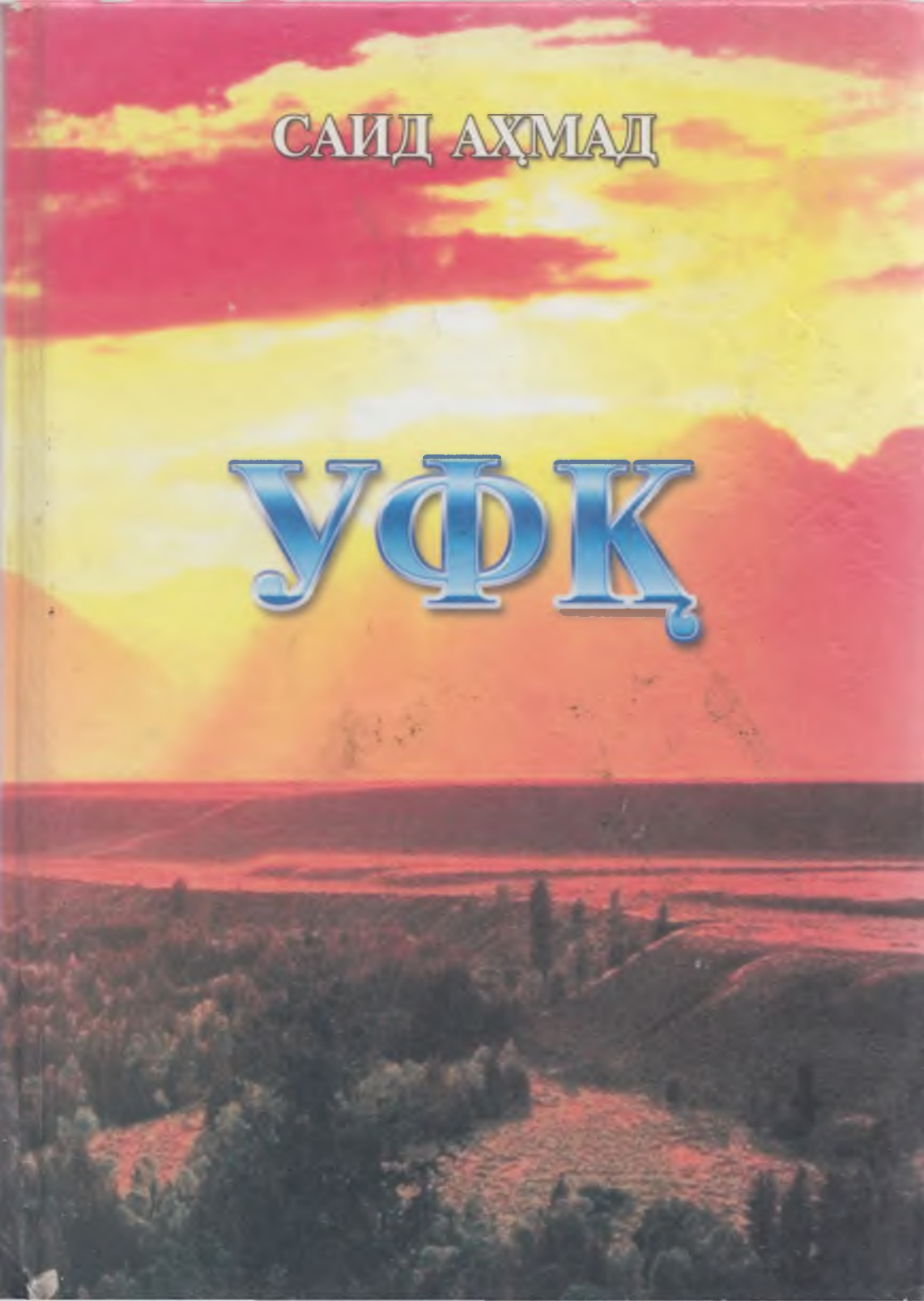

САИД АХМАД

УФҚ

САИД АҲМАД

УФҚ

ТРИЛОГИЯ

“Sano-standart” нашриёти
Тошкент — 2015

КБК: 84(5Ў)6
УЎК: 821.512.133-3
А98

Саид Аҳмад.

Уфқ / Қайта нашрга тайёрловчи
Хусанходжаева Нодира Саид Аҳмад
қизи. — Т.: «Sano-standart» нашриёти,
2015 йил. — 632 б.

«Уфқ» трилогияси Ўзбекистон халқ ёзувчиси Ўзбекистон Қахрамони Саид Аҳмад ижодида алоҳида ўрин тутади. Трилогия XX аср миллат ҳаётининг ўн йиллик даври — иккинчи жаҳон уруши, уруш ва урушдан кейинги йиллар воқеаларини ўз ичига олади. Трилогияда ўша йиллари халқ бошига тушган мусибатлар, одамлар кўксигаги армонлар, шу муносабатларни енгишга қодир мислсиз матонат ва шижоатлар ёзувчи истеъдодига хос эҳтирос, зўр илҳом билан акс эттирилган. Асарда Икромжон, Жаннат, Азизхон, Дилдор, Асрора каби теран, халқчил, ёрқин миллий образлар яратилган.

КБК: 84(5Ў)6
УЎК: 821.512.133-3

ISBN 978-9943-4473-8-7

© “Sano-standart” нашриёти, 2015.

ҚИРҚ БЕШ КҮН

ҚИРҚ БЕШ КҮН
ҚИРҚ БЕШ КҮН
ҚИРҚ БЕШ КҮН

ҚИРҚ БЕШ КҮН

БИРИНЧИ КИТОБ

**Умр йўлларимнинг содиқ ҳамроҳи
Саида Зуннувананинг порлоқ хо-
тирасига бағишлайман.**

Саид Аҳмад

БИРИНЧИ БЎЛИМ

I

Зириллама гузаридан сал нари ўтиб чап тарафга тор кўча кетади. Қалин толлар соя ташлаган, четида тинимсиз жилдираб сув оқадиған бу кўча айниқса саратон кезлари жуда жимжит бўлади. Гувала деворлар орқасида бетини чанг босған беҳи ғўралари, теракка чирмашған аймақи узумлар бу кўчага ажиб бир ҳусн бағишлайди.

Яктагининг барига тўрт-бешта ҳандалак солиб олған элик ёшлар чамасидаги бир киши шошилмай боради. Қорага бўялған кўн этиги тупроққа зарб билан тушганидан чанг кўтарилади, кўнжларига кўнади.

Кўча бетларидаги катта-кичик эшиклар олди жуда файзли. Йўлак олдиларида супачалар. Ариқ бўйида райҳонлар. Тол пинжиге суқилған супада бир мўсафид қийиғи билан чойнакни ўраб ўй ўйлаб ўтирибди. Унинг ҳассаси тиззасига кўндаланг кўйилған. Олдига ёзилған дастурхонда иккита кулча, бир лycopда майдалаб учирилған оқ қанд. Кўзачада ошрайҳон шохлари.

Ҳандалак кўтарған киши чол олдидан ўтаётғанда қадамини секинлатди. Чолнинг қулоғи оғир бўлса керак, баланд овоз билан салом берди. Чол хаёлдан уйғониб алик олди.

— Икроммисан? Тинчмисан, болам? Арзандагинанг уйнаб-кулиб юрибдими? Ке, битта чой ич!

Икром отли бу киши чолнинг гапини қайтармади. Аста келиб супа четига омонатгина ўтирди. Чол чой куйиб узатарқан, ҳавони искаб атрофга аланглади.

— Жониворнинг ҳидини қара! Ҳандалак пишипти-да.

Икром этагидаги ҳандалаклардан бирини чолнинг олдига кўйди.

— Ҳа, топдингиз, бува, ҳандалак чиқибди. Мана, омонликка бирини олинг.

Чол ҳандалакни олиб узоқ искади. Кўзлари қисилиб, анча пайтгача жим қолди. Кейин хўрсингандек деди:

– Худо шу кунларга ҳам етказди. Пишиқчиликка етмай ўлиб кетаман, деб ўйлаган эдим. Ўзингга шукур!

Икром белбоғига осилган жез пойнакли қиндан пичоқ чиқариб чолнинг олдига қўйди. Чол пичоқни нари итарди.

– Қуй, неварамга сўйиб бераман. Ўзим жуда соғиниб турган эдим. Ҳандалак баҳона бир кўриб келаман.

Икром кулди.

– Неварангиз ҳандалак пишиғини ҳали кўп кўради. Ўзингиз сўйиб енг.

– Неварам ёнимда чулдираб турмаса, томоғимдан овқат ўтадим?

Чол чойнак тумшуғини пиёла четига теккизиб охириги чойни куйди-да, ўзи хўплаб фотиҳа ўқиди.

– Кун исиб кетмай бориб кела қолай.

Икковлари ўринларидан туришди. Икром чолнинг ҳассасини олиб бериб, ариқдан ўтишида белидан тутди.

Чол кетаркан миннатдорлик билдирди.

– Зап иш қилдинг-да, Икром. Неварам бўйнимга осилиб чулдирайдиган бўлди.

То у кўздан йўқолгунча Икром орқасидан қараб қолди. Негадир ичидан бир кучли хўрсиниқ келиб энтикиб олди. Бу чолга ҳавасданми, ё шундай покиза бир инсоннинг умри тугаб бораётганиданми, билмасди.

Супа четида қолган учта ҳандалакни ноҳушлик билан яна этагининг барига ташлаб сертупроқ йўлдан боягидек салмоқли қадамлар билан юриб кетди.

Икром яшил эшик олдида тўхтаб оёқ остидаги бодринг пўчоқларига, чала тишлаб ташланган ғура олмаларга, бир-икки жойидан тимдаланган кунгабоқар лаганчасига қаради. Бошини сарак-сарак қиларкан, бетида ажиб бир жилмайиш пайдо бўлди. Ўзича овоз чиқазиб «боласи тушмагур-е, боласи тушмагур-е», деб юборганини билмай қолди. Остона ҳатлаб ичкарига кирди. Ҳовли жимжит. Ҳамма ёққа кўлоблаб сув сепилган. Икром ҳандалакларни айвонга думалатиб, ичкари уйга мўралади. Ўрин йиғилмаган. Ўн олти ёшлардаги бир йигит донг қотиб ухларди. Деразадан тушган офтоб бошига келиб қолганидан бўйинлари терлаб кетган. Икром остонага тепиниб этигининг чангини туширди-да, кириб ўғлининг бошига чойшаб тортиб қўйди. Онаси қаёқда экан, деб атрофга қаради. Яна ҳовлига тушди. Хотини

кўринмасди. Ариқ бўйига келиб ювинишга энди энгашган ҳам эдики, томорқа тарафдан инграган товуш келди. Ўқдек отилиб томорқага чопди.

Қантак ўрик тагида қирқ беш ёшлардаги хушрўйгина бир жувон тўлганиб ётарди. Ёнида палёнланган уч-тўртта ўрик саржин. Тўнка устида болта. Икром илдам бориб хотинини кўтарди.

– Жаннат, Жаннат, сенга нима бўлди?

Жаннат ингради. Икром ариқдан ҳовучида сув олиб бетига сочди. Жаннат кўзини очди.

– Нима бўлди?

Жаннат инграгандек жавоб қилди:

– Тентаккинамга тансиқроқ бир нима пишириб берай десам ўтин қолмапти.

Икромнинг икки қоши оралиғига тугунчак тушди. Хотинини суяб ҳовлига олиб ўтди. Ичкарида ҳамон ўгли донг қотиб ухларди. Икром хотинини кўрпача устига ётқизиб, бошига ёстиқ қўйди. Кейин жаҳл билан уйга кириб боласининг устидан чойшабни ирғитиб ташлади. Бола чўчиб кўзини очди. Тепасида депсиниб турган дадасига ҳайрон қаради.

– Тур! Бу қанақа аҳмоқлик?

Бола умрида бунақа гап эшитмаган шекилли, кўрқиб кетди. Икром яна қичқирди:

– Одамлар ишини қилиб тушликка чиқди. Сен ҳали ҳам болишдан бошингни узмапсан. Аҳмоқ!

Айвондан хотинининг ингроқ товуши эшитилди:

– Боламни сўкманг. Болагинамни гадабламанг!

Икром боланинг ювуқсиз бетидан кўзини олиб айвонга чиқди. Хотинининг бошига келиб тиз чўкди.

– Ҳандалак олиб келдим, сўйиб берайми?

Хотин бош чайқади.

– Болагинамга сўйиб беринг. Есин. Турсунбой, болагинам, қанисан? Даданг ҳандалак олиб кептилар, еб олгин, болагинам.

Турсунбой кўзлари уйқудан қисилган бир ҳолда ичкаридан чиқди. Айвон четидаги ҳандалакларга қаради. Олмоқчи бўлиб турганда Икром зарда билан деди:

– Бор, ювин, кейин ейсан!

Бола бир онасига, бир дадасига қараб туриб қолди. Кейин норози ҳолатда айвондан тушиб нари кетди. Хотин инграб эрига қаради.

– Боламга қаттиқ гапирманг. У нимани билади, ёш бола-ку. Эси кириб қолар, даласи.

Икром индамади. Хотинига совиб қолган чойдан қуйиб тутди.

— Эсинг жойидами, оғир оёқ одам ўтин ёрадимми?! Уғлингга айтсанг бўлмасмиди.

Эр-хотин жим қолишди. Шу ўғил уларнинг битта-ю битта фарзандлари. Жаннат етти бола туғди. Турмади. Шу биттагина Турсунбой уларнинг қувончи бўлиб ўсарди. Болага улар шамолни ҳам раво кўрмасдилар. Бола ҳам ёлғизлигини сезиб, ундан фойдаланарди. Уй юмушларига қарашмас, қарашганда ҳам ишни ўйин тариқасида бошлаб, ишга айланганда ташлаб кетарди. Она доимо орқасидан юриб у чала қолдирган ишларни бажараркан, ҳа, бўйнигинанг узилмагур, ҳа, оғзингдан бол тушмагур, деб гапириб юриб иш қиларди. Бола йўлга кирганда ҳам эр-хотин уни опичлаб юришди. Унинг ўзи кеч йўлга кирди. Умуман, бола айёр бўлади. Кўп кўтарсангиз, оёғини ерга босмайдиган бўлиб қолади. Турсунбой ҳам оёғини кеч ерга босганлардан эди. Икром тўйларга борса биронта қандми, конфетми, яхши ният билан, боламини ҳам шу кунларга етказсин, деб киссасига солиб келарди.

Она қаерга борса, уни эргаштириб борарди. Турсун ҳатто мактабга борганда ҳам онасини эмарди. Катта танаффусда келиб эмиб кетар, она тўй-ҳашамларга борса, орқасидан эргашиб борар, уни имлаб йўлакками, панароқ жойгами чақириб эмиб оларди.

Улар арзанда болаларини ана шундай, бутун умрларини, роҳат-фароғатларини бағишлаб ўстиришган эди. Зеро, уларнинг роҳатлари ҳам, фароғатлари ҳам шу боланинг дард кўрмай ўсишию кўз олдиларида юриши эди. Агар Турсунбойни сал иситма олиб қолса, эр-хотин уйқу нималигини унутишар, бошидан нари кетишолмасди. Турсунбойнинг сал нотоб бўлиши икковини ҳам оёқдан йиқитарди.

Турсунбой ҳусиниб уйга ўтиб кетди-да, бир оздан кейин кийиниб чиқди. У чинакам биров ҳавас қилса арзийдиган йигит бўлганди.

Турсунбой ҳуснда тенгсиз йигит эди. Қош-кўзлари попуқдек. Ота-она эмас, кўрган кишилар ҳам тўхтаб бир қарамай иложлари йўқ эди.

Турсунбой ўзининг чиройлилигини билар, шунинг учун бўлса керак, ўзига бино қўярди. Ўз тенглари, айниқса, қизлар олдига сал баландроқ туриб, беписанд гаплашарди.

Турсунбой келиб дадасининг олдига тиз чўқди.

— Болам, онангга жиндек қайнатма шўрва қилиб бер. Мен ҳозир далага кетаман.

— Қўйинг, — деди хотини. — Қўлига пичоқ берманг, эт-бетини кесиб олмасин, болам. У-буни келтириб беринг, ўзим секин тўғраб бераман.

Икром индамади. Ер остидан секин ўғлига қаради. У онаси ҳимоя қилаётганидан мамнун эди. Икром индамай туриб ўчоқ бошига кетди. Жаннат ўғлини пешанасидан силаб пичирлади:

— Токчада қаймоқ бор, дастурхонга нон ўраб қўйганман, чойингни ич, болагинам.

У шундай деди-ю ўғлининг жавобини ҳам кутмай инқиллаб ўрnidан турди. Боласининг олдига дастурхон ёзиб нонушта қўйди. Кейин унга тикилиб ўтираверди.

Ошхонада Икром дўқ-дўқ ўтин ёрар, жаз-буз қилиб пиёздоғ қиларди.

Она ҳамон боласидан кўз узмай аллақандай ширин хаёллар оғушида тебраниб-тебраниб ўтирарди.

II

Қалин дарахтларга бурканган катта ҳовлининг этак тарафидан янгигина шувоқдан чиққан уй-дахлиз, олди айвон. Ҳовли ўртасида атрофидан ариқ айланиб ўтадиган супа. Ариқ бўйларида райхонлар қулф уриб яшнаб турипти. Суви қочиб қоқига айлана бошлаган сухан ўрик таги билан битта бўлиб тўкилган. Жаннат тўкилган ўрикларни териб лаганга соляпти. Супа устида пашшахона ичида Турсунбой барқ уриб ухлаб ётипти. Жаннат ой-куни яқин бўлганидан энгашиб ўрик теролмайди. Ўтирган ўрнида сурилиб теради. Тут тагидаги чоғроқ сурига нонушта тайёрланган. Ошхона олдида сариқ самовар париллаб қайнаб турипти.

Жаннат тиззасига тиралиб ўрnidан турди. Терган ўрикларини айвон лабига қўйиб супага келди. Пашшахона четини кўтариб ўғлига аллақандай меҳр билан қаради.

— Болам, тура қолгин. Жон болам, кун ёйилиб кетди. Тура қол, жон болам, онагинанг ўргилсин! Даданг нонушта қилмай ишга чиқиб кетган-а. Тургин!

Боласи у ёнбошидан бу ёнбошига ағдарилади.

Ҳали устара тегмаган иякларида йигитлик нишонлари белги бериб қолган, тушь суртилгандек куюқ киприклари юмуқ кўзларини қоплаб турарди. Зулукдек қора қошлари, қирра бурни, бежирим ияклари болага алоҳида бир ҳусн бағишларди.

Жаннат унинг бошини силайди.

— Турсунбой, болагинам, турсанг-чи, нонуштанг совиб қолди. Даданг кутиб қолди.

Турсунбой одеялни бошига тортиб бурканиб олди.

— Ҳа, умрингдан барака топкур-а, турсанг-ку, бўларди-я. Менинг шу аҳволда бориб келишим осонми. Ҳа, боланг кўпайгур-а. Қандоқ қиламан, бораман-да. Тезроқ тур! Дадангнинг олдига ўзим бораман. Сўридаги нонуштангни товук чўқиб кетмасин.

Жаннат ўзидан-ўзи гапириб, чорсига нон, қатлама туга бошлади. Самовар жўмрагидан катта мис чойнакка қайноқ сув қуйиб самоварга яна сув тўлатди. Қувурига тараша ташлади. Кейин қўлида чойнак, тугун билан супа ёнига келди.

— Кетяпман. Эшик очиқ қолмасин, тур. Турганингдан кейин чорбоққа чиқиб сигирдан хабар олиб қўй. Арқонига ўралашиб қолмасин.

Жаннат гапира-гапира чиқиб кетди.

Кун ёйилиб кўча серқатнов бўлиб қолганди. У кекса толлар, қайрағочлар бағридан ўтган йўл бўйлаб кетаркан, қулоғига хотинларнинг йиғиси чалинди. Сергакланиб йиғи келаётган тарафга қулоқ тутди. Йиғи Расул буванинг ҳовлисидан келарди. Хотин қадамини тезлатди. Расул буванинг кўча эшиги олдидаги супаси кўринди.

Чол ҳар куни шу супада кунини кеч қиларди. Юзни қоралаб қолган бу чол умрида кўп воқеаларнинг шоҳиди бўлган. Ували-жували бу қария кейинги йилларда узоқ яқинга боролмайдиган, невараларига супа ясатиб чўғдек гиламча солдириб ўтирар, дидига ёққан йўловчини ёнига чорлаб аччиқ кўк чой қуйиб берар, кетаётганда райҳондан битта шох синдириб қўлига тутарди.

Мана, ҳозир супа олдида уч-тўрт киши ўралашиб турибди. Кўча бетига қўлоблаб сув сепилган. Чол ўтирадиган супа тепасидаги тол поясини кесиб тобутга анбар қилишяпти.

Хотин жанозага тўпланаётган кишилар олдидан бош эгиб ўтиб кетди. Ичкаридан ўқтин-ўқтин йиғи товуши келиб турибди. Қорагина бир киши шошиб келарди. У узоқдан жадал келаётган бўлса керак, терлаб, яктагининг елкалари ҳўл бўлиб кетган эди.

— Жаннат, Икромга ўзинг хабар қил. Пешинга чиқазилармиш, деб айт. Мен Заркент, яккатуликларга хабар қилиб келяпман.

У шундай дедию яна жадаллаб юриб кетди.

Бу эрининг яқин ўртоғи, Туланбой исмли киши эди. У қиз танлаб-танлаб ёшини ўтқазиб қўйган, охири қирқни қоралаб қолганда уйланган, ўзи очиққина, ҳар гапига мақол ё матал қўшиб гапирадиган сўзамол киши эди. У кирган давра бирдан яшнаб

кетар, тўй-ҳашамларда у бўлмаса ўрни йўқланиб турарди. У ўзини катта олмас, қишлоқда азами, бирон маърака бўлса, дарров етиб келарди. Биронта одам бемаҳал нотоб бўлиб қолса, шуни уйғотишар, пиёда бўлса ҳам Марғилонга — доктор олиб келишга юборишарди. Тўланбой йўқ демай пилдираб кетаверарди. Мана, ҳозир ҳам Тўланбой жанозага икки қишлоқни хабарлаб келяпти.

Жаннат эрига бу кўнгилсиз хабарни етказиш учун қадамини тезлатди. Идора олдида қора енгил машина турарди. Одам кўп. Ҳамма ичкаридан кимнингдир чиқишини кутяпти. Жаннат бир муддат, ким келди экан, катталардан биронтаси бўлса ажаб эмас, деб Яккатут тарафга бурилди. Икромжоннинг ўзи шу тарафга ҳаллослаб келарди. У хотинини кўриб аччиқланди.

— Ўзинг келяпсанми? Ўғлингга айтсанг бўлмасмиди? Неча марта айтаман, юк кўтарма, деб.

Жаннат, ҳечқиси йўқ, дегандек илжайди.

— Турсунбойгинангиз ухляпти. Кечаси кеч қайтган эди. Уй-ғотгим келмади. Расул бува оламдан ўтибдилар.

— Эшитдим, — деди Икром. — Шунга келяпман. Сен уйга қайта қол.

— Оч наҳор борасизми, қатлама қилган эдим, бир тишлам бўлса ҳам, тамадди қилиб олинг.

— Кейин, кейин. Ўзим эшикка бораман. Йўлдош ота келибдилар. Мени йўқлатган эканлар, борай.

— Ота атайи жанозага кептиларми?

— Йўқ, иш билан юришипти. Кўпчилик бўлиб чўлларни айланиб юришганмиш. Қишлоғимиз тепасидан канал ўтади, дейишяпти. Уйи, боғи устидан канал ўтадиган хонадонлар билан гаплашиб юришипти. Бирортаси норози бўлиб қолмасин, деб Райимбердига тайинляптилар.

— Вой тавба, — деди Жаннат. — Ҳукумат ҳам сув келтирсин, ҳам ҳақини тўласин, кўз кўриб, қулоқ эшитмаган замонлар бўляпти.

Икром шошиб турганидан гапни чўзиб ўтирмади.

— Кейин айтиб бераман, хотин. Гап кўп. Зўр ишлар бўладиганга ўхшайди. Борай-чи, отанинг ўзлари айтиб қоларлар. Ўз оғзиларидан эшитай.

Икром хотинини қолдириб, ўзи идора тарафга қараб кетди.

Жаннат тугунчаси билан уйга қайтганда сўри устидаги ноуштани мусичалар чўқир, қаймоқ солинган пиёла ерга тушиб чил-чил бўлган эди. Тўкилган қаймоқни мушук яларди. Турсунбой бўлса ҳамон донг қотиб ухлаб ётибди. Тўрт-беш товуқ дастурхондан олиб қочган қатламани талашиб чўқилашарди.

Жаннат бу бесаранжомликни кўриб ҳанг-манг бўлиб қолди.

— Ҳа, болагинанг кўпайгур-а, бу нима қилиқ, ҳали ҳам ётиб-санми? Мана, бормаганингдан дадагинанг нонушта кутиб-кутиб, оч-наҳор қишлоққа тушиб келибди. Шунақа ҳам бўладими, болангдан айланай.

Онасининг тинмай жавраши чаккасига теккан Турсунбой ноилож бош кўтарди. Пашшахона ичида бир керишиб одеялни иргитди.

— Ҳеч ухлатмадингиз-да.

— Ухлаш ҳам шунчалик бўлади-да. Расул буванг ҳам оламдан ўтиптилар.

Бола бепарвогина «шунақами», деб қўя қолди.

— Даданг ўшаққа кетдилар. Сен ҳам чойингни ичиб ўшаққа бор.

— Мен нима қиламан. Кун исиб кетди.

— Вой болам, бу одам боласининг бир-биридан қарзи-я. Бутун уч қишлоқ бувангникига йиғилипти. Раҳматли, қандоқ табар-рук одам эдилар. Юз ёшга кираман, деб турган эдилар.

Онанинг гаплари Турсунбойга малол келди.

— Бўлди, кўп гапираверманг. Миямни ачитиб юбордингиз.

Ўглининг аччиқланаётганини кўриб она сергакланди.

— Ҳўп, ҳўп, болам. Энди гапирмайман. Борсанг яхши бўларди. Ҳамма ўртоқларинг ўша ерда. Охунбобоев ота ҳам келибдилар.

Бола эснаб ўрнидан турди. Она уйга кириб, дазмолланган янги дастурмол, тахтакачдан тушган марғилон нусха дўппи олиб чиқди.

У кўча эшигига йўл оларкан, она аллақандай, сира таърифлаб бўлмайдиган меҳр билан орқасидан қараб қолди.

— Чой ичмадинг-ку, чойгинангни ичмадинг-ку, тентагим.

Турсунбой кўчага чиқиб қаёққа боришини билмай анча ўйланиб туриб қолди.

Ҳали жанозага Охунбобоев ҳам келармиш деган гап қулоғига киргандек бўлганди. У киши қанақа одам экан? Билгиси келди. Дадаси Тошкентга борганда Охунбобоев, ўглинг нечага кирди, кап-катта йигит бўлиб қолгандир, деб сўраганини онаси айтиб берганди.

Турсунбой ўйлаб ўтирмай Зириллама тарафга юра бошлади.

Ҳамма вақт жимжит бўладиган кўчада бугун одам кўп. Тўрт-беш қишлоқ шу ерга — дафн маросимига тўпланган. Кўча бетида тобут.

Тўп-тўп одам орасида шивир-шивир бошланди. Ота келаётибдилар. Йўлдош ота келаётибдилар, деган гап оғиздан-оғизга ўтди.

Узоқдан машина моторининг гуриллагани эшитилиб дарров сўнди...

Нарида ўн чоқли киши кўринди. Олдинда чўққи соқол Йўлдош Охунбобоев, унинг ёнида Тоға, Икромжон, Умматали ва тўрт-беш киши шу тарафга қараб келишарди... Райимберди Расул буванинг кейинги кунларини гапириб келарди:

— Саккиз ўғил, бир қиз, ўттиз саккиз неварга кўрган. Ёлғиз қизини кўп яхши кўрарди, бечора. Ўша қизининг қўлида жон берипти.

Икром кечаги учрашувни яна эслади. Демак, бува кеча неварасига ҳандалак олиб борганича уйига қайтмаган. Ўша ерда жон таслим қилган.

Охунбобоев уни яхши танирди. Эслаб кетди.

— Расул буванинг укаси билан биз Эшонтўпи қишлоғида чоракорлик қилардик. Атайи Зирилламадан бизни йўқлаб борарди. Топганини бериб яна пиёда орқасига қайтиб кетарди. Ўтган йили Тошкентга неварасини етаклаб борипти. Ишга келсам, эшикда кутиб турган экан: «Шуни ўқитиб, менга одам қилиб бер. Биттаси илмли бўлсин», деб илтимос қилиб қолди. Жойлаб қўйдим.

— Ҳа, — деди Райимберди, — дўхтирликка киритиб қўйган экансиз. Ҳозир шу ерда, каникулга келган.

Зириллама жанозага кўчиб келгандек эди. Кўча бетида биров чўккалаган, биров тик турган, чол ўтирадиган супада икки-уч қария бош эгиб тек қотишган эди.

Охунбобоев бир четда тиззалади. Маърака эгасига имлаб, юқорига олинглар, деган ишора қилишди. Аммо Охунбобоев жойидан жилмади. Қўлини кўксига қўйиб узр ишорасини қилди.

Бари бир бўлмади. Райимберди уни қўлтиғидан олиб турғизди-да, супага, қариялар олдига ўтқазди.

Далага, ғўза чопиғига кетаётган колхозчиларнинг ҳаммаси жанозага келишган. Уларнинг кетмонлари, нон туғилган қийиқлари ёнларида.

Куннинг тиғига қолмай жаноза ўқилиб қабристонга йўл олишди. Зириллама гузарига чиққанларида ўткинчи аравадагилар, отлиқ кетаётганлар йўлдан тўхтаб тобутни елкага олишар, етти қадам юриб дастани бошқасига беришарди. Йўллардаги самоварларда эрталабки нонуштага чиққан чойхўрлар гур этиб туришар, сартарошхонадагилар, дўкондагилар ишларини, пул-

ларию қимматбаҳо буюмларини ташлаб, тобут дастасини елкага олишарди.

✓ Бу қадим ўзбек одатини айниқса зирилламаликлар қаттиқ ушлашарди. Сўнги йўлга кетаётган инсон олдидаги буюк қарз деб билишарди.

Охунбобоев ҳам навбатма-навбат дастанни елкага олар, марҳум сиймосида ўз отасини эсларди. Улар бир-бирлари билан қалин дўст бўлишган. Расул бува дўсти Охунбобо вафот этганда қабрига ўз қўли билан қўйганди. Шунда Йўлдошвой бу одамга алоҳида бир меҳр, алоҳида яқинлик сезган, бу сезги чол оламдан ўтгунга қадар қалбини тарк этмаганди.

Йўлдошвой ўз отасини иккинчи дафъа дафн қилаётгандек эди. Чунки отасини таниган, унинг товушини эшитган, ҳамнафас бўлган кишилардан энг сўнгиси шу Расул бува эди.

Юз ёшни қоралаб қолган бу табаррук чолни у Тошкентда Олий Совет Президиумининг Раиси бўлиб ўтирган столида, уй ўйлаб қолган чоқларида ҳам эсларди. Қачон Фарғона томонларга йўли тушса, албатта уни бир зиёрат қилиб, дуосини олиб ўтарди. Мана, отаси билан ҳамнафас, унинг нафасини туйган сўнги киши ҳам оламини тарк этди.

Бу чолни бутун юрт иззат қиларди. Тўю маъракалар усиз ўтмасди. Никоҳ тўйларида келин билан куёвни унинг олдига олиб келиб салом бердиришарди. Янги фарзанд кўрганлар албатта чақалоқни унинг тиззасига қўйиб олишарди. Агар у гузардан ҳасасини дуқиллатиб ўтиб қолса, ҳамма баробар қалқиб то ўтиб кетгунча таъзимда турарди.

Ҳад-ҳисобсиз тобуткаш қабристон томонга бурилган эди. Тўланбой олазарак бўлиб кимнидир қидира бошлади. Кўпчиликдан қолиб кетмай деб, пилдираб бораётган сийрак соқол бир кишини тирсагидан ушлади.

– Умматали амаки, тез уйга бораркансиз.

Умматали ҳайрон бўлиб Тўланбойга қаради.

– Нима гап?

Тўланбой ҳаллослаб гапирарди:

– Ўғлингиз маҳаллани бошига кўтариб аравакашлар билан муштлашяпти.

Умматали бир гап айтмай тўпдан ажралиб орқасига қайтди. Унинг бунақа маъракалар, тўйлардан бенасиб бўлиб орқага қайтган пайтлари кўп бўлган. У биронта тўйда, биронта базмда одамларга ўхшаб хотиржам ўтирмаган. Ўғли Азизхон жанжални пулга сотиб олар, машмаша бошлаб уни мудом нотинч қиларди.

Шунинг учун ҳам ҳозир у, нима бўпти, қачон, нега, деган савол бермай орқасига қайтпти.

Савобдан қуруқ қолмайлик деб ўткинчи аравакашлар от-араваларини тор кўчада қолдириб, тобут дастасини елкага олиб, ярим йўлгача бўлса ҳам кузатиб қўяйлик, деб кетган эдилар. Азизхон эгасиз қолган от-араваларни кўриб пайтдан фойдаланмоқчи бўлипти. Иккита отни аравадан чиқазиб болаларни миндирипти. Ўзи кўча тарафдаги дарвозанинг бир тавақасини чиқазиб кўча ўртасида қорнига қўйиб ётиб опти. Болалар от билан қорнидаги дарвозага чиқишипти. Аравакашлар келишса от йўқ. Болалар от миниб чиққан дарвоза тахтасининг бош тарафида Азизхоннинг ияги чиқиб турипти. У кучаниб, яна биттанг от миниб чиқларинг, деб буйруқ қиляпти.

Аравакашлар болаларни тириқтириб отларни туширишди. Биттаси Азизхоннинг юзига тарсаки тортиб юборипти. Азизхон забти тез, дев йигит. Унга шапалоқ урган аравакаш йигитни белидан ушлаб девор ошириб чорбоққа иргитибди. Қолган аравакашлар унга ёпирилиб калтаклай кетишибди. Азизхон унисини у ёққа, бунисини бу ёққа отиб, тўрт тарафга қувиб, кўча ўртасида, қани, мард бўлсанг яқин кел, деб икки қўлини белига тираб турипти.

Умматали етиб келганда ариқнинг бу бетида тўртта аравакаш унга яқин келолмай сўкинишарди.

Аравакаш зоти уришқоқ, сўкишда бировдан орқада қолмайдиган халқ бўлади. Аммо Тошлоғу Марғилонга сўз бермай келатган бу зўравонлар Азизхоннинг олдига боролмай турганларини кўрган Умматали уларга эрмакомуз қараб қўйди.

— Уят-э, шу ёш боладан калтак еб ўтирсаларинг. Бу гавда савлат экан-да.

У шундай деб ўғлини туртиб-туртиб четга олиб чиқди.

— Сенинг дастингдан бирон жойда хотиржам битта пиёлагина чой ича оламанми, йўқми? Ҳе, сенга полвонликни ўргатган Ҳожимуқондан ўргилдим!

Азизхон дадасига бетма-бет келолмасди. Ҳар қандай туполон қилмасин, ҳар қандай қилиқ қилмасин, дадаси кўзига қараса, шаштидан қайтар, чурқ этиб оғиз очмасди.

Бу гал ҳам шундай бўлди. Умматали кўча ўртасида дарвозанинг бир тавақаси тупроққа қоришиб ётганини кўриб ўғлига хўмрайиб қараган эди, Азизхон гиринг демай дарвозани азот кўтарди. Лапанглаб бориб бир интилишда жойига илиб қўйди.

Кейин индамай уйга кириб кетди. Умматали йиғилган болаларга қичқирди:

— Борларинг, туққанларингнинг олдига жуналаринг. Томоша тамом! Э, чавандоз паҳлавонлар, отларингни аравага қўшинлар. Э, садқайи полвон кетларинг!

Умматали ўглининг бир таъзирини бермоқчи бўлиб ҳовлига кирди. Бола кўринмади. Қидириб чорбоққа чиқди.

Азизхон аллақачон чорбоғ деворидан ошиб кучага чиқиб кетган эди.

Ота илжайиб бошини сарак-сарак қилди.

— Ҳа, тентак-а! Қуйилиб қолармикин, ишқилиб!

Ота боласининг тақдиридан ташвишланарди.

— Минилмаган асов отнинг ўзи. Билмай минганни иргитиб ташлайди. Эгар урдирмайди, ҳурковуч. Ҳа, ишқилиб омон бўлсин! Бир кунмас бир кун зўр хотиннинг қўлига тушса, ювош бўлиб қолар.

Умматали ўзини шу хил гаплар билан овутарди.

III

Зириллама қишлоғининг гузариди ғалати иш бўлди.

Азизхоннинг қўлини боғлаб гузарга олиб чиқишди. Калтак зарбидан бетлари мўматалоқ бўлиб кетган, чаккалари гурра. Кийим-бошлари йиртилиб, елкалари очилиб қолган эди.

Эрталаб нонуштага чиққан чойхўрлар, Марғилону Қува тарафларга кетадиган йўловчилар унинг атрофини ўраб олган. Бир давангирдек йигит гал бермай унга мушт тушириб турипти. Аммо Азизхон бош кўтариб унга бир нима деёлмас, мушт ва калтакларга чидаб, миқ этмай турарди.

— Ҳой, инсофинг борми, Акбар, шунча урдинг, энди бас! Ўлдириб қўясан-ку!

Йигит ҳеч кимнинг гапига кирмасди.

— Ўлдириш керак. Тириклайин кўмиб ташлаш керак буни!

— Эсинг борми? — дейди бошқа бир йўловчи. — Ҳар қанча ёмонлиги бўлса, мелиса жазо беради. Оломон қиладиган пайтлар, ўтиб кетган.

Шу пайт, Тоға келяпти, Тоғанинг ўзи келяпти, деган шивир-шивир бўлиб қолди. Давра орасини ёриб колхоз раиси Райимберди Тўхтабоев кирди.

— Нима гап?

Қўли боғлиқ, бетлари калтакдан кўкариб кетган Азизхонга кўзи тушди.

— Яна нима ҳунар кўрсатди, бу тийилмас!

Йигит айтиб булмайдиган гапни тилдан чиқазишга истиҳола қилиб, атрофдагиларга қараб олди. Кейин кафтининг орқасига йўталиб гапир бошлади.

— Бу ярамас тонг саҳарлаб девор ошиб, қўрғонга тушипти.

— Нима, ўғриликками?

— Ўғрилик қилса минг марта рози эдим-а! Синглимнинг қўйнига кирмоқчи бўлиб энди кўрпани кўтараётган экан. Яхшиям толеимга пешобга уйғониб қолдим. Куёвга бўлишиб қўйганмиз-а! Тўрт кундан кейин тўй. Бу ярамас бизни бадном қилмоқчи экан.

Райимберди ўқрайиб Азизхонга қаради.

— Шу гап ростми?

Азизхон индамади. Қийиқ тугуни эзган билагини ишқалаб, индамай тураверди.

— Сендан сўраяпман! Шу гап ростми?

Азизхон:

— Рост, — деди. — Уйғотмоқчи эдим.

Йигит баттар тутақди.

— Ёмон ниятинг булмаса, қора саҳарда девор ошармидинг. Нима, хумор бўлиб нос сўрагани девор ошганмидинг. Нос сўраб кўрпа-қатини кўтарганмидинг?

— Чекмайман, носкашмасман. Ўзида ишим бор эди.

Унинг телба-тескари жавобларидан атрофдаги эрмак талаблар ҳиринг-ҳиринг кулишарди.

Райимберди тоға ҳам ўзини тутолмай кулиб юборди. Қоқ саҳарда бировнинг пардали қизида нима иши бўлиши мумкин.

— Нима ишинг бор эди? — деди Райимберди атайин уни гапга солиш учун.

Азизхон нима дейишини билмай безрайиб тураверди. Райимберди ҳам тутақиб кетди.

— Ҳей, тил-забонинг борми, гапирсанг-чи!

Азизхон мингирлади:

— «Тойир-Зувра» китобини бераман деганди.

Йигит яна мушт кўтариб келди.

— Ҳе, тонг саҳарда «Тойир-Зувра» ўқийдиган!

Одамлар уни билагидан қайириб нари суриб қўйишди.

Райимберди одамларга, тарқалинлар, томоша тамом бўлди, Акбарали, сен ҳам кетавер. Буни ўзим тузлайман, деб Азизхонни эргаштириб идора тарафга юра бошлади. Акбарали ҳам бормоқчи эди, унга: «Сен қол дедим-ку», деб қўл силтади. Олинда Райимберди, орқада Азизхон индамай боришарди. Ҳали ҳам тарқалишмаган одамлар бири жулиб, бири ўзича бичиб-дуқиб қотиб-қо-

тиб кулишарди. Шўхроқ бир ўспирин Акбаралига пичинг аралаш деди:

✓ – Қизни дўхтирга кўрсатиш керак.
Бу гап қизнинг акасига малол келди. Гап айтган ўспиринга еб юборгудек ўқрайди. Кейин ҳафсаласи пир бўлгандек қўл силтаб, орқасига қайтди.

Азизхон ҳамон раисга эргашганча индамай борарди.

У Зирилламанинг энг шўх, ўтганнинг ўроғини, кетганнинг кетмонини оладиган, ерга урса кўкка сапчийдиган бўз болаларидан. Бола пайтида ҳам шундоқ эди. Ҳалигача қуйилмади. Томлардан чумчуқ уясига интилиб, тик тераклардан йиқилиб синмаган, чиқмаган жойи қолмаган. Муштлашишга ишқибоз. Атайин Яккатут, Тошлоқ, Заркент тарафларга бориб басма-басга ўз тенглари билан муштлашарди. Бирини уриб, биридан калтак еб қайтган пайтлари жуда кўп бўлган.

Агар Зириллама қизларидан фалончига фалон қишлоқнинг йигити гап қотипти, деб эшитса, тамом. Атайин ўшаққа бориб гап қотган йигитнинг оғзи-бурнини қопқора қон қилиб келарди.

Кучи, ғайрати танига сиғмайдиган бу йигит кўча эшиги олдида ўтириб атайин кучини кўрсатиб қўйиш учун эшак қўшилган араванинг орқасидан тортиб юргизмай қўяр, қопдаги буғдойми, унми, нима бўлса тиши билан кўтариб ирғитарди. У қишлоқнинг «кўзири» деб ном олган эди. Шу боланинг кўнглига бирдан муҳаббат оташи тушди.

Муҳаббат ўти илашган йигитлар кўпинча ювош, ўйчан, ингичкароқ овоз эшитса хўрсинадиган бўлгучи эди. Азизхон бунақа бўлмади. Ишқи ҳам ўзига ўхшаган бебош, ҳеч нарсани тан олмайдиган бир ишқ эди.

Шунча йил ёнма-ён юриб, бирга ўсиб, ўзи неча марталаб уриб, сочидан тортиб чирқиллатиб юрадиган Лутфиниса бир кун келиб унинг уйқусини ўғирлаши, кечалар ҳаммага эшиттириб оқ урдиришини сира хаёлига келтирмаган. Унинг муҳаббати секин-аста бошланмади. Оловдек лов этдию юрак-бағрини куйдирди, қўйди. Ана ўша кундан бери Азизхон Лутфинисанинг йўлини пойлайди. Овлоқроқ жойда учратса илтифот нималигини унутиб, бағрига тортади. Қиз ҳам унга ортиқча монелик қилмайди. Бир чеккаси мойиллик билдириб тургандек ўзини қўйиб беради. Бу орада сирдан воқиф бўлган акаси Лутфинисани икки-уч калтаклади ҳам. Эплотмади. Қиз баттар ўчакишиб Азизхон тарафга интилаверди. Уй юмушларини ораста қиладиган қиз ўзини пардозга урди. Кўчага чиқадиган бўлса, йўлакда юзига упа-эликларни

чаплайдиган бўлди. У ўтган кўчада атир ҳиди анқиб кетарди. Бу ҳид Азизхонни жинни қилар, уни кўролмаган кезларида кўчасини, йўлагини ҳидлаб келарди. Нима бўлдию, Лутфиниса Азизхон тайин қилган жойга келмади. Эртаси куни учрашганда уни аямай шапалоқлади. Қиз бу калтакни оғир олмади.

Хуллас, икковининг муҳаббати бирон китобга ёзилмаган, бирор шоирнинг тилига келмаган антиқа бир муҳаббат эди.

Уларнинг бу даража бесаранжом, хавfli учрашувларидан ташвишга тушган қизнинг акаси Акбарали нима қилишини билмай кўп бош қотирди. Ота-онаси бўлганда-ку, уларга маслаҳат соларди. Лекин, начора, улар бу фоний дунёдан кўз юмганлар. Охири марғилонлик косиб йигитдан келган совчиларга розилик бериб, патир ушатди. Тўй куни ҳам тайин қилинди. Синглисини остана ҳатлаб кўчага чиқармай қўйди.

Тўй тарадудидан хабар топган Азизхон — жиннининг ўзи бўлди-қўйди. Марғилонга тушиб куёвнинг йўлини пойлади. Учратсам бир ўласи қилиб ураман, қиздан айнитаман, деб ният қилди. Аммо куёв болани учратолмай қайтиб келди. «Агар шунга тегсанг сўяман, пичоқ чархлатиб келдим», деб Лутфинисага хат киритди. Хат қизнинг қўлига тегмадими, ҳар қалай жавоб бўлмади. Ана шундан кейин Азизхон кечаси билан Лутфинисалар уйи атрофида ғингиб юрди. Охири чидамай девор ошиб ҳовлига тушди. Ҳамма ёқ тинч. Ҳатто бўрибосар ити ҳам тонгга яқин мудраб қолган эди. Азизхоннинг нияти қизни олиб қочиш эди. Аста эмаклаб айвонга чиқдию, қиз ётган тўшакка яқинлашди. Тонг салқинида Лутфиниса кўрпани бошига тортган экан. Атир ҳиди Азизхонни бир неча дақиқа гаранг қилиб қўйди. Ёстикдан ошиб тушган икки-ўрим сочни бир қилиб тўйгунча ҳидлади. Кейин энди қиз бошидаги кўрпани кўтарган ҳам эдики, қоронғида кимлигини билмаган Лутфиниса қичқириб юборди. Бирпасда ҳовли қий-чув бўлиб кетди. Қўни-қўшнилар уйғониб ҳовлини тўлдиришди. Қизнинг акаси Азизхонни ғўзапоя гарами орқасидан топиб чиқди. Кексалар ҳассаси билан, ёшлар мушти билан дўппослашди. Аммо Азизхон гиринг, деб овоз чиқармади. Тўйгунингча ураверларинг, деб тураверди.

Лутфиниса айвон устунини кучоқлаб гоҳ йиғлар, гоҳ аллақандай ҳаракатлар билан Азизхонга далда бериб турарди...

Идорага яқин қолганда Райимберди ҳассага таянган бир чолнинг арзини тинглаб алаҳсиб қолди. Азизхон пайт топиб орқа кўчага қараб қочди.

Акбарали уйига етганда қараса, Азизхон кўчанинг бу бетида тол тагида уларнинг эшигига тикилиб ўтирибди.

Акбаралининг ниҳоятда тажанглиги ошди. Энди нима қилиш керак? Бу бетаъсир болага гап ўтмаса, калтак қор қилмаса! Охири ялинишга қарор қилди. Азизхоннинг олдига келиб қўлини кўксига қўйди.

— Менга қара, барака топкур. Тинч қўйгин. Жон ука, тинч қўйгин. Бизни шарманда қилма! Куча-қуйда қандоқ бош кўтариб юраман. Ё кўчиб кетайми?

Азизхон без бўлиб туриб жавоб қилди:

— Кўчадиган бўлсанг, Лутфини ташлаб кетасан.

Акбарали: — Э, одам бўлмай ҳар нарса бўл! Ҳожимуқонни олдида қолиб кетсанг бўлмасмиди, сени қайтариб олиб келган ўзимиз аҳмоқ. Бошга битган бало бўлдинг, ярамас, — деди-ю, эшикни оёғи билан очиб ҳовлисига кириб кетди.

Сал ўтмай ҳовли тарафда унинг сўкингани, Лутфинисанинг дод солиб йиғлагани эшитилди. Нимадир синди. Азизхоннинг қулоғига шундай сўзлар чалиниб қолди: — Ғунажин кўзини сузмаса, буқача ипини узмайди. Сен аблаҳ кўз сузмасанг, бу ярамас бунчалик суйқалмасди.

— Бари бир топган куёвингизга тегмайман. Азизхондан бошқасига тегадиган бўлсам сирка ичиб ўламан.

— Сирка у ёқда турсин, заҳар ичмайсанми. Бари бир айтганимни қиламан.

— Заҳар ичишдан олдин беш варақ қилиб, золим акамнинг дастидан дод, деб хат қолдираман, кейин заҳар ичаман.

Яна нимадир синди. Биров қочди. Биров қувди. Лутфинисанинг яна доллагани, акасининг сўкингани эшитилди.

Бу гапларга қулоқ солиб илжайиб ўтирган Азизхон қандайдир ғалаба қилган кишидек мағрур ўрнидан турди. Ўзича «қойил, қо-о-йил», деб қўярди.

Лутфинисанинг ҳам бўш келмаслигидан кўнгли тинчиган Азизхон уйга бориб бир уйқуни уриб, қолган ишни ана шундан кейин ўйлашни ният қилиб ҳовлисига кетди.

Унинг йиртилган кийимлари, гурра бўлган, кўкарган бетларини кўрган маҳалла кишилари бири кулиб, бири ҳайрон бўлиб орқасидан қараб қолишарди.

Кимдир: «Манавини ошиқ дейди», деди.

Орқа тарафдан гурр кулги кўтарилди.

Бу масҳаралар, бу гаплар ошиқ Азизхонга заррача ҳам таъсир қилмас эди:

IV

Бугун Акбаралининг уйида тўй. Кучани ошна-оғайниси билан тўлдириб куёв келади. Қишлоқ қизлари ёр-ёр айтиб Лутфинисани Марғилон тарафга, куёвни кига кузатиб борадилар.

Азизхон шуларни ўйлаганда ичини ит таталагандек инграб юборар эди. Бугун у ётган тўшаги куйдиргандек эрта тонгда ўрнидан турди. Аллақайларда санқиб, оҳ тортиб, пешанасига шатиллатиб уриб уйга қайтиб келди.

Дадаси Умматали оҳорли яктагини, тахтакачдан чиққан дўпписини кийиб тўйхонага кетди. Азизхон кўксини захга босиб, энди тақдирга тан бериш керак, деган ўйга келар, шундай ўй келган калласига мушт уриб сапчиб ўрнидан туриб кетарди.

Айниқса куча бошида қўш қарнай, қўш сурнайнинг ват-вати, ноғора-чирмандаларнинг так-така-тумини эшитгандан кейин сира чидаёлмай қолди. Эшигини тегиб очиб кучага чиқди. Кўзлари бежо, дуч келганни дўппослайдиган қиёфада эди. У ўзидан-ўзи ички бир товуш билан, ҳеч бу дунёда раҳм-шафқат деган нарса борми, адолат деган нарса борми, деб нидо қиларди.

Бу минилмаган асов одек йигит қандай адолат қидираётганини ўзи билмасди. Қоқ ярим тунда бировнинг уйига девор ошиб, пардадаги қизнинг ёнига кирса, овлоқроқ жойда учраса, белини қайириб бағрига босса. Унга яна қанақа адолату, қанақа раҳм-шафқат керак?

Азизхон буй етиб, йигитликнинг дунё меники, куч менда дейдиган фаслини кечирарди.

Куёвнакарлар оломони қийқириқ билан Акбаралилар кучасига бурилиб кетди. Азизхон ўша тарафга кетаётганини билмасди.

Қош қорайиб қолган. Тўй шарофати билан сув сепилган кўчалардан чанг кўтарилмас. Эшик тирқишидан куёв ўтган тарафга мўралаб турган хотин-халаж Азизхоннинг кетишига кулиб, баъзилари вой бечора, дегандек қараб туришарди. Азизхон бу таъқиб қилиб турган кўзларни кўрмас, кўрса ҳам идрок қилмасди.

Азизхон Акбаралилар дарвозаси олдида давра ясаб ноғора-чирмандага рақс тушаётганларни томоша қилаётганларга чап бериб лип этдию девор ошиб чорбоққа тушди. Кейин боғма-боғ ошиб кетаверди. Хотинлар, болалар йўлакка чиқиб тўйни томоша қилаётганликлари учун боғларда, томорқаларда ҳеч ким йўқ эди. Азизхон тўй бўладиган ҳовли орқасидаги баланд нок тупининг қиялаб ўсган шохига ўтириб олди. Қўйини кузги тош нок билан тўлдирди.

Кўчада базм тугаб, куёвни ўраган йигитлар аста-секин ҳовлига кира бошладилар. Хотинлар бош эгиб келаётган куёв устидан танга, ширинликлар сочишарди. Азизхон залварли бир тош нокни қўлига олиб салмоқлаб кўрди. Бошига салла ўраб, жиға таққан куёвни мўлжалга олди. Унинг олдини баланд бир йигит тўсиб қолганидан Азизхон нокни отмади. Қулайроқ пайтни кутди.

Кексалар сўриларга, ёшлар тахтадан ясалган узун стол четдаги скамейкаларга ўтиришди. Икки йигит куёвни қўлтиғидан олиб кунга қаратиб солинган уй деразаси олдига олиб келди. Бир эпчил йигит табуреткага пар ёстиқ қўйиб куёвни ўтқазди. Тасбеҳ тутган чолга стул қўйиб беришди. Никоҳ ўқиш маросими бошланиш арафаси эди. Азизхон энг аввал муллани мўлжалга олди. Нок салласига тегиб учуриб юборди. Нима бўлганини билмай қолган кишилар чувалган саллани олиб қайта ўрай бошлашди.

Бу пайт қоронғи тушиб, ҳовлидаги дарахт шохига илинган тўртта лампочка чарақлаб ёнган, кучли нур одамлар кўзини олганидан девор нарёғи қоп-қоронғи бўлиб кўринарди.

Салла яна мулланинг бошига қўнди. Азизхон яна мўлжалга олди. Нок мулланинг қулоқ-чаккаси аралаш тегиб унинг бошини қийшайтириб юборди.

Азизхон нок бўронини бошлади. Куёвнинг оғзи-бурни қопқора қон бўлди. Ёнидаги икки йигит ҳам насибасига ярашасини олди. Бутун ҳовли қий-чув бўлиб кетди. Ноклар қай тарафдан отилаётганини билишолмасди. Азизхон қўйнидаги сўнги нокни дераза ойнасига отди. Ойна чил-чил бўлди.

Азизхон тўйни бузиб, қўйинини яна нокка тўлдириб, нокдан тушди-да, қоронғи боғ ичида йўқолди.

Ярим соатдан ортиқ бесаранжомлик бўлди. Куёвнинг чаккасини дока билан боғлашди. Обдастада иссиқ сув опкелиб иззат билан бетини ювиб қўйишди.

Аммо мулла никоҳ ўқишга сира унамасди.

— Менга жон керак, қўйинглар, никоҳни ўзларинг ўқиб қўя қолинглар.

Шунча тавалло қилишса ҳам бўлмади. Домла этак силтаб чиқиб кета бошлади.

Унинг бу қилиғидан диққати ошган Акбарали домлани белидан даст кўтариб қайтариб олиб кирди.

— Сизга ишониб ўтирибмиз, тақсир. Бу қишлоқда биронта эскича биладиган одам йўқ. Атайин аравада Қувадан олиб келганман-а!

Юрак олдириб қолган мулла чор-ночор рози бўлди.

– Хўп, хўп, бўтам, ҳеч бўлмаса никоҳни ичкарига кириб ўқийлик. Куёвни уйга олиб киришлар.

Акбарали, бу бошқа гап, деб уни ичкарига бошлади. Куёв ҳам ўрнидан туриб уларга эргашди.

Шу пайт чарақлаб ёниб турган лампочкаларга гўр ноклар қарс-қарс тегиб ёрила бошлади. Бир зумда ҳамма ёқ зимистон бўлди қўйди. Нима бўлаётганини билолмаган тўй аҳли ваҳимага тушди. Ҳамма жон талвасасида ўзини ҳар ёққа урди. Идишлар синди. Самоварлар ағанади. Ким қаерда, нима қилипти, билиб бўлмасди... Туполонда мулланинг: «Бўталарим, салламнинг учини ким босди, кавушим қани», деган чинқириви эшитиларди.

Шу туполон ичида хотинларнинг қичқириви ҳаммани ҳангманг қилиб қўйди.

– Войдод, шўримиз қуриб қолди. Шарманда бўлдик, қизни олиб қочди. Бир яшшамагур, қирчинингдан қийилгур қизни олиб қочди.

Қоронғида чироқ, шам кўтарганлар пайдо бўлди.

Акбарали аламдан лабларини тишлади. Кеча куёв юборган новвосни сўйган қассоб пичоғини қинидан чиқарди.

– Сўяман, ўлдираман даюс Азизни!

Ёрилган бурни бодрингдек шишиб кетган куёв Акбаралини ёқасидан олди.

– Қизни топ, номард! Ўйнаши бор синглингни менга пулламоқчимидинг. Хотинимни топ!

Кексалардан бири уни туртиб зарда билан деди:

– Никоҳ ўқилмасдан хотиним дейишинг шариятга сиғмайди. Уят бўлади.

– Сизлар уялинг, мана бу ҳезимкаш уялсин, нега мен уялар эканман. Етти юз сўлкавойни харжлаб қўйганман. Агар ҳозир пулларимни қайтиб бермасанг, уйингга ўт қўяман.

Акбаралининг тишлари гичирлади. Ўзини аранг босиб, тил қисиклик билан гапирди:

– Сабр қилинг, топиб келаман. Осмонга чиқиб кетган бўлса, оёғидан тортиб тушираман, ерга кириб кетган бўлса, қулоғидан тортиб чиқазаман.

– Бозор кўрган синглингни энди даллолга бер!

Акбарали унча-мунча аччиқ гапни кўтаролмайдиган, салга қизишиб, панжаси муштга айланадиганлардан эди. Ҳозир бир елкасидаги шайтон, қўлингдагини сол биқинига, дер, бир елкасидаги раҳмон, ҳой, ўзингни бос, тилинг қисик, чида, дерди.

Бир йигит патронларга янги лампочка илиб чиқди. Ҳовли боғидек ёришди. Палослар сидирилиб кетган, овқатлар тупроққа қоришган эди. Акбарали қўлида қиндан суғурилган пичоқ билан куёв олдида бош эгиб тишини тишига қўйганича фил гавдасини ҳам қилиб турар, уларга ҳеч ким бир нима деб оғиз очолмасди. Акбарали изтироб ичида узоқ эгилиб турди-да, бирдан бошини кўтарди. Куёвнинг бетига дадил қаради.

— Менга ноҳўя гап айтдингиз, куёв. Агар бошқа одам шу гапни айтганда ичагини бошига салла қилиб қўярдим. Синглим бошимни эгиб кетди. Аммо мен йигитлик белбоғимни бошимга солганим йўқ. Қайтинг орқага. Кириг ичкарига. Тўй тарқамайди. Отам мени ўғил бола қилиб туғдирган.

Шундай деб Акбаралининг ўзи йўл бошлади. Куёв нима бўлаётганини билмай унга эргашди.

Уларни томоша қилиб турган кишилар яна ҳовлига киришди. Ҳовли тўрига қараб кетаётган Акбарали билан куёвдан кўз узишмади. Акбарали тўхтаб у ёқ-бу ёққа қаради. Бир четда войвойлаб қулоғига шўр пахта босиб ўтирган мулланинг олдига бориб, юриг, тақсир, дедию силтаб тортиб боя никоҳ ўқитмоқчи бўлган жойга ўтказди. Кейин, ҳозир чиқаман, деб ичкарига кириб кетди.

Ҳамма ҳайрон. У нима қилмоқчи, қизни топиб келишганмикан, шундоқ бўлса керак, деган ўй билан йўлига кўз тикиб ўтиришарди.

Сал ўтмай Акбарали чиқди. Ҳамма ҳанг-манг бўлиб қолди. Биров сапчиб ўрнидан туриб кетган, биров зарда билан олдинга интилган, яна биров ўтирган жойида оёғи қалтириб туролмай қолган эди.

Акбарали ўн беш ёшга ҳали тўлиб-тўлмаган ўз қизини судраб келарди. Қиз нима гаплигидан хабарсиз атрофга жавдирар, бирон гуноҳ қилдиммикин, аммамнинг қочишига мени қарашган деб ўйлайдимикин, деган фикрда бўлса керак, ҳадеб дадасига ёлвориб, мен эмас, мен эмас, деб чирқиллаб жавраб келарди. Акбарали уни қўлидан силтаб куёв олдига итариб юборди.

— Ўқинг, ўқинг никоҳни, домла!

Одамлар баробар оҳ уриб юборишди. Бир кекса ҳассасини дўқиллатиб улар олдига борди.

— Эсингни йиғ, аҳмоқ! Бу нима қилганинг!

Акбарали сиз аралашманг, деган назар билан ундан юз ўгирди.

Куёв ўттиз бешларга бориб қолган, кўк кўз киши эди. Унинг олдида қиз шер қафасига ташланган куёндек қалтирарди. Нав-

ниҳолдек гавдаси дадасига қараб илтижо билан эгилган, кўзлари атрофга мадад сўраб боқарди.

Бўлаётган воқеаларни алам билан кузатиб турган Умматали бу ишларга мен гуноҳкор, дегандек четда, одамлар кўзи тушмайдиган панада деворга суянганича қимирламай турарди. Агар Акбаралининг кўзи унга тушса, албатта ёқасидан олади. Номард, ўғлингни топ, деб гадаблайди. Боя Акбарали пичоғини қиндан чиқарганда Умматалининг оёғидан дармон кетиб ерга ўтириб қолганди. Ана энди ёш, нораства, ҳали уй-рўзғор нималигини билмаган, яланг оёқ юрган, сочига тол попук тақишни тарк қилмаган, қўғирчоқ ўйнашдан чиқмаган маъсуманинг умрини жувонмарг қиляпти. Буларнинг барига унинг ўғли, бебош, бетизгин Азизхон сабабчи. Бутун қишлоқда бировга гапини бермаган, ўтирган ўрнини сотиб оладиган, дўпписи тушиб кетса пул бериб олдирадиган мағрур йигитнинг боши юрт олдида эгилиб қолди.

Умматали ичидан куярди. «Болам, болагинам, нималар қилиб қўйдинг? Юрт олдида йигит бошининг эгилиши нималигини биласанми, ахир. Бу доғ Акбаралининг кўксидан умрбод қолиб кетади-я. Сени кечирармикин?! Бир кун сендан хун олса, мен қандоқ чидайман. Эртага тонг отади, одамлар бетимга қарайди. Шундоқ ўғил ўстирган отага лаънат демайдимиз? Бетимга тупурмайдимиз?! Болагинам, мени тириклай ўлдириб қўйдинг-ку, мурда қилиб қўйдинг-ку!»

Кўча тарафда машина гуриллагани эшитилди. Сал ўтмай тўйхонага Райимберди тоға кирди. Ҳали Акбарали қизини судраб чиқётганида бир бола велосипед билан шамолдек елиб равоатдан чиқиб кетган эди. Ўша хабар қилган бўлса ажаб эмас.

Тўй аҳли Тоғани кўргандан кейин, хайрият, дегандек эркин нафас олди. Тоға обрў-эътиборли, СССР Олий Советининг депутаты, Область партия комитети бюросининг аъзоси, ҳар бир айтадиган гапини қонун-қоида тарозисидан ўлчайдиган киши.

У ҳеч кимга қарамай никоҳ ўқитишга тайёрланган жойга борди.

— Уял, уял халойиқдан. Ҳукумат бор, қонун бор.

Тоға шундай деб халойиққа қаради.

— Биродарлар, тўй тарқади. Тўй бўлмади, деб ҳисобланглар.

Уй-уйларингизга тарқашингизни сўрайман.

Куёв Тоғага юзланди.

— Мен нима бўламан?

Тоға истехзоли кулди.

— Қиз билан аввал рўпара бўлганмисиз? Розилигини олганмисиз?

Куёв нима дейишини билмай Акбаралига қаради.

— Мана, акам билан гаплашганмиз. Бу киши рози бўлмасалар тўй қилармидим.

— Қизнинг ризолигини олмай тўй қилиб бўлмаслигини билмасмидингиз?

— Шунча харжга куйиб қолавераманми? Судга бериб ундириб оламан.

Тоға кескин жавоб қилди:

— Суд арзингизни инобатга олмайди. Қиз рози бўлмай бошланган тўй қонунсиз ҳисобланади. Қонунсиз бўлган ишни суд тан олмайди.

Куёв бир нима деб гапиролмади.

Тўй аҳли бир-бир тарқай бошлади.

Тоға кўзларини бир нуқтага тикканича ўй ўйлаб қолган Акбаралига ич-ичидан куйиниб қараб турарди. Бу йигит ҳеч кимга сўз бермаган яйдоқ йигитлардан эди. Энди забун, кўзлар андишадан ерга боққан.

— Менга қара. Кўп куйинма! Айб ўзингда. Икковининг бошини қовуштириб қўйганинда бунчалик бўлмасди. Синглингни лочин олиб қочди. Биласанми, лочин қандоқ бўлади. Жуфтини бошқа қушларга талатиб қўймайди. Агар шундоқ бўлса, у ўзини тоғ қояларига уриб ҳалок қилади. Лутфинисани зўр лочин олиб қочди. Кетидан қувма! Бир кун бош эгиб келади. Тиз чукиб қилмишига узр сўрайди.

Акбарали индамади. Тоға, ҳўп, хайр бўлмаса, деб тор кўча бўйлаб кетди. Акбарали дарвоза тавақасига суянганича қанча турганини билмайди. Узоқ-яқинда хўрозлар чақира бошлади. Бу нечанчи чақирини, у билмасди. Ичкарида синган идиш-товоқларни йиғиштираётган хотинларнинг шивир-шивир гаплари қулоғига кирмасди.

Акбаралининг ичида қасос ўти борган сари алангаланарди.

Аёл кишининг: «Дадаси, киринг, бемаҳал бўлиб қолди», деган овози келди. Акбарали жавоб қилмади.

Ҳовлида тўй чироқлари ўчди.

Кўча дарвозаси олдида турган Акбаралининг соясини қоронғилик ютди.

V

Умматалини ташвиш босди. Болани бир бало қилиб қўймаса гўрга эди. Милицияга хабар қилсамикин?

Умматали у ёнбошидан бу ёнбошига ағдарилиб тўлғаниб ётарди. Ўғли йўлга кирибдики, ҳар куни ҳунар кўрсатади. Бош-

қаларнинг болаларига ўхшаш бўш-баёвгина бўлмади. Ерга урса кўкка сапчийдиган, ҳатто ухлаб ётганда ҳам қўл-оёғини силкиб, нималардир деб бақирар, қичқирарди. Азизхон ўн тўрт ёшларда-микин, Умматали туш пайтида уйига қайтса, ҳовлидан болаларнинг қийқириқлари эшитилди. Болам яна нима балони бошла-дийкин, деб ҳовлига кирганда эси оғиб қолди.

Азизхон уй эшигини турумидан чиқариб қорнига қўйипти. Беш бола унинг қорнидаги эшик устида ўйин тушишяпти. Умматали қўлига таёқ олиб болаларни тўрт тарафга тирқиратди. Ўн беш ёшларида бўлса керак, Азизхон ўрик шоҳига оёғи билан осилиб, ғунажинни қорнидан катта дастурхонни сириб боғлаб, тугунидан тишлаб кўтарганди. Тоға колхоз медпунктига водопровод тушириш учун кўча бошига йигирматача темир қувур келтириб қўйган эди. Азизхон ўртоқлари билан бас бойлашиб, эрталабгача ҳамма қувурларни эгиб ғилдирак қилиб қўйипти. Ана ўшанда Умматали қувур ҳақини тўлашга мажбур бўлган. Азизхон тоғасиникига қочиб кетиб бир ҳафтадан кейин Умматалининг ўзи бориб, олиб келган эди.

Умматали ҳайрон эди. Бу болада шунча куч, шунча ғайрат қайдан пайдо бўлди экан? Ўзининг ҳам, хотинининг ҳам уруғида бунақа одам бўлмаганди.

Ювошгина ота-онанинг боласи ажаб ғалати чиқди. Ўтганининг ўроғини, кетганининг кетмонини олади. Аравакашлар ундан зириллайди. Арава орқасидан тортиб отини юргизмай қўяди. Оқ кўпикка туширворади.

Умматали ана шуларни ўйлаганда ўғлининг Акбаралидан шикаст ейишига ишонмасди. Аммо Акбарали уни уйқусида босса-чи?! Ундоқ деса, Азизхон уйқуда ҳам сергак ётади. Тепасидан капалак учиб ўтса кўзини очади.

Боласи тушмагур, ҳозир қаерда экан? Очмикин, тўқмикин? Бировнинг қизини олиб қочиб кимникига борди экан? Тоғалариникидан хабар олсамикин? Йўқ, у ёққа бормас. Борса ўша заҳоти қўлидан етаклаб қайтариб келишади. Бу бола тўқайга қочган. У ерда нима ейди, қайда ётади?

Ҳарна қилса ҳам фарзанд, ота бечоранинг жони ачийди. Кўнгли боласининг бир кун эмас, бир кун эси кириб, юртга нафи тегадиган одам бўлиб кетишига ишонади. Ахир боласи ичмайди, чекмайди. Фақат бебош ўйларини жиловлаёлмайди, холос! Мол дўхтирининг уйига ўт тушганда унинг Ҳасан-Ҳусан чақалоқларини олов ичидан олиб чиққан ким эди? Колхоз чорвасини сел

оқизанди Узини тошқинга отиб, молларни қутқариб қолган шу Азизхон эмасмиди?!

Азизхон тошқин сувиға ўхшайди. Уни жиловласа, хоҳлаган томонга, диваларга, чорбоқларга бошлаб борса бўлади. Агар жилов солмаса у қирғоқларни бузиб, экинларни пайҳон қилади. Аммо уни ким жиловлайди?!

Умматали уйлаб ўйига етолмасди.

Тонг отди. Хотини ҳовли юзида куймаланиб юрар, тиқ этса кўча эшигига қарарди. Умматали кечаси бўлган воқеани хотинига айтмаган. Хотини кейинги кунларда салга боши айланиб йиқиладиган бўлиб қолганди. Энди унга ётиғи билан айтиш керак. Бўлмаса бегонадан эшитса бирдан беҳузур бўлиб қолиши мумкин. Бегона албатта икки-уч оғиздан ўтиб келган гапга ўзи ҳам жиндек кўшиб айтади. Мошдек гап ёнғоқдек бўлиб кетади.

Умматали ариқдан ювиниб белбоғига артинарган, кўча эшигига тикилиб ўтирган хотинига ётиғи билан гапира бошлади.

— Кўп қарайверма. Тентагинг келмайди. Беш-ўн кун келмайди, хотиринг жам бўлсин.

Хотини ялт этиб қаради.

— Вой, ўлмасам, мелисага тушиб қолдимиз? Индамай қараб ўтиравердингизми?

— Йўқ, йўқ, — деди хотиржамлик билан Умматали. — Ҳеч гап бўлгани йўқ. Ўғлинг соғ-саломат. Арзимаган иш билан банд. Акбаралининг сингисини никоҳ кийими билан олиб қочди, холос.

— Вой шарманда, вой шарманда!

Икки тиззасига шапатилаб уриб жавраётган хотинининг тепасига келган Умматали юпатишга тушди.

— Болангнинг қилиғини энди кўряпсанми? А, энди кўряпсанми? Ҳеч гап бўлгани йўқ. Ҳамма ёқ тинч. Атиги тўй бузилди, куёвнинг чаккаси ёрилди. Никоҳ ўқигани келган мулланинг ҳам бўладигани бўлди.

Умматалининг қизиқчиликка олиб айтаётган бу жиддий гаплари уни яна тутатирадди.

— Вой, сиз нега менинг фанор ёғимга ўт туташтирасиз, нега аланга олдирасиз. Энди нима қилдим? Болани сиз буздингиз, ёшлигида қайириб олмадингиз. Мана, нима бўлди?!

Умматали ҳамон жиддий гапни қизиқчиликка айлантирадди.

— Нима бўпти? Ҳеч гап бўлгани йўқ. Чиқимсиз келинли бўлдинг, тўй харжлари бошқаларнинг бўйнида. Новвос сўйилди. Ош дамланди. Карнай-сурнайлар чалинди. Мана энди битта никоҳ билан ойдек келин уйингга ўз оёғи билан кириб келади.

Хотини дод устига дод солди.

— Бунақа келиннинг боридан йўғи. Уғлимга ижроқўмларнинг қизини олиб бераман.

— Ҳа, — деди Умматали, — қўй оғзидан чўп олмаган ўғлингга тегаман деб у ёғи Хоразм, бу ёғи Тошкент тарафлардаги ижроқўмларнинг қизлари сочларини тараб йўлига кўз тикиб ўтиришипти. Менга қара! Унақа дод дема! Акбаралининг уйидаги дод-войлар етарли бўляпти. Манави ерга ўтириб, каллангни жойига қўйиб обдан ўйла. Боланг қизни уйга бошлаб келса нима қиламиз? Ана шуни ўйла.

Хотини жимиб қолди. Эри жўяли гап айтаётганини пайқади. Ростданам келинни бошлаб келса-я. Маҳалла қиёмат бўлиб кетмайdimи? Қандоқ қилиб эл-юрт олдида бош кўтариб юришади. Бу нодон бола шуларни ўйлаганмикин?

Азизхон ўн саккиз ёшга киргунча кўрсатган ҳунарлари орасида буниси энг ўткири эди. Ота-она Лутфинисанинг акасию, қариндош-уруғларини тинчитадиган, хотиржам қиладиган бирон тадбирдан ожиз эдилар.

Умматали икки тиззасига шапиллатиб уриб ўрнидан турди.

— Бўлди, хотин. Аммо ғиринг деб оғиз очмайсан. Тур, кийин, ҳозир Акбаралиникига бориб, кечаги тўй харжини бўйнимизга оламыз. Келинни уйимизга туширамыз. Агар йўқ десанг, юкингни йиғ, қишлоқдан кўчиб кетамиз. Мана, хоҳлаганингни танла!

Хотин ҳанг-манг бўлиб қолди.

— Жинни-пинни бўлдингизми? Тўй харжини нима билан тўлайсиз. Босиб қўйган пулингиз борми? Бўлса айтинг!

— Э, нодон хотин, менда пул нима қилади. Сигир-бузоқни сотаман.

— Яқинда туғадиган сигирни-я. Бунга сираям кўнмасман.

Эр-хотин кўп тортишди. Дўқ билан бўлса ҳам Умматали хотинини кўндирди. Иккови кийиниб ҳам совчилик, ҳам битишувчилик, ҳам ярашув учун йўлга тушишди.

Кўчада учраганлар уларга илжайиб қараб қўйишар, баъзи чапани табиат йигитлар: «Қандингни ур Азизхон, боплади», деб уларга далда беришарди.

Акбарали кўчага чиқолмай, ҳовлиниг у бошидан-бу бошига сўкиниб бориб-келиб турарди. Эшикдан кириб келган эр-хотинни кўриб бир зум ўзини йўқотди. Ҳе йўқ, бе йўқ, удағайлашга тушди:

— Ҳе, муттаҳам бола ўстирган сенлардан ўргилдим. Қани, жуна, туёқларингни шиқиллатиб қолларинг!

— Ҳой, шошма болам. Узингни бос!

— Мени шунча чиқимдор қилиб, эл-юрт олдида шармандамни чиқариб, яна қайси юз билан остона ҳатлаб келдинглар. Уят, шармандалик бу! Сизларда ор деган, номус деган нарса борми? Диёнат қани?

Умматали ўзини босиб турди. Оғиз очишга чоғланган хотинига бир хўмрайган эди, жимиб қолди.

— Бўлдингми? Гапинг битдими? Энди мендан эшит! Қуёв тараф неча пуллик қалин юборган бўлса барини тўлаймиз — бу бир. Синглингни ўзимиз келин қиламиз — бу икки. Энди кўнглинг жойига тушдими?

Акбарали нима дейишини билмай иягини қашиди. Инсофга келай деб турган одам бирдан айниди, қолди. Этагини силтаб айвонга қараб кетди. Кетаркан қатъий деди:

— Бу иш на никоҳ билан, на пул билан битади. Орага номус тушди. Энди бу доғни қон билан ювामан. Кетинглар. Мени ҳеч қанақа синглим йўқ. У ўлган. Мархум ота-онам номидан уни оқ қилдим!

— Ўйлаб гапир, бола, — деди Умматали. — Тил суяксиз бўлади. Ҳар гапни гап деб гапираверма. Атайлаб сени шу шармандалиқдан қутқарайлик, деб келдик. Бўлмасам бизнинг ҳам ўз орзуларимиз бор эди. Қандоқ қилайлик.

Акбарали айвон пиллапоясига оёқ кўяркан тўхтаб орқага қаради.

— Мени эл-юрт олдида бошимни ҳам қилган номард билан хилватда бақам келмагунимча хумордан чиқмайман. Бўлди, кетинглар. Бўлмасам бирон кор-ҳол бўлади.

Эр-хотин бир-бирларига ҳайрон қарашди.

— Тепа тўнини тескари кийиб турган пайтда келибмиз-да! — деди хотини.

Умматали жавоб бермади, кўча эшигига қараб юра бошлади. Хотини азалик уйдан чиқаётгандек оёқ учида юриб унга эргашди. Улар кўчага чиқишганда Акбаралининг уят гап билан сўкканини эшитишди. Умматали хотинига қаради.

— Хотин, у сўкмади, сен эшитмадинг. Унга осон тутиб бўлмайди. Нима деса чидаймиз-да. Бошқа иложимиз йўқ. Ҳамма лаънат сен билан менга келади. Ҳали бу гап қишлоқма-қишлоқ, оғизма-оғиз шишиб, семириб тарқайди. Бутун Фарғонага дoston бўлдик.

— Ишқилиб Акбарали боламни бир бало қилиб қўймаса гўрга эди.

Умматалининг ўзи ҳам шуни ўйлаб кетаётган эди. Сир бой бермаслик учун атайин ёлғонлалаи:

– Унчаликка бормас-ов! Ўғлинг бунақаларга буш келмаслигини биласан-ку, нимадан хавотир оласан?

– Энди, дадаси, фалокат-да.

Иккови анча жойгача жим боришди.

– Болагинам қаерларда юрганикин?

Умматали уни силтаб ташлади.

– Қайси гўрда бўлса ҳам юргандир-да. Оч қолармиди?

– Ҳолидан хабар олиш керак эди.

– Қайда бўлса ҳам санқиб-санқиб, қайтиб келади. Аммо ёнидаги лукидони билан қаерга сиғади? Уйга киритсак қишлоқ халқи нима дейди! Гапнинг ҳали бу томони ҳам бор. Бу шармандаликни ҳам бир бўйинга олиб қўйиш керак. Ке, хотин, кучиб кетайлик.

Хотин кескин бош чайқади.

– Туғилган қишлоғимдан ўлигим чиқади. Ҳеч қаёққа кетмайман.

Умматали бу гапни алам устида, чорасизлик, иложсизликдан айтган эди. Бу ердан кетса қаерга боради. Бари бир гап-сўз уни орқама-орқа таъқиб қилаверади.

Олдинда Умматали ўй ўйлаб тажанг бир қиёфада борар, хотини пиқ-пиқ йиғлаб орқасидан келарди. Кўча муюлишига келганда Умматали тўхтади. Хотинига қаради.

– Сен боравер. Мен Тоғага бир учрай. Ҳар қалай юртнинг боши шу. Бирон жўяли гап чиқиб қолар. Тоға нима деса, шу. Ана ўшанга қараб иш тутамиз.

У шундай дедию гузар тарафга кета бошлади. Йўлда учраган кишиларнинг бетига қарамай салом берар, саломига билинар-билинмас алик оларди.

Зириллама, Тошлоқ, Яккатут, Заркент фақат шу тўғрида, Азизхон, Лутфиниса, Умматали, Акбарали деган гап билан овора эди.

Самоварда ҳам, магазинда ҳам, далада, шийпонда, чорраҳаларда ҳам фақат шу гап.

«Азизхон Лутфинисани келинлик либоси билан девор ошиб олиб қочибди».

Биров: «Боплабди, қойил қипти», – дейди. Биров «бу гирт аҳмоқлик», – дейди.

– Қиз рози бўлмаса трактор билан судраб ҳам опқочиб бўлмайди.

– Бу рост гап. Танача кўзини сузмаса, буқача ипини узармиди. Айтилаётган гапларнинг бари рост, бари ҳақиқат эди.

Зирилламани алғов-далғов қилган Азизхон ҳеч нарса билмагандек Лутфинисани етаклаб қамишлар орасида хотиржам борарди. Қамишлар ҳали сарғаймаган. Тун шамолида шовиллаб чарчаган тўқай энди офтоб ҳароратида жимгина мудрарди. Қўлмакларда бақалар тинмай қуриллар, ўрдак жўжалар нола қилгандек аянчли ғақилларди.

Лутфинисанинг никоҳ кийимлари аллақачон тиканакларга илиниб пора-пора бўлган. Ундан ҳали ҳам атир ҳиди гупиллаб турарди. Азизхон олдинда қамишларни қайириб йўл бошларкан, орқасига ўгирилиб, Лутфи, чарчамадингми, деб қўяр, далда бўлсин деб, боладиг-а, қойил қилдиг-а, деб тинмай жавраб борарди.

— Тан бердим, мардлик қилдинг.

Баъзан овози тиниб қолар, шунда бирдан шарт бурилиб Лутфинисанинг олдига келар, белидан қучиб юз-кўзларидан ўпиб оларди.

Икки ошиқ қаёққа кетаётганларини билишмасди. Қаёққа боришади, энди нима қилишади? Бундан буёқ тирикчилик нима бўлади? Бу уларнинг хаёлларига ҳам келмасди. Азизхоннинг киссасида сариқ чақа йўқ. Уларга на бирон бошпана бор, на қўнарга жой.

Лекин улар бир-бирларининг дийдорларидан маст, нафасларидан тўқ, меҳрларидан қошоналар қургандек эдилар.

Қамиш-қиёқларга тилиниб, кийимларини пора-пора қилиб, ботқоққа тиззаларигача ботиб, ҳамон йўл юришар, ора-сира Азизхон Лутфинисани белидан қучиб сочларини силар, ўзи ҳам маънисига етмайдиган ғалати гаплар билан эркалатарди.

Қиз шод, бахтиёр эди.

Қамишзордан балдоқдек ярим доира ясаган ялангликка чиқишди. Ўнг тараф кўз илғамас тўқай, чап тараф сап-сариқ чўл эди. На тўқайнинг, на чўлнинг поёни қўринарди.

Яқин орадан моторнинг зардали гуриллагани эшитилди. Кейин тинди. Яна ўшқириб тириллади. Азизхон овоз келган тарафга қулоқ тутди. Овоз яқин орадан келарди.

— Сен шаттан қимирламай тур, мен ҳозир билиб келаман.

— Сени тутиб олишса нима қиламан. Мен ҳам бора қолай.

Азизхон мақтанганнамо жавоб қилди:

— Овора бўлади. Кутиб тур, ҳозир келаман.

Азизхон балдоқ шаклидаги ялангликнинг нариги бурчагига югуриб кетди. Қамишларни шитирлатмай ичкари кирди. Секин, худди овчи кийик подасини кузатаётгандек ялангликка қаради.

Ёши олтмишларга бориб қолган, соқолини чўққи кузаган бир рус чол икки қўлини белига қўйганича офтобда жимирлаган чўлга хомуш қараб турар, ёши ўттизлардаги гилам дўппи кийган, тожикми, ўзбекми билиб бўлмайдиган бир йигит қора машина моторини титкиларди. Машинанинг орқа гилдираги лойга ботган. Чиқазиш учун кўп уринишган бўлса керак, икковининг ҳам кийим-бошлари лой, шалаббо эди.

Усти брезент ёпқичли машина ёнидан ер ўлчайдиган аппаратнинг уч оёғи чиқиб турипти. Капоти очиқ турган «Газик» радиаторининг оғзидан шиддат билан ҳовур чиқарди.

Азизхон ҳеч қандай хавф йўқлигини пайқаб қамишлар орасидан чиқди. Оёқ товуши, қамиш шитирини эшитган рус чол чўчиб ўтирилди.

Азизхон унга яқин келиб салом берди. Нима гап бўлганлигини сўради.

— Эрта саҳардан бери оворамиз. Лойга ботиб қолдик. Чиқазолмаймиз, — деди чол соф Фарғона шевасида.

Азизхон машина атрофидан айланиб, бир томони лойга ботиб қолган гилдиракка қаради.

— Нима бўпти, бир уриниб кўрайлик-чи. Кўпдан қуён қочиб қутулмас деганлар-ку.

— Э, хап туссинла! — деди шофёр йигит унинг беписанд гапидан энсаси қотиб. — Пуссатуна бўса тоттб кўруна.

Азизхон унинг гапидан Наманган тарафлардан эканини дарров пайқади. У билагини шимариб машина орқасига ўтди.

— Сиз моторга зўр беринг, мен бу ёқда елкам билан сураман.

Машина зўриқиб, бир силтанди. Шундан кейин Азизхон тиззасигача лойга кирди. Бари бир елкасини олиб қочмади. Машина сурилиб қуруқликка чиқди. Унинг ҳаракатларини кузатиб турган чол, қойил қолиб: вой азамат-э, деб юборди.

Шофёр йигит севинганидан шарт келиб Азизхонни қўлидан ушлаб силкитди:

— Шеддек экансила, ўттоқ. Бу машинада қиқ тўтта от кучи бор. Шу қиқ тўтта от саҳаддан, бу лойдан чиқолмутти. Аммо узунани кучуна отдан мўл-мўл экан. Қаёққа кетуттисила? Ўзуна бў-масаъна билмаъман эттагача қоламидук. Раҳмате, ўттоқ.

Инженер чол икки қўллаб унинг баққувват панжаларидан ушлади.

— Агар мен падишах бўлсам, тила тилагингни, дердим. К сожалению, падишах эмасман. Инженер ирригаторман, холос. Мен учун ниҳоятда катта иш қилдинг, ўғлим. Республика ҳукумати раҳбарлари мени ҳозир Куйганёрда кутиб ўтиришипти.

У шундай дедию билагидаги соатини шарт ечиб унга тутди.

— Ол бунни, ўғлим. Тортинма, олавер!

Азизхон хижолатдан қизариб кетди. Инженернинг соат узатган қўлини қайтарди.

— Йўқ, отахон, олмайман. Сизга бу жуда зарур буюм. Менинг соатга қараб қиладигай ишим йўқ. Ўзингизга буюрсин.

Инженер чол ҳам қайсаргина экан. Оласан, деб туриб олди.

— Менда бошқаси бор. Ён соатим бор.

Азизхон бари бир олмади. Чол уни нима билан хурсанд қилишини билмасди. У машина кабинасига бош суқиб чамадонини титкилай бошлади. Азизхон бориб уни қайтарди.

— Отахон, битта гапим бор. Агар бирон буюм билан хурсанд қилмоқчи бўлсангиз хафа бўламан. Машинангизни қайтариб яна лойга тиқиб қўяман.

— Шундайми, — деди чол кўзойнагини қўлига олиб. — Одам-лигинг учун раҳмат. Омадинг келсин!

Чол шофёрга қаради.

— Кетдик бўлмасам, болам. Қоратепага бориб нонушта қиламизу Шаҳрихон оралаб Ҳаққулобод тепасидан Куйганёрга йўл оламиз. Сен қаёққа борасан? — деди у Азизхонга.

Азизхон шу гапни кутиб турган эди, дарров жавоб қилди:

— Агар малол келмаса, бизни Қоратепага ташлаб ўтсангиз.

— Хайрият, — деди чол енгил тортиб. — Жиндеккина бўлса ҳам қарздан узиладиган бўлдим. Айтганча, биз, деганинг нима деганинг. Ахир бир ўзингсан-ку?

— Яна бир одам бор.

— Қани, чақир!

Азизхон қамиш орасига шўнғиб кетди. Зум ўтмай ҳансираб Лутфинисани қўлидан тортиб чиқди. Чол қизни кўрдию яна кўзойнагини тақиб у ёқ-бу ёғини тўғрилаган бўлди.

— Ой, какая красивая. Ей богу, прямо... красавица!

Лутфиниса бегона кишидан ийманиб рўмолининг бир учини тишлаб юзини яшириб турарди.

Шофёр моторга ўт берди. Лутфинисани олдинга ўтқазиб, инженер билан Азизхон орқа ўриндиққа чиқишди. Машина бақадек бир сапчидию кейин паст-баланд йўллардан силкиниб-силкиниб олдинга интилди.

Лутфиниса умрида энди машинага тушиши эди. Қўрққанидан дамини ичига ютиб ўриндиқни бор кучи билан ушлаб олганди.

Анчагина йўл юришгандан кейин инженер Азизхонни гапга сола бошлади.

— Бу тақир чўлда бирон ҳамроҳ билан гаплашиб кетмаса кўз-ни уйқу олади. Қозоқлар туяда қанчалаб километр йўл юришади. Ухлаб қолмаслик учун йўлда кўринган нарсаларга атаб ўлан тўқиб кетишади. Атайин ухлаб қолмаслик учун, ухлаб поёнсиз чўлда адашиб кетмаслик учун шундай қилишади. Биз ҳам ухлаб қолмайлик, йигит. Гаплашиб кетганимиз дуруст. Қани гапир. Ўзинг кимсан, қамишлар орасида қароқчига ўхшаб нима қилиб юрибсизлар?

Лутфиниса секин ўгирилиб, айтиб қўйма, дегандек кўрсаткич бармоғини лабига босди. Азизхон бегона одамга дostonимни очиб нима қиламан, деган ўй билан жим ўтираверди. Аммо кечаги тўполон, улар қочгандан кейин нималар бўлганига ақли етиб турар, дадаси билан онасининг ҳоли нима кечганидан кўнгли нотинчроқ эди. Кўнглига тугилиб қолган гапларни кимгадир айтиши, юрагини бўшатиши керак-ку, ахир. Бу одамга айтса гап шу билан кетади. Унутилади. Айта қолгани дуруст. Азизхон инженерга қаради.

— Отахон, қишлоқдан қочиб келяпмиз. — У Лутфинисага ишора қилди. — Тўйдан опқочиб келяпман. Кечаси билан тўқайда бекиниб ётган эдик.

Азизхон бўлган ишларни бир-бир айта бошлади. Шофёр ҳам бошини орқага ташлаб қулоқ солиб борарди. Чол бир кулар, бир жиддийлашарди. Азизхон ҳикоясини тугатгач, чол ўйланиб қолди. Шофёр бўлса бошини силтаб-силтаб куларди. Лутфиниса эгилиб кичкинагина бўлиб ўриндиққа сингиб кетганга ўхшарди.

Машина гоҳ тезлаб, гоҳ секинлаб сап-сарик чўл гиёҳларини орқада қолдириб борар, бегона товушдан огоҳланиб уясидан чиққан малларанг эчкемарлар машина яқинлашганда думлари билан тупроқни чангитиб тўзон ичида йўқолиб кетишарди. Кимсасиз чўлнинг тиниқ осмонида қанотларини таранг тортган чўл бургутлари қайиқдек бепарво сузарди.

Машина овозидан ҳурккан ўрдаклар галаси ғақ-ғақ қилиб қўлчалардан париллаб кўтарилар, жилғанинг шилдирашига ўхшаган овоз чиқазиб худди машина тепасидан ҳавони кесиб ўтарди.

Инженер ҳозиргина Азизхоннинг ўз оғзидан эшитган саргузаштлар таъсиридан қутулолмай, ўйлаб жимгина кўзини юмиб борарди.

Чолнинг кийим-бошидан, уйқусизликдан карахт юзларидан бир неча кундан бери чўл кезаётгани билиниб турарди. Азизхоннинг оёғи тагида алюмин қозонча, қорайиб кетган мис чойнак бир-бирига урилиб шақирларди. Машина кузови тепасидаги

арқон билан чандиб боғланган брезент қоп тинимсиз лапангларди.

Чолнинг озгин гавдаси букчайган, ажин босган буйинларидан майда-майда тер ёқаси ичига ўрмалар эди. У кўзини очмай гапирди. Ухламаган экан. Ниманидир ўйлаб келаётган экан.

— Қишлоққа энди қайтмайсизларми? Қайтиб ҳам бўлмайди. Бу тарафларда уруғларингиз бўлмаса! Қийин бўлади сизларга. Шошма! Биз билан кетмайсизларми? Иш бор, уй-жой бор. Ҳеч нарсадан зориқмайсизлар.

— Қаерга борамиз? — деди ҳушёрланиб Азизхон.

— Ҳозир Андижоннинг Қуйганёрига. Кечқурун Учқўрғонга борамиз. Ана ўша ерда яшайсизлар. Уй бор. Секин-аста рўзғор тиклайсизлар. Сенга ўхшаган азамат йигит керак.

Азизхон ўйланиб қолди. Қоратепада тушиб қолмоқчи эди. Ҳуш, Қоратепада кими бор? Зирилламадан туриб чақирса овоз етадиган жой. Акбарали ҳид олса, уларни соғ қўярмиди. Бу одам тайёр иш, тайёр жой деярди. Ўрислар ёлғон айтмайди. Бировни алдамайди. Боргани дурустдир.

Азизхон энгашиб Лутфинисанинг қулоғига шивирлади. У елка қисиб, ўзинг биласан, ишорасини қилди.

Чол ундан жавоб кутиб кўзларини юмганича мудраб кетарди.

— Бўпти, отахон. Майли, кетганимиз бўлсин. Аммо-лекин юзингизни ерга қаратмаймиз. Қанақа иш бўлса ярайман. Тоғ кўпор десангиз, кўпораман.

— Ҳа, балли, — деди чол. — Тош кўпорасан. Норинни ёқасидан бўғиб мана шу ёққа оқизамиз. Қора дарёга жилов солиб икки дарёни қовуштирамиз. Шунақа ишга ярайсанми?

Азизхон чехраси ёришиб, қўлини кўксига қўйди.

— Одам қиладиган иш бўлса бўлди. Эплайман.

Чол кулди.

— Баъзан одам қилолмайдиган ишлар ҳам бўлиб қолади.

Азизхон керилди.

— Ўшанақа ишларни бизга буюрасиз-да, отахон.

Инженер маъноли жилмайиб қўйди.

Туқайлар, чўлу кўлчалар тугаб қишлоқнинг қораси кўрина бошлади. Икки чеккаси гувалак деворлар, томларига гўзапоя, хашак босилган уйлар оралаб Қоратепа гузарига етиб келишди. Сизот сувларидан авж олган кекса толлар пинжидаги чойхона жимжит эди. Тиззасида кир сочиқ билан ухлаб қолган самоварчи машина овозидан уйғониб кетди.

Бу тарафларда камдан-кам машина юрарди. Қишлоқ болалари аллақайдан шовқин-сурон билан пайдо бўлишди. Бири яланғоч, баъзилари ҳатто иштончан. Улар яқин орадаги ариқда чўмилаётган бўлсалар керак. Сочлари ҳўл. Офтобда тупроқда ётганларининг қоринлари лой. Улар қоп-қора мунчоқ кўзларини жавдиратиб машинага тикилардилар. Бири капалак ушлаётгандек аста капотга қўл тегизади. Бири қўрқиброқ сал наридан ваҳима билан қараб турипти.

Самоварчи патнисда нон, шафтоли, қанд келтириб меҳмонлар олдиға қўйди. Русча билишини намойиш қилмоқчи бўлди шекилли, инженерга: «Издирас, пажалиста, чай кушай», деб атрофга мақтанганнамо қараб қўйди. Афсуски, бу гапга қойил қоладиган одам атрофда йўқ эди.

Лутфиниса улар тўдасидан четроқда самовар сўрисига омонатгина ўтириб нотаниш қишлоқ гузарини томоша қиларди. Ҳар қалай унга белгисиз, ҳатто тасаввур қилиб бўлмайдиган эртаси энди равшанлашгандек эди.

Рўмолининг бир учини тишлаб Азизхонга қарайди, кўзига у аллақандай афсонавий паҳлавонларга ўхшаб кўринади.

«Афсонавий паҳлавон» ниҳоятда очиққан экан, чойни қайноқлиғича ҳўриллатиб ичар, бир бурда нонни бир имлаб ютарди.

Шу алпозда ҳам у Лутфинисига чиройли кўринарди.

VII

Азизхон билан Лутфиниса Қоратепадан чиқишдаёқ машинадан тушиб қолишди. Чунки кун ёруғида Қоратепа атрофида юриш хавfli эди. Бу тарафларга Тошлоқ поллизчилари четанни тўлдириб арава-арава ҳандалак олиб келишар, Ўрмонбек, Насриддинбек, Эшонтўпи қишлоқлари шу ердан бозор қилишарди. Биронтаси кўриб қолса, албатта, Акбаралига хабар қилади. Бўлиб ўтган воқеа албатта атроф қишлоқларга овоза бўлганини Азизхон сезиб турарди.

Улар машинадан тушишганда инженер икки ошиқ-маъшуққа ғалати қараб илжайди. У бу тарафларнинг ўктам йигитларини, ишқ-муҳаббат йулида ҳеч нарсадан тоймасликларини биларди. Бу хил ошиқ-маъшуқлар тўғрисида жуда кўп эртақлар эшитган, китоблар ўқиганди.

— Йигит, — деди иженер чол. — Гапингдан айнадинг. Аммо чакки қилдинг. Майли, агар қунарға жой тополмасанглар менинг олдимга келинглар. Куйганёрға ё бўлмаса Учқўрғонга бориб ин-

женер Белявскийни қайдан топаман, десанглар, дарров айтиб бе-ришади. Шундоқ қилинглр.

Шофёр моторни ўчирмаган, силкиниб-гуриллаб турганди. Машина бир қалқиб жойидан қўзғалди.

Азизхоннинг нияти қош қорайгандан кейин Қоратепага қай-тиб кириш эди. Қишлоқда бир бева холаси бўлгучи эди. Борми-кин? Агар бўлса, ўша ерда тунаб, ундан кейин нима қилишни ўйлаб кўрмоқчи. Аммо куёш теппада. Ҳали-бери кеч кирадиган-мас. Қорин тўқ, қайғу йўқ. Кечгача ётарга жой топишса бўлгани. Азизхон Лутфинисани қўлидан ушлаб чўл тарафга бошлади.

Бу йил баҳор серёмғир бўлганидан чўл ўтлари тиззага уриб яшнаб турарди. Тўрғайлар худди одамнинг бошига теккундек бў-либ чулдираб сайраб ўтади. Ҳавода туриб иккитаси бир-бирига яқин келолмай, қанотларини пилдиратиб ишқибозлик қилиша-ди. Енгил эсаётган шабада чўл гиёҳларининг илиқ ҳидларини ди-моққа уриб ўтади. Ора-сира шу кўм-кўк чўлнинг ҳар ер-ҳар ери-да кал бошдек сап-сарик тепачалар учрайди. Қандандир келиб қолган баҳайбат тошлар тепасида чакмонини елкасига ташлаган паҳлавондек чўл бургути мудрайди. Гуллаб, ҳид таратиб ётган чўл гиёҳларига алам билан боқади. Агар бу ўтлар бўлмаганда ўрмалаб юрган каламушлар, куёнлар унинг ўлжаси бўларди.

Ҳозир шабадада силкиниб турган чўл гиёҳлари орасида бутун бир ҳайвонот олами умргузаронлик қилмоқда.

Чўл ниҳоятда яшнаган пайт. Икки ошиқ-маъшуқ гиёҳларга, қушларнинг чуғир-чуғирга маҳлиё бўлиб, ўтган воқеаларни бир зум унутишди.

Офтоб ёнбошлаб қолган, уфқ қизариб, тепароғи феруза тусга кирганди. Олисдан учта қора нуқта кўринди. Азизхон йўлни ўша тарафга солди. Анчагина йўл юришгандан кейин бу уч нуқта қирғизларнинг қора уйи эканини билишди.

Азизхон қирғизлар меҳмондўст, кўноққа жонини ҳам беради-ган халқ бўлади, деб эшитган эди. Қандайдир умид учкунни хаёли-да чақин чақиб ўтгандек бўлди. Қадамини тезлатди.

Сарик дўнгнийг ўнг тарафида икки-уч юз йилқи ўтлаб юрар, дўнг этагида ўн чоқли туя чўкканича кавшаняпти. Бошвоғи ечиб ташланган учта елин қопли сигир бузоғини эргаштириб ўт чим-диб юрипти.

Одам қорасини сезиб қора уй орқасидан ит югуриб чиқди. Олд оёгини тираб, орқа оёғи билан ер тимдалаб вовиллай бошла-ди. Унинг ҳуришидан яна уч-тўртта ит пайдо бўлди. Улар ҳам чўлни остин-устин қилиб ҳуришга тушди. Азизхон ҳам, Лутфи-

ниса ҳам турган жойларида қотиб қолишди. Ўртадаги қора уйдан бир қирғиз кампир чиқди. Итларни ҳар тарафга қувиб нотаниш кишиларни яқинроқ келишга ундади.

Лутфиниса Азизхоннинг орқасига яшириниб борарди.

— Келинглар қўнақтар? — деди кампир уларга синовчан боқаркан.

Азизхон йўлдан адашганини айтди.

Кампир улардан хавфли бирон нарса сезмагач, йўл бошлади. Бу пайт икки қора уйдан икки қирғиз келинчаги уларга кўзлари яшнаб қараб туришарди. Бири янги тушган келинчак бўлса керак кийимлари яп-янги, томоғигача ўраган ёқаларига уқа тутилган, бўйинларида тангалар, чўлпилари жарангларди. Қизил бахмал нимчасининг ҳали оҳори тўкилмаганди. Иккинчиси йигирма беш ёшларда эди. Унинг кийимлари оддийгина, нимадир қилаётган бўлса керак, енглари шимарилган, этаги липпа урилган эди.

Улар кўпдан бери бу чўлда йилқи боқиб юрган бўлсалар керак, ташқи оламдан келган кишиларга қувонганлари кўзларидан сезилиб турарди.

Азизхон тортинмай кампир кетидан қора уй олдига борди. Лутфиниса унга эргашиб журъатсизлик билан қадам ташларди.

Дўнг орқасидан эркак кишининг йўталгани эшитилди. Қўлида жун қирқадиган каттакон қайчи, олтмишлардан ошган, соқоли сийрак бир киши чиқди. Чол меҳмонлардан эсон-омонлик сўрагандан кейин келинларга чой буюриб, уларни ўтов ичига бошлади.

— Эмне жумиш мен... қўнақтар? — деди у савол назари билан.

Азизхон нима дейишини билмай тил чайнади.

Чол кўпни кўрган кишилардан эди. Уларга бир-бир разм солиб ўтираверди. Ташқарига қараб қичқирди:

— Тамақ дайинданглар қўнақтарга!

Азизхон адашганларини айтди.

Чол унинг бу гапига унча ишонқирамай кўзларини қисиб гилам попугини ўйнай бошлади. Келиннинг каттаси этаги билан қумғон бандидан ушлаб кирди.

Қирғиз билан қозоқ йиртиқ чорикда юрса ҳам чойнинг асинини ичади. Ичганда ҳам жаранглайдиган жонон пиёлада ичади. Қирғизнинг оёғи синса синсин, пиёласи синмасин, деган мақол бекорга чиқмаган. Чой ичадиган пиёлада қимиз ичмайди. Қимизни заранг косада ичади. Кичик келин бир даста қизил гулли пиёла олиб кириб чолнинг олдига қўйди. Чол чойни қайтараркан яна қисик кўзларини айёрона қисиб Азизхонга қаради.

— Болам, сен туру жавоб бермединг, еле. Босқа жумуш еле юрген шигарсанг.

Азизхон чолни алдаб бўлмаслигини билиб очигига кучди. Бўлган воқеани бирма-бир айтиб берди.

Чол унинг гапларига энди ишонган эди.

— Э... жигитше жумуш бўпти еле, балам. Қирғиз бен қазақ қиз алип қачишбаса кўнгли тўлбайт. Эми, эмне қиласингдар?

Азизхон унинг гапларига унчалик тушунмай саррайиб турарди.

— Эмен, қирғиз тилини тушунбейсанбу? Ундай бўлса дағи ўзбекша айтағўяйин, еле. Куч-қуввати бор бола экансан, хор бўлмайсан. Кунингни кўриб кетасан.

Ташқаридан отларнинг кишнагани, дупури, йилқичи йигитларнинг ҳайт-хўйт деган овозлари эшитилди. Чол ўрнидан турди. Булар ҳам унинг кетидан ташқарига чиқишди.

Офтоб ўчган. Чўлда ажиб бир гаштли ҳаво ҳоким эди. Узоқда икки отлиқ йигит йилқиларни ҳайдаб келар, туёқлардан кўтарилган чанг ҳавода муаллақ туриб қолар эди. Чол йўлга қараб турган келинларига деди:

— Сув дайиндангдар, куёвингдар жувиниб олсин.

Икки келин ўчоқ тарафга кетди. Кичик келин кетаркан сочпопугидаги тангалар жирингларди.

Тол пояларидан бир-бирига боғлаб қилинган четан қўрага отларни қамаб, йигитлар отасига салом берди.

— Жилқи омонми? — деди чол.

— Омон, омон, ота, бири қулунлади. Қулуни омон. Йигитлар меҳмон билан омонлашиб хотинлари томон кетишди. Келинчаклар уларга сув қўйиб туришди. Ака-ука яхшилаб ювиниб бўлгач, артиниб, кийинишиб, дастурхонга келишди. Кампир ташқарига жой солиб уларни таклиф қилди. Ўтиришгач, чол заранг косага қимиз қўйиб узатди.

Улар ўтирган жойдан сал нарига кигиз ёзиб, хотинларга алоҳида жой қилинган эди. Келинчаклар Лутфинисани гапга тутишарди. Ора-сира улар бир-бирларига қараб сулув, сулув экан, деб қўйишар, буғи чиқиб турган гўштдан еб «ол-ол», дейишарди.

Чол туриб ичкаридан фонарь олиб чиқди. Уни ёқиб ўтов ёнбошидаги ёғоч учига илиб қўйди.

Атроф жимжит. Чўл тарафдан ҳар хил ҳашаротларнинг ожиз овозлари тинимсиз эшитилиб турарди. Юлдузлар бирин-кетин кўз очаверди. Чўл уфқидан ой кўтарилди. Қаердадир ўрдак жў-

жасининг ғақиллагани, ёввойи бедананинг питбилдиги эшитилди. Оқшомнинг бу тароватини бузиб бўри улиди. Лутфинисанинг эти жимирлаб кетди. Ёнида ўтирган келинчак дарров сезиб, уни алаҳсита бошлади.

– Қўрқа, қўрқа. Иштима бўлбайт.

Чол ташлаган суякни кемириб ётган итнинг қулоқлари диккайди. Бўри улиган тарафга қараб бўринини чўзганча қимирламай туриб қолди.

Чол овқатдан кейин дастурхонга фотиҳа ўқиб Азизхонга қаради.

– Болам, энди кеч бўлди. Борадиган жойинг йўқ экан. Шу ерда қола қол. Укаларингга қарашиб юрасан. Қайлигинг кампирга қарашади. Кетгинг келганда айтарсан. Бу ерда чўп кўп. Бирон ой йилқини шу ерга ёямиз. Қудайим жўлингни берсе, бир кун кетарсан.

Азизхон маъқул ишорасини қилди. Бошқа иложи ҳам йўқ эди. Қишлоққа қайтолмаса, бошқа борадиган жой бўлмаса, шу ердан бўлак кўздан узоқ жой йўқ. Ундан ташқари чолнинг юмушларига қарашиб еган-ичганини оқлаши мумкин. Ахир Лутфиниса ҳам қараб турмас. Яхшигина пазанда. Албатта чолга, болаларига, келинларига у пиширган овқатлар жуда маъқул тушади.

Чол катта келинини чақириб, меҳмон бола билан менга очиқ ҳавога жой қилиб бер, қиз билан кампир ичкарида ётади, деб тайинлади.

Йигитлар анча чарчаб келишган эди. Ўз ўтовларига кириб жимиб кетишди. Азизхон очиқ чўлда чол билан ёнма-ён ётаркан чўлнинг тиниқ осмонига қараб узоқ ухлаёлмади. Чол бўлса бирпасда хуррак отишга тушди.

Ажаб одамлар, деб дилидаи ўтказарди Азизхон. Дунёда шунақа очиқ қўл, меҳмон учун бағрини очадиган кишилар борлигидан таъсирланиб кетди. Қачондир бу одамларга бир яхшилик қилишни дилига тугиб қўйди. Уйи, дадаси, кечирган кунлари кўз олдидан ўтаверди. У қанчалик бевош, шўх бўлмасин, биринчи марта ўзини тақдир кучоғига отиши эди. Ўзи ёлғиз бўлса ҳам майли эди-я, ёнида бировнинг қизи бор. Бир ўзининг боши ҳар қандай кавакка сиғиб кетади. Аммо икки киши, айниқса аёл киши билан бирон жойга суқилиши анча мушкул эди. Азизхон ана шулар тўғрисида энди, тани совиб, боши бир тошга бориб урилганидан кейингина ўйлай бошлади.

У ечиб бўлмас жумбоқлар чигалига ўралишиб ухлаб қолганини билмай қолди.

Бирон тиккайган дарахт йўқ бу чўлда, офтоб тонг отиши биланоқ тигини санчади. Азизхон бошини офтоб қилдирганда уйғонди. Чол вақтли турган, отлардан, сигирлардан хабар олиб бўлган, ўғиллари ўтовдан чиқмай бир чойнак чойни бўшатган эди. Кампир каттакон ўчоққа осилган қозонда сут пиширарди. Азизхоннинг димоғига қайнаётган сут ҳиди урилиб, ютинди. Бошини кўтариб атрофига қаради. Лутфиниса кампирнинг олдида алюмин тоғорани олдига қўйиб хамир қорарди. Чол бўлса иккита тунука бидон жойланган хуржунни эгарга ташларди.

– Ўғлим, турдингми? Манов отни мин. Анов оқ дўнгдан нари ўтсанг, Сари жўга деган катта ариқ бор. Идишларни тўлдириб сув олиб кел. Боравер, ўша ариқда бетингди ювиб оласан.

Азизхон от минишни жуда яхши кўрарди. Бу гап чолнинг оғзидан чиқмаёқ узангига оёқ босди. Чол орқасидан жавраб қолди.

– Қайтишда отни чоптирма, сувни тўкасан.

Шу пайт осмоннинг бир четида нимадир гуриллади. Азизхон ўгирилиб қараса, бир аэроплан жуда пастлаб ўтов тепасига қараб келарди. Мотор шовқинидан ўтовдаги келинчаклар, йиғитлар югуриб чиқишди. Аэроплан жуда пастлаб келарди. Ўтов тепасига келганда яна пастлади. Кўзойнак таққан учувчи кабинадан қўлини чиқариб силкитди. Кейин ниманидир уларга қараб иргитди. Иргитган нарсаси сочилиб кетди. Осмонда сон-саноксиз қоғозлар уча бошлади.

Эрталабки шамол бу қоғозларни чўл бўйлаб учира бошлади. Аэроплан ўтов устида яна бир доира ясаб вағиллаганича чўл осмонининг бағрига сингиб кетди. Отлар безовта типирчилар, итлар жазавага тушиб акилларди.

Азизхон бу манзараларни эгарда туриб томоша қиларди. Чолнинг катта ўғли қозиққа боғланган яйдоқ отни ечиб миндику қоғозлар учаётган тарафга қараб шамолдек елиб кетди.

Азизхон чўлда зерикиб ўларман, деб ўйлаган эди. Мана, кўзини очиши биланоқ қанча воқеа бўлди. Бу ерларнинг тиниқ ҳавоси танини яйратса, беғубор кишиларининг меҳрибонлиги дилини яйратади.

У ҳам отга беозор қамчи босиб дўнг томонга йўрттириб кетди. Чол кўрсатган тепалик у айтганча яқин эмас экан. Тахминан учтўрт чақирим келарди. Азизхон отнинг бир маромда қамишларни кўкси билан ёриб боришига, ёлларини силкиб гижинглашига маҳлиё бўлиб йўл юргангани сира ҳам сезмади. Анҳор шундоққина дўнг орқасида экан, у бидонларни сувга ботираркан, бирдан болалиги тутиб чўмилгиси келди. Ечиниб ўзини сувга отди. Сув

жуда совуқ эди. От ҳам сувга интилиб аста сўлиги билан сув ича бошлади. Азизхон нариги қирғоққа сузиб ўтиб атрофни томоша қилди. Кейин яна бериги қирғоққа қайтиб от юганини олдию сувга тортди. От ҳам шуни кутиб тургандек аста сувга туша бошлади. Азизхон отни сув ўмровигача келадиган жойга олиб бориб ҳовучи билан устига сув сочиб, юва бошлади. Отнинг баданлари дириллар, бўйинини чўзиб томоғининг тағларигача сувга тутиб берарди.

Яна бояги аэроплан гуриллаб Азизхоннинг тепасидан ўтди. Учувчи яна қўл силтаб унга нималардир деди.

У танидан совуқ ўтгандан кейингина лаблари гезариб сувдан чиқди. От йўлни яхши билар эди. Азизхон тизгинини бўш қўйиб берди. Ўтовга яқин қолганда пиёздоғ ҳиди Азизхоннинг димоғига урилди. Икки тиззаси билан отни ниқтади. От йўртиб кетди.

Келинлар чолнинг ўтовига нонушта тайёрлаб қўйишган. Лутфиниса ажаб бир таъмли қатлама тайёрлаган эди. Ҳамма дастурхон атрофига чўқди. Аммо чолнинг катта ўғлидан ҳали ҳам дарак йўқ. Чол икки марта ташқарига чиқиб келди. Безовталаниб энди жойига ўтирган ҳам эдики, от дупири эшитилди. Сал ўтмай йигит бир даста қоғоз билан кириб келди, пешаналаридан маржон-маржон тер қуярди. Йигит олиб келган қоғозларини дастурхон четига қўйиб, ювингани чиқиб кетди. Чол қоғозларни қўлига олди. У хат танимасди. Бир донасини кичик ўғлига узатди. Бола қоғознинг у ёқ-бу ёғига қараб, ўзбекча экан, деб Азизхонга узатди.

— Уқи, болам, ўқи, ҳукуматнинг гапига ўхшайди. Ер ислоҳоти, колхоз тузиш пайтларда шунақа қоғозларни аэропландан ташлашар эди. Қани ўқи-чи!

Азизхон қоғозларни олдига тортиб қаради. Қоғозлар икки хил эди. Бирида «Катта Фарғона канали қурилиши бошланди. Қурилишда ишлашни истаганлар ушбу қоғозда кўрсатилган участкаларга келиб ёзилишлари мумкин», дейилган эди. Қоғознинг орқа тарафида каналнинг харитаси чизилган. Иккинчи қоғоз каналда чиқа бошлаган «Сталинча қурилишда» газетасининг биринчи сони эди.

Азизхон газета ва варақани ёнига қўйиб, чой ҳўплади.

Чол яна гапга кирди:

— Болам, чойингди ишиб бўлиб казитни ўқиб берасан.

Лутфиниса пиширган қатлама ҳаммага ёқди. Мақтаб-мақтаб ея бошлашди.

— Ўзбек тамоққа уста бўлади. Бир палов пишириб берасан, қизим, ҳўпми?

Лутфиниса ийманиб хўп ишорасини қилди.

— Кампир, — деди чол қатламани у лунжидан бу лунжига оларкан. — Энди қозон-тавоқдан қутулдинг. Қудайим менга яна бир келин жетқазди. Шўмишди қўлингдан олади.

Нонуштадан кейин чолнинг ўғиллари биттадан нонни белларига туғиб йилқи ҳайдаб кетишди. Чол Азизхонни, менга казит ўқиб беради, деб олиб қолди. Кампир бугун болаларга сартнинг қизи палов писириб беради, деб от миниб сабзи олиб келгани «Эшонтўпи» қишлоғига қараб кетди.

Ўтовда чол билан Азизхон қолди. Чол ёнбошлаб: «қани, ўқи, болам», деди.

Азизхон шошилмай газета ўқишга тушиб кетди. У ўқирди. Аммо хаёли газетада ёзилган гапларга қўшилиб канал қазиладиган жойларни кезарди. Бирдан унинг, ўша тарафларга боргиси, кетмоннинг белини букиб ер қазигиси, ҳаммани ҳайратда қолдириб иш кўрсатгиси келди. Борган сари унинг бу фикри қатъийлашиб борарди. Чол эса шошилмай чой ичар, ора-сира: «Ия, ия, дуруст», деб кўярди.

Ташқарида келинчаклар Лутфинисани гапга солиб ҳиринг-ҳиринг кулишарди.

VIII

Куйганёр қадим-қадимлардан бери ёз кунлари гавжум бўлади. Миробод, Ҳаққулобод, Найман, Чинобод тарафлардаги деҳқонлар сувни шу ердан олади. Аслида Чинобод Қора дарё билан Норин қўшиладиган жойга яқин бўлса ҳам ҳамиша ташналик азобини тортиб келади. Икки дарё Чинободга бир томчи ҳам сув бермайди. Жуда пастликдан, суви у ёқда турсин, шабадасини ҳам тегизмай ўтиб кетади. Шунинг учун ҳам чинободликлар ўн беш-қирқ километр йўл юриб Куйганёрга сепоя ташлайди.

Эрта баҳордан то кеч кузгача чинободлик ва ҳаққулободликлар арава-арава шох-шабба судраб Куйганёр тарафга йўл оладилар. Кетма-кет шох судраб келаётган сон-саноксиз аравадан кўтарилган чанг Пойтуқдан кўринади. Дарёнинг ярмигача сепоя ташлаб шох босадилар. Сув кўтарилиб «Қипчоқ ариқ»қа чиқади. Кейин Сиза қишлоғини оралаб, неча жойдан бўғилиб, қанча жанжаллар, бош ёрилишларга сабаб бўлиб, аранг Чинободга етиб боради. Баъзан мироблар ярим йўлга етмай туриб, сепояни сув уриб кетади. Улар яна шох-шабба ортиб Куйганёрга қайтишади.

Куйганёрни бекорга «Мироблар бозори» деб аташмаган. Ёз бўйи эллик-олтмиш мироб бу ерда кўрпа-тўшак қилиб ётиб

олади. Уларнинг экин-тикинлари қишлоқ деҳқонлари бўйнида. Ўшалар чопиб, ўшалар экиб, суғориб, ҳосилни тайёр қилиб беришади. Бу ерда ҳар бир қишлоқдан иккитадан «Ўлик мироб»¹ дарё билан олишиб, сувни Ёрқул мингбоши қаздирган ана шу Қипчоқ ариққа оқиздилар.

Куйганёр яқин атрофга самоварлари билан ҳам машҳур эди. Дарёнинг у бетида иккита, бу бетида ҳам иккита самовари бор. Шу самоварларнинг бири чинободлик сепоячилардан бўшамас, бири йўловчилар қўниб ўтадиган карвонсарой вазифасини ўтарди. Дарёнинг ўнг бетидаги самоварни пойтуқликларнинг ўзлари очишган бўлиб, сўриларга ипак гиламлар тушалган, чойнак-пиёлалари ҳам, якандозлари ҳам яп-янги эди. Унга умр бўйи самоварчилик қилиб оламдан ўтган Ғани кал деган машҳур самоварчининг ўғли эгалик қиларди. Яна бири андижонлик Беркинбой ҳофизнинг самовари. Санъат аҳли, Андижоннинг зиёлилари тез-тез келиб шу самоварга тушишади.

Куйганёр гузари кундуз кунлари сайилгоҳга айланарди.

Беркинбой ҳофизнинг самоварида андижонлик ҳофизлар йиғилиб балиқчиликлар билан басма-басга авжнинг энг юқорисига чиқишади. Пойтуқ, Тўртқўл, Чувама ҳофизлари уларни босиб тушишга интилиб, фақат катта авжда юришарди. Қассобларнинг қўллари қўлларига тегмас, баққолларнинг қўллари тарозидан бўшамасди. Деҳқонлар арава-арава қовун-тарвуз тўкиб то пешингача сотиб бўлишарди. Икки новвойхонада иягини танғиб олган новвойлар кунига етти-саккиз қоп унни ёпсалар ҳам етказиб беролмайдилар. Ана шундай гавжум, қўшиққа, бозорга, шовқин-суронга тўлган Куйганёр кеч кириши билан бирдан сув қуйгандек жимиб қолади. Фақат пойтуқлик самоварчининг дўкониди тош фонарь милтирар, узоқ-яқиндан келган мусофир чойхўрларгина чивинга таланиб тамадди қилиб ўтиришарди. Бошқа самоварчилар отларини ҳам сайроқи беданаларини ҳам пашшахонага қамаб вақтликкина уйқуга кирадилар.

Кўз очирмайдиган ғув-ғув чивинлару бақаларнинг тонготар базми Куйганёрга ҳоким бўлади.

Бу ернинг халқи содда, дўлвор кишилар. Кувлик нима, алдамчилик нима билишмасди.

Мирободликлар шунча азоб-уқубат билан сув чиқазган жойларига қалампир экишади. Бошқалар қовун-тарвуз ўстириб катта даромад олганларида, улар бодринг экиб қопини йигирма тийинга ҳам сотолмай қайтариб обориб қўйларга, молларига едиришади.

¹ Ўлик мироб — сепояни қуриқлаб, бутун ёз мавсумини тўғон тепасида утказадиган мироб.

Куйганёр тўғрисида ажойиб афсона ҳам тўқиганлар.

Бир қипчоқ йигити оқёрлик Ойжамол деган қизга ошиқ бўлиб ишқида куйиб-ёнади. Йигит қипчоқ уругидан бўлганидан қизнинг ота-оналари розилик беришмайди. Йигит Ойжамол ишқида ўзини ёндиради.

Ана шунинг учун ҳам бу ернинг номини ўша йигит туфайли Куйганёр деб аташган. Куйганёр қишлоғининг биқинида Ойжамол деган қишлоқ ҳам бор.

Аммо бу гаплар афсона, холос.

Куйганёр қишлоғидан Қора дарё ўтади. Дарё уюрган қирғоқлар сонсиз жарликлар ҳосил қилган. Унда от минган кишини ҳам кўрсатмайдиган қамишлар ўсади. Ҳар йили баҳорда шолликор деҳқонлар жарликлардаги қамишларни куйдириб шолликоча очадилар. Ана шундан қишлоқнинг номи «Куйган жар» деб аташган. Туркий тилларда жар сўзи кўпинча ёр сўзи билан алмашади. Андижон атрофларидаги Ёрбоши, Оқёр қишлоқларининг номлари ҳам аслида жар боши, оқ жар маъносини англатади.

Аммо куйганёрликлар ўз ойжамоллари, ўз куйган ёрларини фахр билан тилга оладилар.

Куз қирови тушиши билан самоварлар ётади. Куйганёр ҳувиллаб, файзсиз бўлиб қолади. Биттагина карвон саройда онда-сонда бирон йўловчи тунаб ўтади. Биргина мачит мезанасидан муаззиннинг уч маҳал нола қилгандек чақириги эшитилади. Бу овозни кимсасиз жарликлар ютиб юборади. Шаҳардан чиққан овчиларнинг онда-сонда ўрдак галасига отган ўқлари ҳамма ёқни гумбирлатиб жим бўлади.

Куйганёр ёзни шовқин-сурон билан, қишни мудраб ўтказди. Бу одат неча юз йиллардан бери ҳеч қандай ўзгаришсиз такрорланиб келади.

Куйганёрнинг асрий жимлиги бирдан бузилди.

Энди Куйганёр бекатига аравалар сизмас, минглаб араваларда кўч-кўронини ортиб келаётган йўловчилар бир дам қўниб ўтар, нима тўғридадир қизишиб тортишишарди.

Ҳамманинг оғзида Қора дарё, Норин, Учқўрғон деган гаплар. Куйганёрнинг ороми бузилди. Бир кунда минг-минглаб одам аравалардан юқини туширди. Қирқ аравада келган усталар ўттиздан ортиқ самовар, беш новвойхона, йигирмадан ортиқ саргарошхона, ямоқчилик дукони, аптека, медпункт қуришга тушиб кетишди. Темирйўл ёқасига арава-арава кетмон, беллар, домлар, замбиллар тахлаб ташланди. Яшил кўприкнинг ўнг тарафидан темир йўлга шахобча уланиб, қирғоқ бўйлаб ярим километрга

тортиб борилди. Бу тарафларда ҳали ҳеч ким кўрмаган экскаватор исмли узун хартуми бор баҳайбат машина қалдираб келиб қирғоқда тўхтади.

Паровоздек тутун бурқситиб турган бу баҳайбат машина атрофида юзлаб одам ҳайрат билан қараб турарди.

Биров уни, полвон, деди. Биров, ерда юрадиган паровоз, деди. Яна бири, темир фил, деди.

Шу пайт гупиллаб поезд кела бошлади. Паровоз еру кўкни ларзага солиб қичқирди-да, вагонларни бир-бирига шарақлатиб уриб тўхтади. Вагонлардан кўрпа орқалаган, кетмон кутарган кишилар туша бошлади.

Бугун эрталаб Фарғона область партия комитетининг пленуми бўлиб, унда ғўза парваришининг бориши ва Катта Фарғона канали қурилишини жадал бошлаш, иш бошлангунча ғўзаларни бешинчи чопикдан ялпи чиқазиб олиш тўғрисида қарор қабул қилинган эди. Узкомпартия Марказий комитетининг биринчи секретари Усмон Юсупов пленумда катта нутқ сўзлаб, ғўзасини бешинчи чопикдан чиқарганларга каналга бориб ишлашга рухсат берилганлигини айтган эди. Мана, пленумдан чиқиб оқ поездга ўтирган фарғоналикларнинг дастлабки эшелони Куйганёрга етиб келди. Куйганёр халқи ҳеч қачон бунақа катта издиҳомни кўрмаган эди. Бир вақтлар Ёркул мингбоши ўғлини хатнага ётқизганда катта базм берган, базмга мингга яқин одам чақирган эди. Ушанда ҳам катта бедапояга ўттизга яқин сўри қурдириб, йигирма икки қозон тагига ўт қалатган эди. Ўттиз йилдан бери ўша тўйнинг таърифи тиллардан-тиллarga ўтиб юрарди. Бугун эса канал, тўғон шарофати билан юзлаб чодир тикилди. Беш мингга яқин одам кўрпа-тушагини орқалаб тўғон қурилишига ҳашарга етиб келди.

Тўғон штаби келганларни жойлаштириш, кимнинг қаерда ишлашини, нима иш қилишини аниқлаш билан банд.

Майгир қишлоғи тарафда усти брезентли кул ранг енгил машина кўринди. Машина Беркинбой самоварчининг сўриси олдида тўхтади. Ундан инженер Белявский тушди.

Ўтирганларнинг кўпчилиги Белявскийни яхши танир эди. Бирпасда шивир-шивир гап бўлиб қолди.

— Ўрис мироб келди.

— Сувтўра келдилар.

— Губрнинг сувчиси келди.

— Хайрият, ҳаёт экан. Уни бандаликни бажо келтирган деб юрар эдим.

Белявскийга бир чол яхна чой тутди. У пиёлани қулига оларкан, чолга ҳазил қилди:

— Илимилік чол, тирик экансан-да, а? Мен сени ўлиб кетган, деб юардим. Ўлмай яхши қипсан. Манавунақа ишларни кўриб, кейин ўлсанг, армонда кетмайсан.

Чол тишсиз оғзини очиб кулди.

— Атайин тўғон битишини кўрай, деб ўлмай турибман. Битган куннинг эртасига ўлишга қарор қилдим.

Белявский пиёлани қайтариб бераркан, яна ҳазил қилди:

— Бу ишинг ҳам дуруст. Ўлсанг ўзим канал газетасига ўраб кўмиб кўяман.

Белявский «Илимилік» деб атаган чол асли учқўрғонлик бўлиб, кейинчалик Урганжи қишлоғига келиб қолган. У ҳозир саксондан ошган бўлиб, ҳали ҳам хотини йўқ. У умрида тўрт марта уйланган, ҳар галгисида ҳам хотини икки-уч ой яшамай ташлаб кетиб қоларди. Кетиб қолган бир хотинидан: «Нега кетдинг, яхши одам эди-ку, эринг», деб сўрашганда у: «Куёв илимилік экан, на иссиғи бор, на совуғи, мироблик қилиб баданидаги ҳароратни сув сўриб кўйипти», деб жавоб қилган экан. Ана шундан бери унинг асли номи унутилиб, «Илимилік» бўлиб кетган эди.

Сўрини тўлдириб ўтирганларнинг ҳаммаси сепоячи мироблар эди. Белявский улар билан кўп гаплашган. Фарғона генерал-губернаторлигида сув нозири бўлиб ишлаган пайтларда ҳам у мана шу мироблар билан борди-келди қилар, тўй-ҳашамларидан қолмасди. Белявский уларнинг ҳаммаси билан ўзига яраша муомала қилиб, унутилган лақабини эсга олиб, роса кулишди. Белявский кула-кула инженерлар проект муҳокама килаётган қишлоқ совети биносига қараб кетди.

Кўприк тепасида Азизхон билан Лутфиниса пайдо бўлди. Уларнинг икковлари ҳам эсанкираб, тинимсиз ўтаётган машина ва от-араваларга қараб туришарди. Айниқса Лутфиниса шовқин-сурондан эсанкираб қолган Азизхонни белбоғидан маҳкам ушлаганича сира кўйиб юбормас, юк машинаси ҳар сигнал берганда сапчиб тушар, кўприкнинг гоҳ у ёғига, гоҳ бу ёғига қочиб ўтишар, шофёрлардан кетма-кет сўкиш эшитишар эди.

Улар билан ҳеч кимнинг иши йўқ. Қаёққа боришни, кимга учрашишни билишмасди. Иккови гуж-гуж одам ичида каловлаб чойхона ёнига келиб қолишди. Бу чойхонага ҳозиргина поездда Фарғонадан келган қурувчилар тўдаси қўнган эди. Бири тугилган кўрпасини чатаноғи орасига олиб, бири тугунини бағрига босиб бошлиқнинг буйруғини кутиб ўтирарди. Азизхон биттасининг олдига бориб чўчиброқ сўради:

— Тоға, Тошлоқдан ҳам одам келганми?

Тунука чойнак жўмрагидан муздек булоқ сувини симираётган йигит мўйловига томган сувни кафти билан артиб жавоб қилди:

– Тошлоқликлар келишмади. Канал «Сув кесак», «Тожи қишлоқ» тепасидан ўтаркан, ўша ерда ишлашади, ука.

Азизхон, хайрият-э, деворишига оз қолди. Чунки агар тошлоқликлар бу ерга келгудек бўлса, Азизхон билан Лутфинисанинг яна қайгадир бош олиб кетиши керак. Акс ҳолда Акбарали уларни тинч қўймайди. Албатта Лутфинисани ундан юлиб олиб кетади. Катта жанжал кўтаради. Тошлоқликларнинг бу ёққа келмагани айна Азизхоннинг кўнглидагидек иш бўлган эди.

Азизхон нима қилишини билмай у ёқ-бу ёққа аланглаб турган эди, кимдир билагидан шарт ушлади. У чўчиб орқасига ўгиррилганда каттакон тарвуз қўлтиқлаб турган шофёр болани кўрди. Белявскийнинг шофёри энди озода кийинган, соқолларини ҳам олдириб бир чиройли йигит бўлганди. Ундан гуп-гуп атир ҳиди келарди.

– Полвон почча, пуссатуна бўса битта чой ичмаъмизми?

Азизхон кўпдан қидириб юрган кишисини топиб олгандек, юз-кўзлари яшнаб кетди.

– Бўпти, бўпти, ошнажон. Ўзим сизларни қидириб келган эдим. Инженер тоғам, мени Куйганёрдан топасан, деган эдилар. Атайин у кишини излаб келдик.

Шофёр бола уларни эргаштириб ошхона тарафга юра бошлади. Бу ошхона штаб ходимлари учун қурилган бўлиб, эрта-азондан то қош қорайгунча очиқ эди. Ошпаз шофёр болани таниса керак, унинг имоси билан учта косага лағмон сузиб, йўнилмаган тахтадан омонат ясалган стол устига қўйди.

Шофёр бола ташқарига чиқиб янгигина тандирдан узилган иссиқ нонни у кафтидан бу кафтига пуфлаб, ташлаб кириб келди. Нон ҳиди ошхона ичини тутиб кетди. Азизхон ҳам, Лутфиниса ҳам ўтган кечадан бери иссиқ овқат ейишмаганди. Шунинг учун ҳам олинг-олинг дейишга улгурмай косага қошиқ солишган, иштаҳа билан ея бошлаган эдилар.

Улар ҳали овқатланиб бўлмаган эдилар ҳамки, ташқарида шовқин-сурон эшитилди. Азизхон косани бўшатган бўлса ҳам, Лутфинисанинг имиллашини кузатиб турарди. Нима гап бўлди экан, деб ташқарига чиқди. Одамлар самовар томон жадал юриб боришарди. Лутфиниса ҳам чиқди. Шофёр бола уларга, сизлар бемалол айланиб юраверинглар, Филип тоға бўшаганларидан кейин сизларга нима қилишни айтадилар, деб ўзи машинасини сояроқ жойга олиб қўйиш учун кетди.

Йигитлик гурури билан ҳеч нарсадан тап тортмайдиган, қиз олиб қочиш аллақандай марднинг иши, деб билган Азизхон ҳозирча ночор эди. Худди ўргатилган айиққа ўхшаб ўргатувчисининг қамчисини кутиб турганга ўхшарди. Агар мусофирлик гарданида бўлмаганда, бу жойлар ва одамлар синашта кишилар бўлганда, у албатта бирон қилиқ қиларди: ё биров билан муштлашарди, ё зўравонлигини кўрсатиш учун биронта дарахтни суғуриб отарди. Афсуски у, ҳатто келгинди итнинг ҳам думи чотига қисиклик бўлади, деганларидек, мўмингина бўлиб, ўз тақдирини кутарди. Тақдири эса тасодифан чўл ўртасида йўлиққан рус инженерининг қўлида эди.

Улар тўдага эргашиб самовар тарафга юра бошладилар.

Новвойхонанинг томига чиқиб олган бир йигит граммафон карнайини оғзига қўйиб қичқирарди:

– Кимда-ким полвонман, деса Беркинбой Файзиевнинг самоварига бораверсин! Кимда-ким полвонман, деса Беркинбой Файзиевнинг самоварига бораверсин!

Самовар олдидаги ялангликка одам сиғмай кетган. Кўпчилик нима гаплигини билмай бир-биридан сўрарди:

– Тинчликми? Полвонлар нима қилишаркан?

– Кураш бўлармиш.

– Шу иссиқда курашга бало борми? Бошқа гапдир.

– Полвонда нима ишлари бўлиши мумкин? Хамир қордириб лағмон чўздиришармиди?

Шу топда даврани ёриб йўгон гавдали, бўйни қалинлигидан гардани бўртиб чиққан қора киши кирди. Унга қурилиш бошлиғи Тешавой Мирзаев, Белявский ва лойиҳалаш бошлиғи Азизовлар ҳамроҳ бўлиб келишарди. Ҳамма бирдан жимиб қолди. Тешавой Мирзаев ҳам даврага кирган раҳбарлар ҳам ўтиришмади. Улар ҳозиргина мажлисдан чиққан эдилар.

Мирзаевни ҳамма танирди. Москвадаги Катта Кремль саройида ўз ишлари тўғрисида гапираётганда Молотов луқма ташлаб «Чин агроном» деган ва унга Сталин қўшимча қилиб: «... ва ажойиб нотик» деб атаган эди.

Тешавой Мирзаев қўл кутариб говурни босди. Оломон тинчигандан кейин у салмоқлаб гапира бошлади:

– Биродарлар. Ҳозиргина штаб йиғилиши бўлди. Эртадан бутун канал трассаларида ялпи иш бошлашга қарор қилдик. Икки юз етмиш километрлик канал трассаси бўйлаб бир юз олтмиш минг киши баробар иш бошлайди. Бу фақат Фарғона водийсидагина эмас, бутун ўзбек халқи тарихида унутилмас кун бўлади. Шуни яхши билингки, каналнинг ҳамма жойида иш бир хил

эмас. Полвонларгина бажариши мумкин бўлган оғир участкаларимиз ҳам бор. Ўзкомпартия Марказий комитети ва республика ҳукумати номидан Усмон ота сизга қарата бир-икки оғиз ваъз айтишни лозим кўрдилар. Марҳамат, Ота, сўз сизга.

Усмон Юсупов даструмоли билан терлаган гарданини арта-арта олдинга чиқди. У каналнинг аҳамияти тўғрисида узоқ гапирди. Унинг нутқидан Фарғона водийсининг деҳқончилик тартиби, ер ва сув шароитини яхши билгани сезилиб турарди. У нутқининг охирида бугун кўтарилган халқ оқими канал қазилганини қирқ беш кунда адо этишга аҳд қилганини, Куйганёр тўғони то канал битгунча сув ўтқазилганга тийёр бўлиши кераклигини лўнда-лўнда қилиб гапирди.

— Биз бугун водий полвонларини алоҳида тўпладик. Беш юзга яқин полвон қурилишнинг алоҳида участкаларида ўз кучларини кўрсатишлари керак. Учқўрғон тўғони, Луғумбек шаршаралари ва ниҳоят Куйганёр тўғони сиз азаматларнинг билак кучингизга маҳтал бўлиб турипти. Канал қурилиши штаби полвонлардан урта катта бригада тузишга қарор қилди. Учқўрғон участкасида ишлайдиган бригадага Лоғон канали қурилишида ном чиқарган машҳур полвон Дўнан Дўсмаатов, Луғумбек шаршара қурилишида ишлайдиган бригадага булоқбошилиқ Жўра полвон Ғойипов бошчилик қилади. Куйганёр тўғони қурилишидаги бригадага избосканлик Али полвон бошчилик қилади.

Азизхон бир чеккада бу гапларни эшитиб ўтираркан, Юсуповнинг кейинги гаплари унинг ҳамиятига теккандек бўлди. Наҳотки Фарғонадан биронта полвон бўлмаса?! Фарғона полвонлари ҳали қурашларда елкасини ерга тегизмай соврин олиб келган бўлса-ю, мана шундай улуғ маъракада четда қолиб кетса!

Юсупов гапини тугатиши билан Азизхон ўрнидан турди.

— Мумкинми? Нега фарғоналик полвонлардан биронтаси бригадага бошлиқ бўлмади? Шунини тушунтириб берсангиз.

Усмон Юсупов ўрнига Тешавой Мирзаев жавоб қилди:

— Қизишманг, ука, Фарғона полвонлари Толкудук қумларини кесиб ўталган канал қурилишига юборилган. Улар ҳозир жазирама офтоб тўғида қизиган қумлар орасида жонбозлик қилишяпти.

Олдинги қаторда ўтирган миқти Эш полвон пичинг қилди:

— Ука, Фарғона полвонлари сал мундоқроқ бўлади. Уйига яқинроқ жойда ишламаса, хотинини соғиниб қолади.

Бу гап Азизхоннинг жон-жонидан ўтиб кетди. Шарт буриллиди алоҳида курсида талтайиб бир ўзи ўтирган Эш полвоннинг тепасига келди.

– Яна бир марта айтинг шу гапингизни, Полвон ака.

Эш полвон уни писанд қилмай, ўтавер, ўтавер, деб масхарали илжайди.

Азизхон титраб кетди. Яктагининг енгини ҳам шимармай уни курси билан қўшиб шарт кўтарди. Пилдираганча даврадан олиб чиқиб кетди-ю, кўча ўртасига отди. Курси синди, полвон тупроққа қоришди. Азизхон унга қарамади ҳам, қайтиб келиб ўз ўрнига ўтирди.

Оломон гуриллади. Бир полвон Эш полвон тушган жойга югурди. Белявский Азизхонга қараб, чакки қилдинг, болам, деган маънода бошини сарак-сарак қилди,

Кейин Йўлдош Охунбобоевнинг қулоғига нимадир деб шивирлади.

Бирпасда президиумдагилар орасида шивир-шивир бўлиб қолди. Аммо Эш полвон қайтиб даврага кирмади.

Тешавой Мирзаев полвонлар энди ўз ётоқларига бориб дам олишлари мумкинлигини айтиб, бригада бошлиқлари шу ерда қолишларини сўради. Ҳамма тарқади. Азизхон ҳам чиқиб кетаётган эди, бир йигит келиб Усмон ота сўраётганларини айтди. Азизхон катта одамлар билан умрида гаплашмаган эди. Тортиниброқ олди борди. У, албатта, ҳозирги қилган ишим учун дашном эшитсам керак, деб чўчиган эди. Юсупов уни кулиб қаршилади. Қўл олиб кўришар экан, унинг пишиқ жуссасига, болаларча ийманиб турган кўзларига қаради.

– Қаерликсан, бола? – деди қизиқиб.

Азизхон Тошлоқнинг Зириллама қишлоғидан эканлигини айтди.

– Райимбердининг колхозиданми? Ҳа, дуруст. Ориятли йигит экансан. Тошлоқликларнинг бари шунақа. Бировга на сўзини беради, на ўрнини. Кўпчилик келдингларми?

Азизхон ийманиб икки киши келишганини айтди. Белявский унга қўшимча қилди:

– Қайлиғи билан келган, ота. Азамат йигит. Тўғон қурилишига ташлаймизми?

– Ўзидан сўрайлик, – деди Юсупов, – Қаерда ишлашни хоҳлайсан, бола?

– Қаерни лозим топсангиз, ўшақда ишлаганим бўлсин. Аммо лекин ишнинг энг оғирини беринг. Фарғоналикларнинг қанақалигини бир кўрсатиб қўймоқчиман.

Йўлдош ота Азизхоннинг ёш болаларча бераётган жавобидан завқланиб турарди. Келиб елкасига қоқди.

— Менга қара, ҳамқишлоқ. Акбаралининг сингисини тўй куни олиб қочган сенмасмисан?

Азизхон индамай бошини эгди. Паст овоз билан деди:

— Гуноҳимдан ўтинг. Бир қошиқ қонимдан ўтинг, ота. Ўша сиз айтган бола менман.

— Қиз қаерда? — деди Охунбобоев.

Азизхон кўпчилик орасида юзини яшириб ўтирган Лутфиниса тарафга ишора қилди.

Учқўрғонда ҳам худди шундай йиғин бўлиши керак эди. Раҳбарлар ўшаққа отланиб туришипти, гапни узоқ чўзишмади. Юсупов Жўра полвонни чақириб, Азизхон билан Лутфинисани унга топширди.

— Иссиқ-совуғи, ётиш-туриши сенинг гарданингда. Булоқ-бошиликлар ҳимматли бўлади. Оталиғингга ол. Бу болада иш кўп. — Юсупов Азизхонга қаради. — Ўғлим, филдек кучинг бор экан. Бу кучни беҳудага сарф қилма. Юрт ишига сарфла. Юрт бир ҳимматингга ўн ҳиммат билан жавоб қилади.

Раҳбарлар машинага ўтириб Учқўрғон тарафга йўл олишди. Кетаётган машина орқасидан қараб турган Азизхоннинг елкасига биров қўл ташлади. Азизхон ўгирилди, Жўра полвон экан.

— Қойил қилдинг, ука, — деди илжаниб, — Эш полвон лунжига шўр пахта боғлаб медпунктда ўтирипти. Ҳозир олдига борамиз. Ундан узр сўра. Ҳар қалай сен ёшсан. Шундоқ қил.

Азизхон қишлоқда шунча шўхлик қилиб умрида бирон марта узр сўрамаган эди. Келиб-келиб энди мутлақо нотаниш, унинг устига юртдошларини эрмак қилган кишидан узр сўрайдими? Азизхон қўлини кўксига қўйиб узр сўрашга боролмаслигини айтди.

— Унақа қилма, бола. Полвон халқи енгилган рақибини белидан олиб кўтариб қўяди. Таомил шунақа.

Азизхон бу одамнинг таърифини жуда кўп эшитган эди. У ёғи Жалолобод, бу ёғи Чимкентгача доврўқ солган бу полвон ҳали бирон марта даврадан елкасидан тупроқ қоқиб чиқиб кетмаган эди. Шундай одам ундан Эш полвондан узр сўрашни илтимос қиляпти. Азизхон ноилож кўнди. Унга эргашиб медпункт тарафга юрди.

Медпункт олдидаги скамейкада лунжи бойланган Эш полвон қайноқ кўк чой ичиб ўтирарди. У Азизхонга совуқ бир қаради. Кейин пиёлани ёнига қўйиб ўрнидан турди.

— Эш аканг ҳали бирон даврада бунақа шарманда бўлмаган эди. Аммо қойил қилдинг, ука.

Эш полвон шундай деб тагига босиб ўтирган янги, ҳали оҳори кетмаган тўнини олдию бир силтаб қоқиб, Азизхоннинг елкасига ташлади.

– Бу сенга Эш акангдан эсдалик. Яша, омадингни берсин!

Эш полвон бошқа гап айтмади. Ҳеч кимга ҳеч нима демай туппа-тўғри кўприк тарафга қараб кетди.

– Энди қайтмайди, – деди кимдир, – ёмон изза бўлди. Шу кетганча қишлоғига кетди. Эшни билмайсизлар, ориятли полвон. Йиқилганим – ўлганим дейдиганлардан. Кетди энди, бечора.

То у кўздан йўқолгунча орқасидан қараб қолишди. У кетаркан самовар сўриларини тўлдириб ўтирган чойхўрлар ундан кўз узишмас, ана йиқилган полвон, ана тупроққа қоришган полвон, деб шивирлашарди. Эш полвон бу гапларни эшитмас ҳам сезарди. Шунинг учун бошини кўтармай, ҳеч қаёққа қарамай Қора дарё кўпригидан ўтиб борарди.

Азизхоннинг юраги жиз этиб кетди. Умрида биринчи марта қилган ишига пушаймон бўлди. Ич-ичидан куйинди. Аммо энди кеч эди.

Ёнида турган Жура полвон ҳам Эшнинг бу аҳволидан таъсирланган эди. У индамай Азизхон билан Лутфинисани эргаштириб булоқбошилиқлар тушган қўра томонга юрди.

IX

Арслонбоб тепасида чақин чақиб еру осмонни ларзага солгудек момақалдироқ гумбирлади. Одамлар уйларидан чиқиб ана сел келади, мана дўл ёғади, деб ваҳимага тушиб қолишди. Аммо бир неча соат гумбирлаган момақалдироқнинг кучи сўниб, бемор йўталидек аста секинлаша бошлади. Одамлар хайрият, ёғиб берганда каналчиларни ташвишга солиб қўярди, деб хотиржам бўлишди. Аммо бу хотиржамлик кўпга бормади. Тоғ тарафдан йўлда учраган хас-хашакни кўкка кўтариб бўрон турди. Бўрон кучайгандан кучайиб тупроқни осмонга учирар, баланд кўтариб атрофга тўзгитарди. Узунлиги икки, икки ярим метрлик шох-шаббалар ҳам осмонда аэропландек учиб юрар, ҳеч нарсани кўриб бўлмасди, қуёш тўзон ичида, осмон худди малла тўн кийгандек.

Табиатнинг бу телба ўйини бир соатдан ортиқ давом этди. Бет-кўзларини чанг қоплаган кишилар уйларидан, қўраларидан чиқа бошладилар. Ҳали тўзони босилмаган осмонга қараб турган бир чол дўнғиллади:

– Бошлаган ишимиз Олло таолога ёқмади, чоги.

Тўзон ичида чақа пулдек қорайиб кўринаётган қуёшга қараб турган қўш белбоғли йигит шоша-пиша оғзидаги носини тупуриб жавоб қилди:

– Наоборот бўлади, отам, аксинча, наоборотига Олло таолога ёққани бу. Худо ёрлақанган бандаларига раҳматини юборди. Худонинг ўзи канал қозишга келолмаганидан пушаймон бўлиб шамолини юборди. Мана кўрасиз, икки ё уч кундан кейин дарёнинг суви яримлайди. Бу шамол тоғ қорини қотиради. Икки-уч кун эримай без бўлиб туриб олади. Сепояни ана ўшанда ташлаймиз-да, отам. Шунча ёшга кириб шуни ҳам билмабсиз-да, отечим.

Бу гапни айтган йигит Абдусамад мироб эди. У ўз умрини сув йўлларида, тўғонлар бошида ўтказган эди. Абдусамад мироб Қора дарё ва Нориннинг қутирган тўлқинлари билан олишиб қанчалаб сепоялар ташлаган, тошқинларга бас келган эди. Абдусамад область сув бўлимининг бошлиғи Сувтўра деб ном чиқарган инженер Белявскийнинг энг яқин маслаҳатчиси. Унча-мунча русча қўшиб гапириш унга Сувтўрадан юққан.

Шамолнинг сувга таъсири тўғрисидаги мулоҳазаси унинг кўп тажрибалари ва кузатишларидан келиб чиққан.

Бўрон турган куни кеч пайти Куйганёр кўпригининг ўнг қирғоғига араваларда, машиналарда ёғочлар туша бошлади. Шамол қулатган дарахтлар илдизи билан тракторда судраб келтирилди. Эртаси тонг пайтигача шох-шаббадан, ёғочлардан тоғ пайдо бўлганди.

Андижон тарафдан отлик сепоячилар кела бошлашди. Улар отларини саройга киритиб самоварга қўнишди. Сепоячилар орасида соқоли кўксига тушган, саксон бўлмаса ҳам, тўқсондан ҳатлаб ўтган бир чол ҳам бор эди. У битта чой ичди-ю қирғоқ бўйлаб юриб, сув оқишини кузата бошлади.

У машҳур Ҳасан сепоячи эди. Ҳасан сепоячи шу узоқ умрида кўп дарёларга беш мингдан ортиқ сепоя қадаган, бутун водий сепоячиларига устозлик қиларди.

Чол ҳозир кексайиб қолишига қарамай, сепоячилар қаторида от суриб Куйганёрга келди. У ҳозир қирғоқ бўйлаб бораркан, кўпириб, ҳайқириб оқаётган дарё билан гаплашаётгандек, куч синашга чоғи келиш-келмаслигини чамалаётгандек кўринарди. Унинг қошларини чимирилган, хаёллари бўз йигит пайтларини изларди. У ўйларди: «Ким билади, бу менинг охирги жангимдир. Бу жангда ким енгаркин? Аммо жанг чакана бўлмайди. Шу пайтгача бўлган жанглarning энг зўри бўлади».

Чол жиндек хавотир оларди. Кексалик кучини кўрсатиб чап оёғидаги боди тез-тез кўзаб, унча-мунча томири тортиб ҳам кўярди. Чол ана шундан нотинчроқ эди. У самоварга кўнглида қандайдир гашлик билан келарди.

Беркинбойнинг самовари ҳар галгидек гавжум. Машҳур ҳо-физ Жўра пистон ликоп билан катта ашула бошлаган. Ҳамма жим бўлиб унинг қўшиғини тингларди.

Пойтуқликлар самоварида гурра-гурра кулги кўтариларди. У ерга бир тўда Марғилон қизиқчилари тушган, Юсуф қизиқ, Охунжон қизиқлар ичак узди ҳикоялар айтиб ҳаммани кулдири-шарди.

Майдон ўртасига машина келиб тўхтади. Ундан Сувтўра-Бе-лявский билан Тешавой Мирзаев тушди.

Сувтўра яқинида турган одамга ҳам бақириб гапирарди. Чун-ки шаршараларда, тошқинларда, сув шовқинида мироблар билан кўп гаплашган. Шунинг учун ҳам қаттиқ гапиришга ўрганиб қол-ганди. Билмаганлар унинг бу одатидан аччиқланишарди. Ҳатто бир-икки жойда унга, гаранг эмасмиз, бунча шанғиллайсан, деб дашном ҳам беришган эди. Бир куни Шаҳрихонсой шаршарасида сувни нотўғри тақсим қилаётган миробга одати бўйича бақириб гапирганда у Сувтўрани қаттиқ ҳақорат қилган эди. Ўшанда у:

— Губрга нозиклик пайтларинг ўтиб кетган. Бақирма. Э, губрнинг думи, генералнинг арзандаси! — деганди.

Сувтўра индамай қўл силтаб отига миниб кетаверганди.

Инженер Белявский минг тўққиз юз иккинчи йилда Петер-бург Ирригация институтини тугатганидан кейин Туркистонга юборилади. Фарғона генерал-губернаторлиги уни сув ишлари нозири қилиб тайинлайди. Ана ўшандан бери у гоҳ пиёда, гоҳ отлиқ бутун водийни кезади. Харобага айланган сув иншоотла-рини тиклашга бел боғлайди. Халқ миробларининг узоқ асрлик бой тажрибаларини ўрганади. Кўп илмий ишлар ёзади. Унинг бу асарлари Петербург, Москвада нашр қилинади. Туркистон вило-яти газеталарида эълон қилинади.

Белявский жуда кўп мироблар, сепоячилар билан дўстлаша-ди.

Революция бўлиб Фарғона музофотида совет ҳокимияти ўр-натилгандан кейин ҳам Белявский ўз вазифасини давом эттира-веради. Илгари чор Россияси амалдорлари тасдиқламаган, пул харж қилишни истамаган лойиҳаларини қайта амалга ошириш учун қаттиқ бел боғлайди. Унинг нияти Учқўрғондан Норинни бўғиб, бутун водий бўйлаб катта бир канал ўтказиш эди.

Белявскийнинг «Асосий Фарғона канали» деган лойиҳаси билан марказдаги мутахассислар ҳам танишиб чиққан.

Партия ва совет аппаратларида уни жуда ҳурмат қилишарди. Халқ унинг ўша эски номи Сувтўра, Ўрис мироб номлари билан ҳам атай бошлайди.

Канал штаби уни Учқўрғон участкасига бошлиқ қилиб тайинлайди. Каналнинг бош тўғони ўша ерда, Норинда қурилади. Белявский Қора дарёга сепоя ташлашни кузатиш, яхши сепоячиларни аниқлаш учун атайин келган.

Белявский машинадан тушиб дарров штабга кириб кетмади. Эски мироб ошналари, сепоячи дўстлари билан ҳазил аралаш саломлашиб ўтди.

– Ҳа, Чўтир мироб, омонмисан, Лоғонда думингди тутқазмаган эдинг, энди пахтанга сув керак бўпти-да.

У бужир йигитнинг қўлини қўйвориб, бошқа баланд бўйли озгин қора йигитнинг қўлини олади. Бу йигит асли шаҳрихонлик уйғурлардан бўлиб Шаҳрихонсойга жуда кўп марталаб сепоя ташлаган, ўзи икки марта оқиб аранг улимдан қолган эди.

– Омонмисила, охун, келдинглами? Буни Қора дарё дейдила. Қимиз совутадиған Хўтан ариқ Анжанда қолди.

Бу уйғур мироби жуда жаҳддор, бировнинг гапига кирмайдиган йигит эди. Бошқа одам тўғри маслаҳат берса ҳам ўзиникини маъқулларди. Фақат Белявскийга гап қайтаролмасди, холос.

У бир куни Шаҳрихон гузаридаги самоварда чой ичиб ўтириб оёғига кирган тиканни пичоғининг учи билан қидираётган эди. Эрмакталаб чойхўрлар унга тегажаклик қилиб маслаҳат бера бошлайдилар.

– Э, охун, сал берироғидан кавланг.

– Тикан сал юқориоқда.

– Ўнг тарафни кавланг, охун.

У, ишингла бўлмасин, деб ўзи билган жойни ковлайверади. Эрмакталаблар бўш келишмайди,

– Бу ёғини кавланг!

– У ёғини кавланг!

У жаҳли чиққанидан пичоғини фарч-фарч қилиб товонига икки-уч марта тиқиб ташлайди. Товонларидан қон оқаркан, чойхўрларга қараб қичқиради:

– Бўлдими? Тинчидинглами?

Ана шундан кейин у икки-уч кун кўчага чиқмай оёғига латта боғлаб ётади.

Белявский ўша воқеани эслатмоқчи бўлди.

— Охун, тўғон битмай оёққа латта боғлаб қочмасинла.

Ҳамма гуриллаб кулди.

Ана шундан кейин Белявский штаб тарафга ўтиб кетди.

Сўриларни тўлдириб ўтирган чойхўрлар суҳбат мавзуини ўзгартириб Белявскийни таърифлай бошладилар.

Унинг оқ подшо вақтида ҳам камбағалга қайишгани, миробларнинг қора шўрвасини ирганмай ичгани, тўйларга совга-саломлар олиб маржаси билан келгани, жанозаларга қатнашиб тобут кўтаргани борми — ҳамма-ҳаммасини гапира бошладилар.

— Урис бўлса ҳам ўзбекдай, кофир бўлса ҳам мусулмондай урис.

— Қизини ўзбекка берган. Неварасининг отини, Худонинг қудрати билан Ойпошша қўйипти. Ановини қаранг-а...

Кўприк тепасида енгил машина кўринди.

— Усмон отанинг машинаси, — деди кимдир.

Ҳамма ўша тарафга қаради. Машина чойхоналар орасидан секинлаб ўтди. Машинада Усмон Юсуповнинг ўзи йўқ эди. Орқа ўриндиқда кўзойнакли қирра бурун йигит билан ўтгиз ёшлар чамасидаги оппоққина йигит ўтирарди.

— Уҳ! — деб юборди бир йигитча. — Фафур Фулом-ку. Ёнидагиси ким бўлди?

— Танимадингми, Ҳамид Олимжон-ку.

Фафур Фулом шофёрнинг елкасига қўл ташлаб тўхташга ишора қилди. Машина тол соясига келиб тўхтади. Икки шоир машинадан тушиб тўппа-тўғри Беркинбой ҳофизнинг чойхонасига қараб юра бошлашди. Ҳофиз қўлидаги чойнакни сўрида қолдириб улар истиқболига югурди.

Чойхўрлар икки шоирдан кўз узмай кузатиб турардилар. Фафур Фулом ўз одатича ўнг елкасини чапаниларча сал кўтариб, ўнг оёғини ерга қаттиқроқ уриб борарди. У дўсти машҳур Ҳофиз билан бел олиб кўришгандан кейин Ҳамид Олимжонни унга таништирди.

— Танишинг, Беркинбой ака, Ҳамид Олимжон деган шоир шу йигит бўлади.

— Биламиз, биламиз, ўзларини кўрмаган бўлсак ҳам шеърларини кўп ўқиганмиз. Қани, келинглар. Битта чой қилиб берай.

Фафур Фулом ундан узр сўради. Луғумбекда Ота уларни кутаётганларини айтди-да, машинага қараб юра бошлади.

— Дарёга сепоя ташлайдиган пайтда шу ерда бўламиз. Ушанда ўзган гуручидан жувоз ёғида битта анжанча палов қилиб бера-сиз.

Шоирлар машинага чиқиб жўнаб кетишди.

Кимдир, «Ғафур Фуломнинг бурни катта экан-а», деди. Бошқаси қўшимча қилди:

– Ҳамид Олимжоннинг қулоғи катта экан.

Шу куни кечгача кўприкдан гоҳ енгил машина, гоҳ автобус, гоҳ юк машина тула одамлар ута бошлади. Унда машҳур артистлар, созандалар, рассомлар утиришарди.

Ҳамма улар орасидан Ҳалимахоними қайси, Тамарахоними қайси, деб бир-бирларидан сўрашарди.

Куйганёр худди каттакон вокзалга ўхшарди. Одам тинмасди. Бу ердан ўтганнинг ҳам, қўниб қолганнинг ҳам сон-саногии йўқ.

Куйганёр Куйганёр бўлиб ҳали бунақа сайилни-ю, бунақа маросимни кўрмаган эди. Самоварчиларнинг қўли қўлига тегмас, чойхоналардан ҳофизларнинг қўшиғи, созандаларнинг машқлари тинмасди. Сомсапазлар, мантипазларнинг шовқин-суронлари, хотин-халаж, болаларнинг шовқини қўшиқни ҳам босиб кетар, яшил кўприк устидан еру кўкни ларзага солиб цемент, ёғоч, темир ортган поезд қалдираб ўтиб қоларди.

Х

Азизхон ётиш-туришидан кўнгли тинчиб гузарга бемалол, беташвиш чиқадиған бўлиб қолди. Жўра полвон уни қўшариқлик Орзихон ая деган кампирнинг уйига жойлаб қўйди.

Орзихон ая ёлғиз қизини шаҳарлик Эргашвой деган парк директорига берган, ўзи каттакон ҳовлида ёлғиз яшарди.

Лутфиниса кампир билан бирпасда апоқ-чалоқ бўлиб кетди. Жўра полвон ҳовлига аравада ун-гуруч, қовун-тарвуз тушириб берди.

Азизхон энди хотиржам. Кўнгли тинч. Эртадан Жўра полвон йигитлари билан Луғумбекка кўчади.

Кунлар ҳам ниҳоятда исиб кетди. Минг-минглаб кишилар офтобда қорайиб кетмон чопишар, тош орқалашар эди. Сон-саноксиз замбиллар пастдан юқорига тупроқ ва тош билан интиларди.

Айниқса, Куйганёр тўғони қурилишида кечаю кундуз иш тинмасди. То тонг саҳаргача прожекторлар дарё ичи, қирғоқларни кундуздек ёритиб турар, тракторларнинг шовқини, одамларнинг у қирғоқдан-бу қирғоққа қараб бақириб-чақиришлари қишлоқларга ҳам эшитилар эди.

Дарё оқими тарафлардаги шоли тизза бўйи бўлиб қолган, пашша-чивинлар куни билан офтоб тиғида ишлаган қурувчилар-

ни кечаси ухлатмасди. Офтоб куйдирган елкалар ачишар, пашша чаққан ерлар жон-жондан ўтиб кетарди. Эрталабгача қабарган баданни қашиб ухламай чиққан қурувчилар нонушта пайтида ҳам мудраб ўтиришар, трассага чиққандан кейингина ишга қизиқиб уйқусизликни унутардилар. Аммо чивин чаққан ерлар изсиз қолмасди. Каналчилар орасида безгак пайдо бўла бошлади. Ана шундан кейингина юзлаб врачлар, санитарлар уйма-уй, палатама-палата юриб қурувчиларга мажбуран акрохин таблеткасини ичира бошлашди.

Азизхон икки-уч кундаёқ катта-кичикнинг оғзига тушиб қолди. Кечқурунлари ишдан бўшаб гузарда чой ичишга чиққанда сўрининг юқорисидан жой бўшатадиган, чойхўрлар уни бир-бирларига имлаб кўрсатадиган бўлиб қолишганди. Азизхон бундан завқланар, юриши ҳам аллақандай бошқача, гурурини қанча яшираман деса ҳам гап-сўзларидан билиниб турарди. Лутфиниса ҳам Орзихон ая билан ишга чиқиб замбилда тупроқ таширди. Азизхон билан кечқурун кўришарди-ю, чарчаганидан дарров ёта қоларди.

Бугун Азизхон қош қораймай ишдан қайтди. Ҳаво дим эди.

Куйганёрнинг табиати бошқа жойлардан фарқ қилар эди. Кундузи офтоб ҳаддан ташқари қиздирарди. Кечга яқин шамол ётиб, ҳаво дим бўлади. Дарахтларнинг учлари қимирламай тек қотади. Ана шу пайтда чивинлар еру кўкни тўлдириб гингиллаб, жондор борки, бир чақиб ўтмасдан қўймайди. Ҳатто отлар ҳам безовта бўлиб нўхтани узиб қочади. Фақат бефаҳм сигирларгина маъраб ётаверади. Хўроз бир чақиргандан кейингина салқин шамол бошланади. Чивин зотини битта қўймай учириб кетади. Қирғоқлардаги қизиган тошларни пуфлаб совутади. Саратон оқшоми бўлишига қарамай, қалин кўрпа ёпиниб ётмаган киши совқотади. Тошкентдан келган лектор «Ойда ҳаёт борми?» деган мавзуда лекция ўқиб: «Ойда кечаси юз градус совуқ, кундузи юз градус иссиқ бўлади», деганди. Куйганёрни ҳам ойда ўхшатса бўлади. Кундузи ҳаддан ташқари иссиқ, кечаси чидаб бўлмас совуқ.

Азизхон белбоғи билан ўзини елпиб кириб келганда Лутфиниса кир чайқаб ўтирган эди.

— Ия, мендан олдин келибсан-да, — деди Азизхон ажабланиб.

— Бригадамизни бошқа участкага ўтказишяпти. Бу ердаги топшириқни бажариб бўлдик.

— Узоқроқмасми, ишқилиб? — деди у қизиқиб.

Лутфиниса янгигина синкали сувдан чиққан қўйлақларни дорга ёяркан: «билмасам», деб қўйди.

— Ювиниб ола қолинг, пақирда сув иситиб қўйганман.

Лутфиниса кружкада сув қуйиб турди, Азизхон оёғини кериб туриб ювина бошлади. Шу пайт ташқаридан кимнингдир чақирган овози келди. Лутфиниса кружкани пақирдаги қалқиб турган сувга ташлаб ташқарига чиқиб кетди. Зум ўтмай қайтиб кирди.

— Сизни бир киши сўрапти.

— Қанақа киши?

— Танимадим, қоронғида бетини кўрмадим.

Азизхон елкасида сочиқ билан артина-артина йўлакка юрди. Анчадан кейин бир нотаниш кишини эргаштириб кирди. Лутфиниса тош фонарни ёқиб айвон даҳанига қўйгандагина уни таниди. Бу — Эш полвон эди. Бемаҳалда бу киши нима қилиб юрипти? Лутфинисанинг кўнгли ғаш бўла бошлади.

Эш полвон анча сўлиб қолган, илгариги ғурури йўқ, бошини эгиб гапини нимадан бошлашини билмай, этигининг учи билан ер чизиб ўтирарди. Охири у бошини кўтариб Азизхонга қаради.

— Ука, сенда икки оғиз гапим бор эди.

Азизхон унга, қулоғим сизда, деган маънода қаради.

— Йўқ, йўқ, ука, холироқ жойда айтадиган гап.

Азизхон Лутфинисага сен чиқиб тур, гапини эшитайчи, дегандек қаради. Лутфиниса уларни ёлғиз ташлагиси йўқ, бу одам яхши ният билан келмаган, деб гумонсирарди. Унинг қимирламай ўтиришини кўриб Азизхон яна деди:

— Сен бир айланиб кел. Биз гаплашиб олайлик.

Лутфиниса норози қиёфада уйга кириб кетди. Азизхон Эш полвонга яқинроқ сурилиб ўтирди.

— Қани, эшитайлик, ака.

Эш полвон дарров гап бошлолмади. Анча чайналиб ўтирди. Йўталди. Бир-икки журъатсиз қараб, хижолатли илжайиб қўйди.

— Укажон, гапларимни малол олмайсан. Ўша кунги воқеадан бери қишлоққа боролмай юрибман. Каналга ҳам келолмадим. Атайин қошни қорайтириб, эл кўзидан яшириниб бемаҳалда олдингга келдим. Сен ҳали ёшсан, билмайсан. Йигит кишининг боши эгилгунча ҳукизнинг буйни синсин, дейдилар. Менинг бошимни сен эгиб қўйдинг. Эш акангнинг, елкаси яқин орада ер искамаган эди. Мени ўлдирдинг, бола.

Эш полвоннинг кўзларидан дувва ёш оқиб кетди. Ориятидан бошини тескари ўтириб белбоғини ечди. Кўз ёшларини арта бошлади.

— Үлдирдинг мени, бола, үлдирдинг...

Азизхон ғалати аҳволга тушди. Нима қилишини билмас, уни юпатгудек бирон сўз тополмасди. Кап-катта одам, унинг устига елкаси ер кўрмаган донгдор полвон хўнг-хўнг йиғлаб утирса, жуда хунук бўларкан. Азизхон шундоқ мағрур одамни букиб, дунёни кўзига қоронғи қилиб қўйганидан хижолат чекарди. Бирон нима билан кўнглини кўтариш қўлидан келсайди, у албатта иккиланмай қиларди. Нима қилиш керак? Азизхон елкасига қўлини қўйиб ачиниб сўради:

— Нима қилсам бўлади, Полвон ака, нима қилсам кўнглингиз жойига тушади?

Полвон ёшли кўзларини унга қадади.

— Биттагина йўл бор. Жон ука, илло-билло йўқ демайсан. Сени ҳеч ким танимайди. Таниганда ҳам айб қилмайди. Эртага Урганжининг майдонида Тамарахоним канситидан кейин Жура полвон даъвошилигида кураш бўлади. Сенга талабгор бўлиб чиқаман. Йиқилиб берасан. Жон ука, агар шундоқ қилмасанг, ўзимни ўзим чавақлаб ташлайман. Бола-чақамнинг уволига қоласан.

Азизхон жаҳл устида ўрнидан туриб кетди. Эш полвон ҳам турди. У бошлаган гапини совутмай босиб тушмоқчи бўлди.

— Нима десанг берай. Хўп де...

Унинг гапи оғзида қолди. Азизхон тутақиб ўдағайлаганча унинг даҳани тагига келди.

— Мени ким деб ўйладингиз? Мен сиз айтган номардлардан эмасман. Кучингиз бўлса, марҳамат, майдонга чиқинг, беллашамиз.

Эш полвон довдираб қолди:

— Укажон, ҳеч бўлмаса ажрим қилмай тенг куч билан ажрашайлик. Хўп дегин.

Азизхон ўйланиб қолди. Эш полвоннинг аҳволи оғир эди. Агар унинг гапига кирмаса, ўзини ўзи бир бало қилиб қўйиши ҳеч гап эмасди. Авзойи бошқача. Ўзини чавақлашдан тоймайди. Азизхон полвонларнинг табиатини яхши билади. Даврадан бошини эгиб чиқиб кетган кўп полвонлар юртни ташлаб бегона элларда сарсон саргардон юрганларини билади. Ҳатто ўзини осиб қўйганлар тўғрисида кўп эшитган. Азизхон сал шаштидан тушди.

— Бўпти, — деди у, бўлар иш бўлди, дегандек қўл силтаб. — Майли. Сиз айтганча бўлсин.

Эш полвон унинг икки елкасидан ушлаб кўксига босди.

– Раҳмат, ўғил бола йигит экансан. Давралардан бесоврин қайтгулик қилмасин сени. Гап битта, а?

– Ўғил боланинг гапи битта бўлади, – деди қатъий қилиб Азизхон.

Эш полвон уни дуо қилиб чиқиб кетди. Аммо Азизхон анча пайтгача ўзига келолмай ҳовли бетиди у ёқдан-бу ёққа бориб-келиб турди. Бўлиб ўтган гапларнинг барини Лутфиниса эшитиб турган эди. Азизхон тўғри қиялпими, ё адашдимми, деб мулоҳаза қиларди у.

Азизхон кечаси кўкка қараб ётаркан ўйларди. Эш полвон менга талабгор бўлиб чиқади. Кураш ажрим бўлмайди. Хўш, ким ютган бўлади? Талабгор бўлиб чиққан киши енголмаган бўлади. Демак, мен ютган бўламан.

Азизхон энди хотиржам бўлиб ухлаб қолди. Аммо эртаси у тўғонда тош таширкан, одамларнинг гапи қулоғига чалинди.

– Эш полвон талабгор бўлиб чиқармиш. Азизхон кўнармикин? Агар кўнмаса кураш қоидаси бўйинча енгилган бўлади.

Азизхон бу гапдан кулибгина қўя қолган эди. Гап тагида гап бор экан. Бу концерт пайтида маълум бўлиб қолди. Икки йигит уни имлаб четга, тут тагига олиб келди. Қараса иккови ҳам пичоқ яланғочлаб турипти. Азизхон заррача ҳам чўчимади. Гапингни айт, деб ўқрайди.

– Эш полвонга йиқилиб берасан. Агар йўқ десанг, ҳозир тамом қиламиз.

Азизхон кулди. Бу кулги йигитларнинг ҳамиятига тегди.

– Йўқми?

У эпчиллик билан бирининг иягига мушт туширди, иккинчисининг пичоқ ушлаган қўлига этигининг учи билан тепди. Пичоқ учиб кетди.

– Қўрқадиган номардни бошқа жойдан изла. Бориб полвонингга айт, кечаги гап – гап.

У шундай дедию концерт кўраётганлар даврасига кириб кетди. Азизхон концерт пайтида ҳам титроғи босилмай лабини тишлаб, мушт тугиб ўтирди.

Нихоят концертнинг сўнгги номери олдидан кураш бўлиши эълон қилинди. Скамейкалар доира шаклида қўйиб чиқилди. Ўртага каттакон брезент палос ёзилди. Уч қават белбоғ бойлаган Жўра полвон Ғойибов белидан падини у ёқ-бу ёққа олифта силтаб ўртага чиқди. У бугунги курашда каналда ишлаётган Андижон, Наманган, Фарғона, Исфара полвонлари қатнашишини айтиб, уларни номма-ном чақирди. Улар орасида Фарғонанинг Зи-

рилламасидан келган ёш полвон Азизхоннинг ҳам номини айтиб чақирган эди, Азизхон давра ўртасига чиқмади. Жура полвонга қараб, шаттаман, деган ишора қилиб қўйди, холос. Жура полвон кураш шартларини айта бошлади.

— Бир марта йиқитганга қўнғироқли соат, икки марта йиқитганга битта патифон, «Румолим» пластинкаси билан. Пластинкани шу қўшиқни ижро қилган Тамарахоним опамизнинг ўзлари тақдим қиладилар. Уч марта йиқитган ё бир марта йиқитиб талабгор чиқмаган полвонга битта «Украина» велосипеди соврин берилади.

Давранинг олдинги қаторида полвонлар чопонларини тағларига босиб талабгор кутиб ўтирардилар. Одатда курашни бошлаб олиш қийин. Ҳадеганда ўзи отилиб чиқиб мен тушаман дейдиганлар кам бўлади. Полвонлар рақибим ким бўларкин, деб жимгина ер остидан халойиққа қараб ўтиришипти. Эш полвон анча ташвишли кўринарди. Журъатсизлик билан давра аҳлига кўз югуртириб ундан рақибни Азизхонни изларди. Азизхон ҳам боя жаҳл устида тугилган муштини ёзишни ҳам унутиб, ундан кўзини узмай турибди.

Жура полвон даврани бир айланиб Азизхоннинг олдига келди. Эпчиллик билан билагидан ушлаб ўртага торғди. Азизхон нима бўлаётганини билмай силкиниб ўртага тушди.

— Заркентнинг Зириллама қишлоғидан чиққан ёш полвон. Талабгор борми?

Унинг жуссаси у қадар кўзга ташланмас, бир қарашда полвон эканлиги билинмас эди. Полвонлар унга бепарвогина қараб қўйишди. Эш полвон ўрнидан туришга чоғланаётган эди, даъвошилардан бири ўртада ўтирган миқти гавдали, қоп-қора, кўкси аёлларникига ўхшаган ўрта яшар бир полвонни турғизди. У Азизхонни писанд қилмай илжайиб қаради. Унинг бу қарашида, чайнамай еб қўяман буни, нима қиласизлар ёш болани увол қилиб, деган маъно барқ уриб турарди.

— Қалай, тушасанми? — деди Жура полвон Азизхонга.

Азизхон бўпти, деди. Икки тарафнинг даъвошиси белбоғларни бойлаб тугунини орқа тарафга ўтказиб икковини бел олдириб қўйишди. Қора полвон жуда бепарво эди. Болани бир кучантирай, мард бўлса кўтариб кўрсин, деб қўйиб бермоқчи бўлди. Азизхон ортиқча мулозаматни билмас, қайси тарафдан ўнг келса, ўша тарафга отадиган полвончалардан эди. У бир силкиниб Қора полвоннинг белини тортиб қолди. Полвоннинг, их, единг, бола деган овози қулоғига киргандек бўлди. Азизхон парво қилмай

бир интилиб уни тизза бўйи кўтардию айлантириб ўтирмай давра ўртасига обориб оёғини ерга тегизмай туриб босди. Қора полвоннинг икки елкаси ерга қадалди-қолди.

Жўра полвон Қора полвоннинг чангини қоқиб, Азизхонни белидан олиб икки марта кўтариб қўйди-да, даврага қараб, Азиз полвон енгди, деб эълон қилди. Қора полвон ҳеч кимга қарамай даврадан этак силкиб чиқиб кетди.

Жўра полвон Азизхонни биллагидан ушлаб давра айлантира бошлади. Одамлар унга пул узата бошлашди. Азизхон қип-қизариб кетди. Умрида у бунақа қилмаган эди. Жўра полвоннинг қўлидан юлқиниб чиқиб жойига ўтирмоқчи бўлди. Бир чол йўлини тўсиб чиқди.

— Жинни бўлма, болам. Бу курашнинг таомили. Олмасанг, халойиқни хафа қиласан.

Азизхон унинг гапига қулоқ солмай четга бориб ўтириб олди. Аммо ўртага пул кўтариб тушаётган йигит-ялангларни қайтариб бўлмасди. Жўра полвон бир чорси пулни унинг олдига келтириб қўйди.

— Бу она сутидек ҳалол.

Азизхон уятдан бошини эгиб қимирламай турарди.

Даввоши кураш узоқ чўзилмаганидан ёш полвон ҳали чарчамаганлигини биларди. Унга яна талабгор сўради. Бу гал биров, мен, деб чиқмади. Азизхон галаба нашъасини сурарди. Энди унинг боқишлари ҳам, ўртада лапанглаб юришлари ҳам бошқача эди. Бутун тақинчоқлари билан давранинг олдинги скамейкасида ялт-юлт қилиб ўтирган Тамарахонимга қараб, салом бергандек илжайиб қўярди.

Полвонлар бир-бирларини туртиб «сен чиқ, сен чиқ», деб шивирлашарди. Бутун Фарғона водийсига ёғоч полвон деб ном чиқарган, саксовулдек танлари бужмайиб кетган новча полвон бир қўли билан ерга тиралиб, ё пирим, деб ўрнидан турди. Давра аҳли бирдан уҳ тортиб юборди. Томошабинлар бу полвонни яхши билишарди. Шунинг учун ҳам ҳар ер-ҳар ердан овоз чиқа бошлади:

— Ҳой Ёғоч, тенгинг билан туш. Кунинг ёш болага қолдими?

— Эссиз шундоқ гавда. Қўй-е!

— Кенжа ўғлинг тенги бола билан беллашгани уялмайсанми?

Аммо қатор ўтирган полвонлар уни ишқаб, қайтмасликка ундашарди.

— Бир жигини эзиб қўй бу тирранчани. Чиранчоқлик қил-япти. Бузоқнинг югургани сомонхонагача. Иккинчи кураш тушмайдиган қилиб, белини қирсиллатиб қўй.

Бу гапларни Азизхон эшитиб турарди. Кўнглида шу мақтанчоқ билан беллашсам ҳам беллашаман, беллашмасам ҳам беллашаман, деб аҳд қилди. Шундан кейин, бас, даврадан обрўйим борида чиқиб кетаман.

Жўра полвон Азизхондан розимисан, деб сўради. Азизхон бош ирғаб, хўп, деди. Одамлар икки тарафга бўлинишди. Биров тушмасин деди, биров тушсин деб шовқин кўтара бошлади. Боя пул йиғишдан қочма, деган чол ўрнидан туриб қўлини пахса қилганича Жўра полвон томон бақририб келарди:

— Эсинг борми, Жўра. Болани майиб қилмоқчимисанлар?

У шундай деб Азизхоннинг олдига келди, ҳе йўқ, бе йўқ, уни туртиб даврадан чиқара бошлади. Азизхон кўнмади. Одамлар орасидан, қўйиб беринглар, боланинг ўзи туриб беряпти-ку, деган овозлар чиқа бошлагандан кейин чол бошини сарак-сарак қилиб ўрнига бориб ўтирди.

Азизхон Ёғоч полвоннинг курашини Марғилон боғида кўрган эди. Унинг бўйи, қўллари узун бўлганидан рақибига белини бермай даврада узоқ олиб юрарди. Бу полвон кўпинча қўлининг узунлигига ишонарди. Азизхон бўлса унинг елкасидан келар, қўллари ҳам калтагина эди. Бу полвонни фақат куч билан, айниқса билак кучи билан олиш мумкин эди.

Икки томоннинг белбоғи текширилиб бел олиштиришди. Даъвошилар орқага чекиниб икковини қўйиб беришди.

Ёғоч полвон Азизхоннинг белбоғини билагига икки ураб ўзидан салкам бир метр нарида ҳадис оларди. Азизхоннинг қўли эса унинг белбоғини биқин тарафдангина ушлаган эди. Даврада яна шовқин кўтарилди,

— Белини берсин, бу қанақаси!

— Белбоғни биқинининг орқасидан ушлатсин. Бу қанақа гирромлик!

Ёғоч полвон қичқираётганларга масхараомуз қараб илжайар, бекорга бақиряпсизлар, ҳозир полвонингниям ҳам-хам қилиб қўяман, дегандек кўзини қисиб қўярди.

Полвоннинг қўли Азизхонни куч билан ўзига тортар, аммо бир қарич ҳам олдига силжитолмасди. Даврани икки бор ҳадис олиб айланиб чиқишгандан кейин ёғоч полвоннинг пешаналаридан тер қуйилиб кела бошлади. Аммо Азизхон ҳамон сал букчайганича пайт пойлаб, оғирлигини у оёғидан бу оёғига ташлаб тебраниб уни давра бўйлаб судраб юрарди. Даврани тўрт айланишганда ёғоч полвондан тер ҳиди бурқсиб кела бошлади. Бешинчи айланишда ёғоч полвоннинг тўнидан Азизхоннинг қўлига

тер нами сизиб чиқди. Азизхон ичида, ёғоч полвон энди ҳолдан тойди, деб ўйлади-да, бутун кучини билагига олиб ўзига торта бошлади. Ёғоч полвон қанча кучанмасин, белини орқага қайтаролмасди. Борган сари Азизхоннинг билагига миҳлангандек олдинга суриларди. Азизхон бир силкинди. Шу силкиниш ёғоч полвоннинг оёғини судраб, белбоғини Азизхоннинг кўкрагига олиб чиқди. Энди Азизхон чаққонлик билан худди болалар ўйнайдиган пилдиروقдек давра ўртасида чир айлантириб отди.

Ҳали Ёғоч полвон ўрнидан турмай Эш полвон ўртага чиқди.

— Мен тушаман. Мен ҳам бир тушиб кўрай.

Давра гуриллаб шовқин сола бошлади.

— Тушма, бола! Бўлди! Чарчадинг! Иккитасини чархпалак қилдинг, етади!

— Ҳой, Эш, эсинг борми? Бир марта кўча ўртасига улоқтиргани каммиди?

Азизхон қизиқ бир ҳолга тушди. Агар курашмай деса, Эш полвонга ваъда бериб қўйган. Тушай деса, ўзи анча чарчаган, ундан ташқари, Эш полвон атайлаб унинг чарчасини кутаётгани билиниб қолганди. Азизхон бир сўзли йигит. Сўздан қайтиш номардлик бўлади. Таваккал, нима бўлса бўлди, тушаман деб белбоғини қайта боғлади. Давра бирдан жимиб қолди. Ўз обрўси билан даврадан чиққани маъқул эди, деярганлар ҳам нима бўларкин деб қизиқиб қолишди.

Бу орада чаққон бир йигит давра айланиб узатилган сонсиз қўллардан пулларни олиб чорсига тугди. Лутфиниса ўтирган жойга келтириб қўйди. Лутфиниса уялганидан ерга кириб кетай дерди.

Эш полвон ясама одоб билан келиб икки қўллаб у билан кўришди. Кейин акаларча елкасига қоқиб, атай ҳаммага эшиттириб, балли азамат, деди. Кейин катта бўлгани учун унга белбоғини тутиб берди.

Азизхон белидан олди. Ҳали унинг кучи қанақа, бели қандай, эпчиллиги қандоқ, билмасди. Олдинги жанжал жаҳл устида бўлган иш. Уни ҳисобга олмаса ҳам бўлади. Ҳақиқий кураш бел олишганда бўлади. Азизхон бел олиб у билан баробар тебраниб бораркан, Эш полвон фирромлик қилмасмикин, деб ўйларди.

Куч синашиб даврани тўрт айланишди. Бу орада Эш полвон чарчадими, деб синаш учун бир-икки белидан тортиб қўйди. Азизхоннинг бели қотиб қолгандек на эгиларди, на букиларди. Икки марта кўтармоқчи бўлди, рақиби худди оёғига тош боғлагандек ердан узилмади. Бешинчи айланишганда Эш полвон уни

енгишдан умидини узди. Азизхоннинг қулоғига секин шивирлади:

– Ваъданг эсингдами, укажон?

– Эсимда, – деди Азизхон ҳам шивирлаб.

– Яна икки айланамизу ажрашамиз.

– Йўқ, Полвон ака, овора бўласиз. Бир ёқли қилмай ажралиш йўқ.

– Ваъдангни унутибсан-да, бола?

– Агар ўртага қўш пичоқ ораламаганда, ўлай агар, йиқилиб ҳам берардим. Номардлик қилдингиз. Энди мардликни сизга ўргатиб қўйганим бўлсин.

– Укажон, ёш экансан. Тўйингга қарашиб юбораман. Битта қўй мендан. Хоҳласанг нақ икки юз сўм бераман.

– Кам!

– Уч юз берай.

– Кам! Кам! Кам! – деди бақриб Азизхон.

– Секинроқ! Жинни бўлдингми! Хоҳласанг беш юз берай.

– Хўп! – деди Азизхон наъра тортиб.

У шу хўп дегандаёқ Эш полвонни тизза бўйи кўтариб олган, аэроплан паррагидек айлантира бошлаган эди. Зум ўтмай Эш полвонни ерга босди.

Эш полвон ётган ерида сўкинди.

– Номард, единг-а!

То Жўра полвон етиб келгунча давра улар устига ёпирилди. Азизхонни кўтариб кетишди...

Кураш тугаб, ҳамма ҳар тарафга тарқаб кетди. Эш полвон ўтирган ерида ўтираверди. Юрт олдида шу яқин орада икки марта мулзам бўлиш қаддини букиб қўйган эди. Бу тирранча бола ваъдасида турмади. Отаси тенги одамни оёқ ости қилди. Ҳеч бўлмаганда, ажрим қилмай белбоғидан қулини олганда ҳам бошқа гап эди.

Эш полвон оғир гавдасини бир қўлига ташлаб тираниб ўрнидан турди. Ёғоч учларига илинган машъалалар ўчиб, сўхтасигина тутаб, қозон тагидаги куйиндидек милтираб турарди. У аста-аста босиб катта йўл тарафга кета бошлади. Куйганёр самоварларидан қўшиқ, қийқириқ товушлари эшитилиб турибди. Кўприкнинг нарёғида – очиқ майдондаги «яшил театр» деб аталмиш жойда Тошкентнинг Ҳамза театри «Бой ила хизматчи»ни кўрсатяпти. Ҳамма ўша ёқда. Ҳозир курашдан тарқаганлар ўзларини самоварларга уришган.

Эш полвон кўпчилик орасига боришга бети чидамай, йўл че-тида қаёққа боришини билмай турарди.

Қоронғи йўлдан икки-уч киши гаплашиб келишяпти. Товушидан уларнинг бири Али полвон эканлигини дарров билди. Али полвон кўп курашларда соврин олган чапдаст полвонлардан. Боя у ҳам полвонлар қаторида ўтирган эди. Нега у эски қадрдони Эш полвон енгилганида отилиб чиқиб, келгинди гўдакни ерга айлантириб урмади? Эш полвон шу топда бу қилмиши учун унга аччиқ-аччиқ гаплар айтиб, хумордан чиқмоқчи бўлди.

Али полвон шериги билан ниманидир қизишиб гаплашиб келарди. Бирдан Эш полвонга кўзи тушди.

— Эшмисан? Нима қилиб турибсан? Ҳали ҳам кетмадингми?

— Очиқ гўрга кетаманми? — деди Эш алам билан, — қойилмане сизга.

Али полвон унинг нимадан куйинганини дарров пайқади. Ўлганнинг устига тепган, дегандек гапига яраша жавоб қилди.

— Баттар бўл. Ҳарифининг кучини чамаламай бел олишадиган полвоннинг кўрадиган куни шу.

Эш полвоннинг дами ичига тушиб кетди. Бир оз тил чайнаб турганидан кейин журъатсизгина жавоб қилди.

— Мен сизга ишонган эдим, Али ака. Мени-ку йиқитди. Нега сиз дик этиб тура қолмадингиз? Қасдимни оларсиз, деб ўйлаган эдим.

Али полвоннинг жаҳли чиқиб кетди.

— Сира эсинг кирмади, кирмади-да. Полвон деган бировнинг кучига ишониб кураш тушадими ҳеч жаҳонда?! Аввал мундоқ бир чамалаб кўр, чоғинг келса, ана ундан кейин даврага туш.

Эш полвон минғирлади.

— Эсингиздан чиқибди-да, Али ака. Сиз курагингизни ерга ишқаб қайтган маҳалларда Ўсар бориб ҳарифингизни чапараста қилиб қоларди-ку. Сиз шунақасиз, ўзингизни ўйлайсиз.

Али полвон билан Ўсар полвон Избосканнинг Тўрткўл қишлоғидан. Иккови ҳам кураш ҳадисини Али полвоннинг отасидан ўрганишган. Икковидан биронтаси курашда йиқилиб қолгундек бўлса, иккинчиси белини боғлаб, қайда кураш бўлса боради. Али полвон бор жойда ҳеч қачон Ўсар полвон даврага олдин тушмасди. Шунинг учун ҳам водий полвонлари Ўсарбойни «Запасной полвон» деб аташарди. Эш полвон шу гапларга ишора қилмоқчи бўлди.

— Э, ҳа, — деди Али полвон. — Бу бошқа гап. Шу гапни ўнг қулоғу чап қулоғинг билан эшитиб қўй. Мен ҳеч қачон арзон обрў

олишга интилмаганман. Енгилишига кўзим етган полвоннинг белини тутмайман. Чоғим келмайдигани билан беллашаман. Эшитганмисан: осилсанг ҳам баланд дорга осил, деган гапди. Сен бошқа, мен бошқа. Сен полвоннинг ҳолдан тойганини қидирасан. Мен кучга тулганини. Ўсарбойни тилга олдинг. Ўсар ҳеч маҳал мени йиқитган полвонни менинг кўзим олдида йиқитмаган. Ўзи бориб, янги давра, янги томошабин олдида енгиб келган.

— Биламан, бу бола сизни ҳам чархпалак қилиб урарди. Шундан юрагингиз дов бермади.

— Эҳтимол. Лекин шуни билиб қўйки, бу бола ҳозир шер бўлиб турипти. Олдидан борсанг, олдингдан отади, ёнбошидан борсанг, ёнбошингдан отади.

Эш полвон очиқчасига ўтди.

— Тўғрисини айтинг, Али ака, шу болани йиқита олармидингиз?

— Курашнинг бошидами, охиридами?

— Бу нима деганингиз? Тушунмадим.

Али полвон кулди.

— Чарчамасдан олдинми ёки чарчаб ҳолдан тойган пайтидами?

— Бари бир. Қайси пайтда бўлса ҳам.

Али полвон салмоқлаб гап бошлади:

— Биринчидан, чарчаган полвонни йиқитиш менинг таомилимда йўқ. Иккинчидан, у билан бел олишмасдим.

— Нега? — жаҳл билан сўради Эш полвон.

— Отамнинг маслаҳати ҳам, васияти ҳам шу бўлган. Мен ун етти ёшимда худди шу полвонга ўхшаб бир даврада етти азамат номдор полвонни алла қилганман. Ишонмасанг, мана, Юсуфжон ака шу ерда. Бориб сўра, Юсуфжон ака ўша курашда қизиқчилик қилганди. Қанча соврину пуллар билан қишлоққа қайтганман. Отам раҳматлик совринга олган тўну пулларни орқалаб Марғилонга кетганлар. Йиқилган полвонларнинг елкасига ўша тўнларни ташлаб, боламини дуо қилинлар, сафларингда елкаси ер кўрмай юрсин, деб катта қозонда ош дамлаб едириб келганлар. Қайтиб келганларида мени олдиларига ўтқазиб бир гап айтган эдилар. Ҳали-ҳали қулоғимда жаранглаб турипти бу гап. «Э, нодон, улар сендан йиқиладиган анойи полвонлардан эмас, атайин йиқилиб беришган. Азбаройи орамизга битта навқирон полвон кирсин, деганларидан шундоқ қилишган». Ана, эшитдингми?

Эш полвон ҳамон ўжарлик қилиб ўз гапини маҳкам ушлаб турарди.

– Йўқ, менга айтинг, ундан йиқилармидингиз?

– Очигини билмоқчимисан? Йиқилмасдим. Йиқитардим. Агар шундай қилсам авжи кучга тўлган, кўзига дунё жилва қилиб турган, ғолиблик нашъасини сураётган бир навқироннинг бошини ҳам қилиб кўярдим. Ана шунинг учун тушмадим. Сен бўлсанг, хафа бўлиб юрибсан. Менга қара, энди йиқилибсанми? Йиқилиб юрган полвонсан. Жа ориятинг зўр бўлса, узоқроқ жойда кураш туш. Йиқилганингни қишлоқдагилар билмасин. Зинҳор, базинҳор қишлоқда туша кўрма.

Эш полвон ундан тасалли топадиган бирон гап эшитмагандан кейин қўл силтаб, зарда билан жадал юриб кетди. Али полвон унинг орқасидан, нодон, нодон, деганича қараб қолди.

Азизхон кечаси бир қўлида будильник соат, велосипед эгарига патефон, унинг устига бир чорси пул қўйиб уйга қайтди. Лутфиниса ундан олдин етиб келган, унинг бу бемаъни полвонлигидан, айниқса пул йиғишидан аччиғи келиб, чойшабни бошига ёпиб ётиб олган эди. Азизхонни хонага кундек ёришиб кирганини кўриб чиройи очилди. Азизхон патефон қулоғини бураб ҳозиргина Тамарахоним ўз қўли билан берган пластинкани қўйди.

Ярим кечаси, ҳамма ширин уйқуда ётган саратон тунда «Рўмолим» кўшиғи янграрди. Лутфиниса туриб патефон мембранасини кўтариб қўйди.

– Бўлди-е, одамлар ухляпти.

Азизхон ўзидан-ўзи кулар, ундан боя Тамарахоним ўпганда ўрнашиб қолган атир ҳиди гупиллаб келарди.

XI

Мироббошининг гапи рост чиқди.

Бўрон бўлгандан икки кун кейин дарё суви пасая бошлади. Ўкириб, қирроққа сапчиб оқаётган дарё боши янчилган илондек аста ҳолдан кетди. Тун яримга борганда ўнг қирғоқ тағларидан лойқа очилиб дарё ўртага қоча бошлади.

Сепоячилар қирғоқда шай бўлиб туришипти. Темир йўл тармоғи учун дўнг кўпораётган полвонлар ҳам ишни тўхтатиб шу тарафга келишган.

Соқоли кўксига тушган бир кекса яктагини ечиб, яланг оёқ, елкасида хода билан лойқага тушди. Соҳилдаги трактор фарасини ёқиб унга қаратди. Чолнинг оппоқ соқоллари янада оқариб кўринди. Бу Хирабек қишлоғидан келган, умрини сепоя ташлаб ўтказган Ҳасан ота Бўронбоев эди.

Чол лойқада тиззасигача ботиб тураркан, қирғоқдагиларга қараб қулини фотиҳага очди.

— Қани, бир омин денглар. Юртимиз сувга сероб бўлсин. Сувга зор бўлиб ўтган ота-боболаримизнинг арвоҳлари ёр бўлсин. Омин!

Ҳамма баробар фотиҳага қўл очди. Шундан кейин елкасига арқон, сим ўрамини ташлаган, хода, ёғоч, шох-шабба қўлтиқлаган кишилар бирин-кетин сувга сакраб туша бошладилар.

Ҳасан ота учта ходанинг учини бирлаштириб бошқа сепоячилар қўмагида сим билан боғлади. Бошқалар ҳам шундай қила бошлашди. Чол учи боғланган учта ходанинг бирини айириб ўзига тортди. Уч киши керилган учта ходанинг учини елкалаб сувга тушишди. Ҳасан ота мўлжалдаги жойгача оқиб боргандан кейин ходанинг белига миниб сув тубига боса бошлади. Чолнинг бўйин томирлари бўртиб чиққани, ияклари орқага тортилгани трактор фарасида аниқ кўриниб турарди. Ходанинг учи сув тубига етиб қадалди. Орқа тарафдаги икки хода сув бетига қалқиб олдинга интилмоқчи бўлиб турарди. Икки азамат уни куч билан пастга босар, оқим уларга куч бермай ходани сув бетига қалқитиб олиб чиқарди. Лойқада турган йигитлардан яна икки киши сувга тушди.

Прожектор нурига панжаларини тутиб, ўчириглар, ишорасини қилди. Трактор овози тинди.

Тонг ёришиб қолган, қирғоқ бемалол кўринарди. Чол бошқа сепоячиларга ташланглар ишорасини қилди. Учи боғланган ходаларни судраб йигитлар дарёга туша бошладилар. Иккинчи сепоянинг оёғи дарё тагига етмай сув тортиб кетди. Хомага миниб олган йигитлар ҳам сувда қалқиб оқиб боришарди. Чол қичқирди:

— Азамат йигитлар бўлса, тушсин. Тез, тезроқ. Тез, деяпман!

Чол ғайратига чидамай хода кўтариб келаётган йигитлардан бирини нари итариб оқиб келаётган хомага бир сакраб миниб олди. Сув худди шу ерга келганда кўпириб, чарх уриб ўтарди. Сепоячиларга сен туш, сен тура тур, деб турган Абдусамад миббоши калласини сарак-сарак қилди.

— Ота зря сувга тушди. Чарчаб қолган. Бўз болалар тушиши керак эди. Чол тушмагур, ғайратига чидамади. Болалар, ҳушёр бўлиб туриглар! Биттанг ёнига сузиб бор, сепоянинг учини бошишга чолнинг чоғи келмайди. Помогай қил!

Уч йигит жадал сувга тушди. Аммо тўлқин уларни ҳам пастга суриб кетди.

Чол сепоя учини тубига ботирди. Аммо узоқ ушлаб туриш унга мушкул эди. Йигитлар бўлса унга етолмай оқиб кетишяпти.

Азизхон қирғоқдан анчагина юқорида томоша қилиб турарди. У шартта яктагини ечиб Лутфинисага берди-ю от-арава қатнайдиغان кўприкка қараб чопди. Томошабин одамлар орасини ёриб кўприк панжарасига чиқди. У ёқ-бу ёққа қарамай ўзини сувга отди. Сув сепоя ташланаётган тарафга шитоб билан оқарди. Азизхон қулочкашлаб оқим тарафга суза бошлади. Зум ўтмай оқим уни сепоячилар олдига суриб келди. Азизхон чол қўллари қалтираб босиб турган хомага тирмашиб куч билан уни куйига боса бошлади. Чол унга қичқирди:

– Нариги оёқни бос, наригини!

Азизхон сепоя учига чиқиб, тепадан ходани босиб тушди. Чол яна қичқирди:

– Энди бунисини бос, бунисини бос, болам! Умрингдан барака топкур, тез бос!

Азизхон қулочини кериб учи сув бетида ҳамон қалқиб турган хомага миниб олди-да, зарб билан босганидан ўзи ҳам сув тагига кириб кетди.

Ҳамма жим. Нафасини ичига ютган мироблару қирғоқ тўла одамлар нима бўлишини кутиб туришарди. Сал фурсат ўтиб сув бетида Азизхоннинг боши кўринди. У елкасигача сувдан чиқиб бошини бир силкиди.

Ҳамма баробар енгил тин олди.

Сувнинг энг ҳайқириб оқаётган жойида сепоя уч оёғини ерга мустаҳкам тираб олган, сув уни қимирлатолмай қолган эди.

Азизхон чолга қараб илжайди. Ҳамон сепоя ходасини қучоқлаб турган чолнинг пешаналари тиришиб, бир томонга қийшайиб борарди.

– Болам, оёғимнинг томири тортиб қолди.

Азизхон сувда томир тортишининг нималигини яхши биларди. Сувда томир тортиши – ўлим. Энди чолнинг ўзи сузиб чиқолмайди. Оёғи чангак бўлиб уни сув тубига тортади. Қайтиб чиқиш мушкул. Азизхон чаққонлик билан чолнинг олдига интилди.

– Бўйнимга осилинг, осилинг, ота!

Чол оғриқ азоби ичида унга осилди. Бу унинг биринчи марта сувдан енгилиши эди. Ҳамма вақт сувдан ғолиб чиққан паҳлавон энди атрофда кузатиб турган минглаб кўзларга боқолмай, бошини Азизхоннинг елкасига қўйганича ҳаракатсиз қирғоққа келарди.

Азизхон Ҳасан отани опичлаб тўлқинлар бетида қалқиб-қалқиб қирғоққа томон суза бошлади.

Ниҳоят, тошга тармашиб чолни қирғоққа олиб чиқди. Бирпасда одамлар уларни ўраб олишди. Азизхон чолни ҳали офтоб тегмаган муздек қумга ётқизиб, букилиб қолган тиззасини уқалай бошлади. Елкасида сумка билан санитар хотин етиб келди. Нима бўлганини суриштириб ўтирмай пахтага спирт томизиб, чолнинг томири тортишиб қолган жойини ишқалай бошлади. Чол қанчалик азоб тортмасин, қанчалик жони оғримасин, тишини тишига қўйиб, инграмай гуриб берди. Кимдир Азизхоннинг елкасига тўн ташлади. У тўнни бир елка қоқиб тушириб юборди-да, одамлар орасига кириб кетди.

Орқадан одамларнинг ўзаро гаплари эшитилиб турарди:

— Азамат йигит экан!

— Қаердан экан бу йигит?

— Шернийг кучи бор экан азаматда.

Азизхон ўзини кузатиб турган одамлар орасидан аллақандай гурур билан ўтиб борарди.

Лутфинисанинг бўладигани бўлган экан. Азизхон келиши билан унга сал жон киргандек бўлди. Аммо ҳамон икки тиззаси титрар, худди ичида бир нимаси узилиб кетгандек, қаддини кўтаролмай энтикарди.

— Совқотгандирсиз? Тез кийинг, кийинг ятакни.

Азизхон бу ишлар бизга чўт эмас, дегандек бепарво ятакни кийиб олди. Шу пайт улар олдида Абдусамад мироббоши пайдо бўлди.

— Бу ёққа юр, брат, сени катталар сўрашяпти.

Лутфиниса рўмолчаси билан унинг ҳўл бўлиб кетган сочларини, лойқа ўрнашиб қолган қошларини артиб қўйди.

— Этигингизни кийиб олсангиз бўларди, — деди Лутфиниса катталар олдига яланг оёқ боришини эп кўрмай.

Азизхон қўл силтаб олифта юриш билан мироббошига эргашиб кета бошлади. Лутфиниса ҳамон жаврарди:

— Ҳой, кийиб олинг, айб бўлади.

Азизхон унга бақириб берди.

— Яна сувга тушаман, билдингми! Сен аралашмай тур!

Мироббоши уни дўнг олдига бошлаб борди. У ерда ҳукумат раҳбарлари ишни кузатиб туришарди.

— Ия, ана холос, ўзимизнинг полвон бола экан-ку, — деди кулиб Белявский.

Азизхон катталар олдида одоб билан қўл қовуштириб тураверди.

Лутфиниса юзини рўмоли билан яширди. Юсупов бўлган воқеани Охунбобоевдан эшитган, қотиб-қотиб кулган эди. Ҳозир

иш тигиз бўлганидан ўтган гапни титкилаб ўтиргиси келмади. Фақат бу азамат йигитнинг жуссасига яна бир қараш, ҳозирги қилган ишига икки оғиз илиқ гап айтиш учун чақиртирган эди. Аммо Юсупов ҳазилкаш, оддий одамлар билан деҳқонча гаплашмаса, тўймай қоладиган одати бор эди, Азизхонни гапга тутди.

— Нега ундоқ қилдинг, ўғлим? — деди Лутфиниса томонга ишора қилиб.

— Яхши кўраман-да, — деди Азизхон болаларча соддалик билан.

— Яхши кўрган одам совчи юборади, тўй қилади.

— Акаси менга бермаса нима қилай?

— Зўрликни қаранг-а! — деди Юсупов кулиб.

Белявский Азизхонни хижолатликдан қутқармоқчи бўлди.

— Гуноҳидан ўтинг, Усмон Юсупович. Бугунги қилган иши учун ҳар қанча гуноҳидан ўтса бўлади. Бу йигитда трактор кучи бор. Канал қурилишига яна битта экскаватор келди деса ҳам бўлади.

— Бўпти, — деди Юсупов тан бериб. — Канал битгандан кейин битга тўй қилиб ошингни еймиз. Аммо ўзингни эҳтиёт қил, бола. Сен бизга керак одамсан. Кейин бафуржа гаплашамиз.

Азизхон хўп деганча қўлини кўксига қўйиб сепоячилар олди-га тушиб кетди. Юсупов унинг куч ёғилиб турган жуссасига завқ билан қараб қолди.

Сепоя дарё ўртасигача ташланиши керак эди. Сувнинг ярим йўли тўсилиб тўғон ўрни қазилади, бетон қуйилади. Ана ундан кейин қолган ярми тўсилиб, сув эски ўрnidан оқади.

Сепоячилар ҳамон сув билан олишиб сепоя ташлашарди. Азизхон яктагини ечиб Лутфинисага берди-да, ҳамманинг кўзи олдида ўзини сувга отди. Дарё ичида элликка яқин йигит ходаларнинг учини сувга ботиришга уринишар, баъзилари эплаёлмай қўлдан чиқазиб юборар, баъзилари эса сепоя билан бирга оқиб дарёнинг этак томонидан аранг сузиб чиқардилар.

Азизхон қайси сепояни бостириш қийин бўлса, ўша жойга сузиб борар, бутун полвонлик кучини ишлатиб ходани сув тагига санчарди. Ора-сира тепада турган ҳукумат раҳбарларига, кўряпсизларми, қойил қиляпманми, дегандек қараб кўярди. Дарҳақиқат, уларнинг кўзлари Азизхоннинг чаққон ҳаракатларида, ажиб бир эпчиллик билан сепоядан сепояга ўтишига қадалган эди.

Қирғоқда юзга яқин ёш-яланг шох-шаббаларни боғ қилиб сим билан ўрашарди. Тушга яқин йигирма учта сепоя ташлаб

бўлинди. Полвонлар сув билан олишиб анча толиқишган, танларидан совуқ ўтиб баданлари кўкариб кетган эди.

Мироббоши карнайни оғзига қўйиб дарё ичидагиларга команда берди:

— Бас энди, йигитлар. Дам олишга чиқинглар!

Қирғоққа сузиб чиқаётган Азизхон мироббошининг қўлидан карнайни олиб дарёга қараб қичқирди:

— Чиқмай туринглар, полвонлар. Ҳали иш битгани йўқ. Сепояларни бир-бирига сим билан боғлашимиз керак.

У шундай деб четга ташлаб қўйилган бир ўрам симнинг учини белбоғига илиб сувга тушди.

Мироббоши «ҳой бола, жинни-минни бўлдингми, қайт орқангга», деганча қичқириб қолди. Азизхон унинг гапларига парво қилмай, белида сим учи билан энг охири сепояга қараб қулочкашлаб суза кетди. Сувдан чиқаётган сепоячилар яна орқаларига қайта бошладилар. Улар ҳам симни ҳар ер-ҳар еридан ушлаб сепояларга торта бошладилар. Азизхон сўнги сепояга етиб келди-да, симнинг учини учта хода боғланган жойига ўрай бошлади. Кейин чаққонлик билан бериги сепояга ўтди. Симни таранг тортиб уни ҳам ўради. Қолган сепояларга тўрт-бештадан йигит чиқиб улгурган, улар ҳам симни таранг тортиб ўрай бошлаган эдилар.

Бу ғалати ишдан кўнгил узолмаган сон-саноксиз томошабинлар қирғоқдан жилолмас эдилар.

Ҳамма сепояларнинг бошлари бир-бирларига мустаҳкам боғланиб бўлди. Қирғоқдан туриб мироббоши: «Бўлди! Чиқинглар!» — деб команда берди.

Азизхон сепоя учидан туриб сувга қалла ташлади. Энди у қирғоққа эмас, оқимга қарши қулоч отиб сузиб борарди.

Икки қирғоқдаги минг-минглаб томошабинлар ўртасидан сузиб бораркан яша, азамат, қойил қилдинг, умрингдан барака топ, деган олқишлар қулоғига чалиниб турарди.

У сузаркан шу пайтгача қилган ишларининг биронтасидан юртга наф тегмагани, эндигина, шу бугун, шу соатда юрт ишига яроқли одам бўлиб қолганини сезар, яна аллақандай ишлар қилиб одамларнинг олқишини олгиси келарди.

Тумонат одам ичида Лутфиниса унга қараб рўмол силкиб турибди.

Азизхон шунча одам орасидан фақат уни кўрар, фақат унга қараб интиларди.

ХII

Кечаси хўроз икки қичқирмай Умматали уҳ тортиб, ўрнидан туриб кетди. Унинг безовта уйғонганини хотини билди. Индамади. Нима ҳам дерди? Бир ҳафтадан ошдики, икковининг ичини ари талайди. Ўғлидан у хотиржам! Ўғил бола қаерга борса, кунини кўриб кетаверади. Самовардами, даладами ётиб-тураверади. Аммо бировнинг қизи билан қайси кавакка бошини суқади? Қишлоқдаги маломатлар эри бечоранинг бошига кунига неча марота-балаб ёғиляпти.

Хотин бошини кўтариб қаради. Умматали ҳовли ўртасидаги супада худди бировнинг уйига хижолатли бир иш билан кириб қолган одамдек омонат ўтирипти. Хотиннинг ҳам уйқуси қочди. Лекин ўрнидан туриб эрининг олдига чиқмади. Ўз ҳолига қўйиб берди.

Умматалини хаёли олиб кетганди. У боласини туғилган кунидан то қиз олиб қочган кунгача, бари, барини бир-бир эсларди.

Бу бола нега бунақа чиқди? Уруғларида ҳам, қишлоқда ҳам, маҳаллада ҳам бунақа одам бўлмаганди-ку! Кимга тортди бу бола? Умматали аввал боласининг шўхликларидан завқланиб юрди. Бирон марта урмади. Яхши гап билан йўлга солишга уринди.

Заркент гузаридаги кинохонага «Чапаев» фильми келганда Азизхон тенги қишлоқ болаларига худо бериб қолди. Ўн-ўн беш мартадан кўришди. Ана шундан кейин болаларнинг ярми «оқ», ярми «қизил» бўлиб эртадан кечгача боғ кўрийдиган тартаракни пулемёт қилиб, томтошларда ҳаммани жонидан безор қилишди. Азизхон уларга бош-қош, Чапаев эди. Эски пўстакни елкасига ташлаб, жўхори попугидан мўйлов ёпиштириб, ёғочдан ясаб олган «қилич»ни ҳавода ўйнатиб, болалар олдида урра-урралаб югурарди.

Умматали бир куни уйига келса, Азизхон Турсунбойни осто-нага ётқизиб, қорнига «қилич» тираб, гапир хоин, деб дўқ уряпти.

Умматали супа четида омонатгина ўтириб боласини ўйлар-кан, унинг қилиқларини эслаб гоҳ илжайар, гоҳ қайларда юриб-сан, ёлғизим, деб хўрсиниб қўярди.

Унинг ичидан кучли бир хўрсиниш келди. Бу хўрсиниш олов ялаб чиққандек унинг бўғзини куйдирди.

Деразадан хотинининг боши кўринди.

— Дадаси, қўйинг энди ётинг! Бунақада дардга чалиниб қола-сиз-ку!

Умматали индамади. Ўрнидан туриб у ёқдан-бу ёққа юра бош-лади.

Хотин қоронғи ҳовлида кезиб юрган эрининг соясига маъюс қараб турарди.

— Тонг отай деб қолди, дадаси.

Умматали юришдан тўхтади. Бир қарорга келгандек деразадан бош суқди.

— Хотин, бир гап миямни пармалаб турипти. Кўнглим нотинч, ёмон хаёллар васвасага соляпти.

Хотин ваҳимага тушиб эшик қолиб деразадан сарпойчанг ошиб муздек ерга оёқ босди.

— Вой, ўлай, тинчликми? Одамни кўрқитманг.

— Кўрқма, кўрқма. Шайтон бир йўлдан урди. Ўтиб кетди. Бориб жойингга ёт.

Умматали хотинини бекор ваҳимага солганини билиб қолди. Юраги ёмон-а!

— Хотин, кўнглингни тинч тут. Болаларга бир нима бўлдимикин, деган бемаъни ўй хаёлимдан ўтибди. Нима бўларди? Болангни биласан-ку!

Хотин ўзини ўнглади.

— Э, ваҳимангиз ҳам бор бўлсин. Ўтакамни ёрай дедингиз-ку! Ўйлашимча, Азизхонингиз Ҳожимуқоннинг олдига қочган. Бошқа қаёққа ҳам борарди.

Умматали буни ўйламаган эди. Беихтиёр, хайрият-е, деб юборганини билмай қолди.

— Тўғри айтасан, ўшаққа қочган боланг.

Умматали шундай деди-ю сал ўтмай бу фикрдан ҳам айниди.

— Йўқ, у ёққа бормаган. Борса албатта Ҳожимуқон уни орқасига қайтариб юборарди. Илгари қочганда уканг Туркистонга бориб Ҳожимуқонга, энди келса ҳайдаб юборинг, деб тайинлаган.

Хотинининг жаҳли чиқиб кетди.

— Вой, эркак киши бўла туриб, мени овутиш ўрнига нега гулханимга фонарь ёғи сепасиз? Хотин киши бўла туриб мен сабр қилиб ўтирибман-ку, нега сиз бай-байлайсиз? Сал оғирроқ бўлинг-да. Дўст бор, душман бор. Аҳволингизни кўриб, баттар бўл, демайдимиз?!

Ҳамма — дов-дарахт, қурт-қумурсқа ором уйқусида. Фақат шу икки одам бедор, беҳаловат.

ХIII

Қора дарё суви энди шох-шаббаларга тўқнаш келиб йўлини чап тарафга солган, дарёнинг ярмида тошлар, қумлар чиқиб

қолган. Сепоя ташлаб сув йулини ўзгартган жойда тахминан ўн беш-йигирма метр беридан тўғон учун пойдевор бошланиши керак. Бу ҳали ишнинг ҳаммаси эмас. Бу тўғоннинг ярми, холос. Пойдевор қўйиб бўлингандан кейин шох-шаббалар, сепоялар олиниб дарёнинг қолган ярмига ташланади. Сув Улугнор билан «Қипчоқ ариқ»дан оқади.

Ҳозир бериги қирғоқ тарафдан пойдевор учун хандақлар қазиш бошланган. Минг йиллаб сув босими шиббалаб ташлаган қум, шағал қатламларини қазиб замбилда юқорига ташиб чиқиш осон иш эмасди. Мана мен, деган полвон тўрт пақир ҳул қум солинган қопни юқорига аранг кўтариб чиқади. Дунёда ҳул қумдек оғир нарса бўлмайди. Иш қанчалик оғир бўлмасин, бари бир қум, шағал юқорига чиқазилиши керак.

Қурилиш штаби пойдевор қазийдиганлар масаласида алоҳида кенгаш чақирди. Бу кенгашни Усмон Юсуповнинг ўзи олиб борди.

Қурилиш бошланган кундан буён республика юқори органларининг деярли ҳамма раҳбарлари иш бошида эди. Республика халқ комиссарларининг ҳаммаси кенгашга қатнашардилар.

Штаб бошлиғи Тешавой Мирзаев ишнинг бориши тўғрисида қисқача ахборот берди. У сўзининг охирида учта катта участкада иш ниҳоятда оғирлигини алоҳида қайд қилиб ўтди. Учқўрғон бош тўғони, Луғумбек шаршаралари ҳамда Куйганёр тўғони қурилишида иш қўнғилдагидек кетмаётганини айтди.

— Нима таклиф қиласиз? — деди унинг сўзини бўлиб Юсупов.

Мирзаев бир оз ўйлаиб қолди.

— Инженерлардан бирон маслаҳат чиқар дейман. Мана, Белявский оқсоқол, — деди у Сувтўрага қараб. — У киши маҳаллий шароитни яхши биладилар. Ундан ташқари, проект ишларида қатнашганлар. Шу киши бирон нима десалар, яхши бўларди. Ундан ташқари, Белявский Учқўрғон участкасига бошлиқ. Бирон нима ўйлаб қўйгандир.

Юсупов Белявскийга қаради. У ёнидан блокнотини чиқариб кўзойнагини тақди.

— По-моему... — деб гап бошлаган эди, Юсупов луқма ташлади:

— Ўзбекча гапираверинг. Биласиз-ку.

Белявский соф андиджон шевасида гапира бошлади.

— Усмон ота, гапди бўладиғонини айтсам, техникага ишониб, вақтни бой бериб қўймайлик. Бутун қурилишда атиги бешта

экскаватор бор. Унинг иккитаси ишламайди. Биттаси бир соат ишласа, икки соат тепасидан тутун қайтариб кунди кеч қияпти. Бир сменада оған тупроғи тўрт арава ҳам бўлмаяпти. Менимча, одамларнинг кучига таяниш керак. Мен Тешавойни бир-икки туртиб ўтмоқчиман. Одам танймайди. Ишлайдиганлар қолиб, сояпарварларга мукофот бериб юрипти. Кеча Куйганёрга борган эдим. Усмон ота, ўзингиз кўрган эдингиз-ку, заркентлик болани. Луғумбекдан келиб тўғонда ишляпти, бир кўтарганда эллик-юз кило тошди елкасида кўтариб тепага опчиқиб ташляпти. — Белявский блокнотини очиб ниманидир қидирди. Кейин кўзойнагини олиб гапини давом этдирди.

— Азизхон Умматалиев деган бола. Менимча, ана шунақа азаматларни Куйганёрдаги полвонлар бригадасига қўшиб қўйиш керак. Бу ишлар забардаст кишилар кучи билан бўлади. Учқўрғонда бунақа бригада аллақачон иш бошлаган. Унга ғалати бир полвон йигитни бошлиқ қилиб қўйдим. Дўнан деган йигит. Бир кунда ўн тўрт кубога етқазиб тупроқ қазияпти. Гапим шу. Эсимга келса, қоғанини яна гапирарман.

У шундай деб жойига ўтирди. Юсуповга унинг маслаҳати жуда ёқиб тушган эди. Кенгаш бир оғиздан Куйганёрдаги полвонлар бригадасини кучайтиришга қарор қилди. Белявскийнинг танқидидан диққати ошиб бир кўзини қисиб ўтирган Мирзаев дўнғиллаб-дўнғиллаб полвонлар бригадасига одам танлашни ўз бўйнига олди.

Шу билан кенгаш тамом бўлиши керак эди. Соғлиқни сақлаш халқ комиссари Мўминов, бир оғиз гап, деб ўрнидан турди. Ҳамма унга қаради.

— Қурувчилар орасида безгак бошланиш хавфи бор. Олдини олмасак бўлмайди.

Юсуповнинг бу гапдан хабари бор эди. Энгашиб Мўминовга тикилди.

— Шоликор жойлардаги қурувчиларга акрохин ичирыпмиз. Бари бир безгак кучни сўриб қўяди. Ундан ташқари, кун билан ер қазиган каналчилар кечаси чивин азобидан қашиниб ухлаёлмаяптилар. Ухламаган одамнинг ишида унум бўладими. Шу масалада менинг бир таклифим бор эди. Агар ҳукумат харжни бўйнига олса, хусусий шолিপояларни буздириб эгаларига ҳақини тўласа.

Юсупов столни чертиб ўйланиб қолди.

— Канални оз харж билан битказиш ниятида эдик. Бунақада отдан эгар қиммат бўлиб кетмасмикин?

Белявский уни хотиржам қилди.

— Ота, бу ёғидан хотиржам бўлинг. Сизга битта мисол кўрсатай. Нориндаги Киров колхози территориясидан канал учун ер текислашга борганимизда икки-уч хўжаликнинг томорқаси, боғи бузилиши керак эди. Ҳар бирига олти юздан минг сўмгача ҳақ тўлайдиган бўлди. Пулни чорсига тугиб борганимизда олишмади. «Ҳукумат бизга сув олиб келадию арзимаган чорбоғимизга пул оламизми», деб қайтаришди. Бу ҳам камлик қиғандек, биттаси ғунажинини, иккитаси биттадан қўйни сўйиб уйини бузган тракторчиларга едирворди. Халқ шолিপоясига пул олмайди. Мана, кўрарсиз, шолипоясини ўзи бузиб ташлайди.

Кенгаш врач ва санитарлардан иборат зарбдор бригада тузиб, уларга аҳоли ўртасида тушунтириш олиб боришни юклайдиган бўлди.

Республика раҳбарлари, халқ комиссарлари, участка бошлиқлари кенгашдан чиқиб келишаркан, устига юк ортилган учта туя оғзидан кўпик чиқазиб чўккалаб турарди. Ундан сал нарида учта от, ёқаларига зар ҳошия тикилган, бахмал камзул кийган икки отлиқ қирғиз йигити, ёши етмишларни ёқалаб қолган сийрак соқол чол турарди.

Чол машинага ўтираётган Юсупов олдига келди.

— Жусупов осиндами?

Юсупов, мен, деб у билан кўришишга қўл узатди.

— Жусупов ўзингизбе?

Белявский, шу киши Усмон Юсупов бўладилар, деб гувоҳлик берди.

— Нима иш билан келдингиз, оқсоқол? — деди Юсупов қизиқиб.

— Каналда ишлашга икки ўғлимни опкелдим. Икки ўтов, бес қўй, икки келиним ҳам келган. Ҳу анав жерде.

Икки ака-ука отдан тушиб улар олдига келди. Одоб билан салом бериб индамай туравердилар.

Юсупов уларга бошдан-оёқ қараб чиқди. Дарҳақиқат, иккови ҳам полвон йигитлар эди.

— Раҳмат, отахон. Ҳимматингизга балли. Бу яхшилигингизга канал тўла сув билан ҳақ тўлаймиз.

Юсупов йигитлар билан бирма-бир қўл олишиб Мирзаевга қаради,

— Тешавой, мана сенга икки қирғиз шунқори. Сенинг ихтиёрингга бердим. Оқсоқол, — дея чолга ўгирилди Юсупов, — энди бизнинг меҳмонимиз бўлинг.

– Жўқ, болам. Жилқилар ўзимге қолди. Қудаммен иккови-
миз манов балларнинг жумушини қилиб турамыз. Мен кетдим.

Юсупов кузатгани чиққанлар билан хайрлашиб машинага
утираркан, икки паҳлавон қирғиз йигитига, ўртада турган отасига
мароқ билан қараб қўйди.

Машина Фарғонанинг чинорлар соя ташлаган серқатнов кў-
чаларидан кетаркан, Юсупов қирғиз чолнинг келишидан, Норин-
да уйи бузилган деҳқонларнинг ҳақ олишдан воз кечиб, уйларини
теп-текис қилиб, бузиб ташлаган тракторчиларни калтаклаш ўр-
нига ғунажин, қўй сўйиб меҳмон қилишларидан ниҳоятда таъ-
сирланиб борарди. Бу сахий, танги халқ билан жуда буюк ишлар
қилиш мумкин, бу халқ пул, мол экан-ку, зарур бўлса жонини
ҳам аямайди.

Инсон учун бир култум сув жаҳоннинг энг катта хазиналари-
дан ҳам қимматли эди.

Юсуповнинг машинаси ярим соатларча йўл юриб Горчаково
станцияси олдида тўхтади.

Станцияга одам сиғмасди. Кўрпа орқалаган, кетмон кўтарган
кишилар яқингинада келган қизил вагонлардан тушиб аравалар-
га, автобусларга ўтириб қурилишнинг Марғилон участкаси томон
кетишарди. Қўқон араваларнинг ҳам тепасига «Қанални қирқ
беш кунда битқазамиз», «Азамат қурувчиларга оташин саломлар!»
деган шиорлар илинган эди. Станция тепасида ҳам шу шиор.

Юсупов одамларга, от-араваларга бир дам қараб тургандан
кейин бўйни, иякларидан пайдо бўлган терларни каттакон дастру-
моли билан артиб машинани Марғилон тарафга буришни сўради.

Горчаководан то Марғилонгача кўчага одам сиғмасди. Бутун
халқ кўчага чиққандек эди. Машина Учариқ гузаридан отда туриб
айрон ичаётган Райимберди тоға ёнига келиб тўхтади. Райимбер-
ди хижолат чеккандан мўйловига теккан айрон юқини ҳам ар-
тишни унутиб отдан тушди-ю Юсупов билан кўришишга ошиқди.

– Чанқабсан-да, Райим. Ишларинг қалай?

Райимберди ҳол-аҳвол сўрашгандан кейин пахтанинг аҳволи,
канал ишлари қанақа кетаётганини гапириб берди.

– Одамларинг Найман участкасидами?

Райимберди тасдиқ ишорасини қилди.

– Эрта-индинларга участканга ўтиб қоларман. Билишимча,
ишларинг дуруст эмасга ўхшайди. Зўр-зўр полвонларинг қочиб
кетаётганмиш.

– Йўғ-э, унақа демасинлар, ота.

– Қиз опқочган боланг Куйганёрни куйдирипти. Трактор би-
лан беллашаман, дейди азамат.

Райимберди кулди.

— Аҳмоқ, бемаза иш қилди. Бутун қишлоқнинг бошини ерга эгиб кетди.

— Унақа дема, — деди Юсупов жиддийлашиб. — Икки мусича бир-бирига қараб кукулашиб турса-ю, сента ўхшаган қишлоқ катталари ўзини билмаганга солиб юрса. Опқочишдан бошқа иложи қолмаган-да. Яқин орада овозасини эшитиб қоларсизлар. Қишлоқнинг бошини ерга эгди эмиш, бошини кўтарди, дегин. Хўп, майли, ишингдан қолма.

Йўл серқатнов, от-арава, велосипед, пиёдалар кўп бўлганидан машина тез юролмасди. Шунинг учун ҳам радиатор суви қайнаб кетган, бир тўхтагандан кейин ўт олиши анча қийин эди. Бу гал ҳам шундай бўлди. Машина анча вақтгача патиллаб, хўрсингандек пишқириб, кейин ўт олди.

Тизгини бўйнида қолган от ариқ бўйидаги ўтларни чимдиб анча нари кетганди. Райимберди отига яқин қолганда Учариқ самоваридан кўпчиликнинг хахолаб кулганини эшитди, ҳали Марғилон китоб магазини олдида Фафур Фулом билан фарғоналик шоир Адҳам Ҳамдамни кўрганди. Демак, улар шу самоварга тушишган. Юсуф қизиқ Фафур кепти, деб пақирда луччак шафтоли кўтариб кетаётганди.

Райимбердининг улар суҳбатидан жиндек баҳраманд бўлгиси келди. От жilовидан етаклаб аста самовар тарафга кета бошлади. Самоварнинг нариёғидаги қари толлар қуюқ соя ташлаган, кўчада Юсуповнинг машинаси турипти. У отини толга боғлаб сой устига ўрнатилган сўрида майкачан ўтирган одамларга қаради, Булар Тошкентдан келган шоирлар эди. Улар ичидан Фафур Фуломни у дарров таниди. Деярли ҳамма суратларида тақиб тушган мугуз гардишли кўзойнаги, қирра бурни мана мен Фафур Фуломман, деб турибди. Юсуф қизиқ ёши олтмишларга бориб қолган бўлса ҳам, қадди тетик, қадам олишлари чаққон бир киши эди. У кўзига сурма тортган, оқ жужун яктак устидан пушти чорси боғлаб олган эди. Ойболта нусха қоп-қора соқоллари ўзига ярашган, гапирганда тўмтоқ қора қошларини кериб, ҳозир сени бир кулдираман, деганга ўхшаб, табассум билан одамга боқарди. Фафур Фуломнинг орқасида ўтирган Адҳам Ҳамдам уларнинг ичида энг кичиги бўлганидан хизматга тайёр, ўйноқи кук кўзлари яна хизмат борми, дегандек устозларига хушёр қараб турарди. Улфатчилик энди бошланай деб турганди, машинада лоп этиб Усмон Юсупов келиб қолди.

Юсупов машинадан тушар-тушмас Фафур Фулом улуг киши олдида майкачан ўтириш ноқулайлигини билиб, жужун кителини шошиб кия бошлади. У кийинаркан, чап қўлини орқасига ўтқазиб кафтларини силкитарди. Адҳам унинг шамасини фаҳмлаб кўрпача ёнидаги ҳали оғзи очилмаган иккита шишани этагига яшириб илдамлик билан тол орқасига ўтди.

Юсупов ўтиришга унамади. Тик турганча бир коса яхна чой ичди.

– Фафур, эртадан Куйганёрга кўчинглар. У ерда иш оғир. Шоирларнинг яхши сўзлари мадор бўлади. Ҳамид, сен Водилга бор. Ашрафий билан Яшин ўша ерда. Операнинг боришини бил. Кам-кўсти бўлса менга айтасан.

Юсупов бир чеккада қўзларини катта-катта очиб турган Ойбек олдида борди. Уни қўлтиқлаб машина тарафга юра бошлади.

– Келганингиз яхши бўпти, домла. Қани энди мана шу бўлаётган ишлар тўғрисида «Кутлуг қон»га ўхшаган битта катта нарса ёзиб берсангиз. Эринмай ҳамма трассаларга боринг, одамлар билан танишинг. Бу ерда кўрганларингизни умрингизнинг охиригача ҳам ёзиб тугата олмайсиз, домла. Кеча «Қизил»даги «Оталар» очеркингизни ўқидим. Жуда яхши ёзибсиз. Илтимос, кўпроқ ёзинг. Қурувчилар учун сиздек зўр ёзувчининг гапи қанот бўлади.

Ойбек сал тутилиб гапирарди. Ҳозир Юсуповнинг салобати босиб, янада тутилиб гапини йўқотиб қўйганди. Унинг бу ҳолатини сезган Фафур Фуломнинг шайтонлиги тутди.

– Ота, бу билан таржимон орқали гаплашиш керак. Гапирсанг-чи, забонинг борми, ўзи?!

Ойбек унга ялт этиб қаради. Жаҳл устида, «Ғўдайган», деб юборди. Ойбек умрида бировни сўкмаган, сўкишни билмасди ҳам. Жуда жаҳли чиқиб кетса «Ғўдайган» дерди, холос. Бу унинг бисотидаги ягона аччиқ сўкиши эди.

Шоирларга қўшилиб Юсупов ҳам қулиб юборди. Ойбек ҳам ўзини кулгидан тиёлмади. Юсупов Фафур Фуломга ўтирилди.

– Куйганёрга сени бекорга чақираётганим йўқ. У ерда бир полвон бола жуда ғалати ишлар қиляпти. Заркентдан чиққан. Тош қазишда, юқорига ташиб чиқишда ҳеч ким унга тенг келолмаяпти. Шунини бир яхшилаб газетага ёзинглар. Собир қўшиқ ёзади. Уста куй басталайди. Сен очеркми ё шеърми ёзасан. Шу болани бир халққа кўрсатиб беринглар. Бўптими?

Юсупов шундай дедию машинага ўтириб жўнаб кетди.

Райимберди бир четда туриб, бўлиб ўтган гапларни эшитганди. У ҳамқишлоғи Азизхон тўғрисидаги гапдан жуда хижолат

чекди. Чунки у боя Юсуповга, бу бола қишлоқнинг бошини эгиб кетди, деганди. У ёмонлаган бола қўшиқ бўлмоқчи. Республиканинг энг табаррук шоирлари унга атаб ғазаллар битишмоқчи.

У ҳозир ҳам хижолатда, ҳам аллақандай гурур оғушида эди.

Ажаб, бир ўт, олов, бебош бола бугун бутун халқнинг оғзи-га тушиб ўтирса-я! У бу севинчли хабарни Умматалига етказди. Номус кучидан кўчага чиқолмай қолган ота қай аҳволга тушаркин?

Райимберди отига миниб Зириллама тарафга жадал йўл олди.

XIV

Қора дарёнинг суви саратонга келиб жуда пасайиб кетди. Дарё ўрталаридаги тошлар, шағаллар шундоққина очилиб қолди.

Куйганёр тўғони учун сепоячилар, сузишга уста йигитларнинг ҳожати қолмади. Бунда фақат бетончилар, тўғон пойдеворини қазийдиган азамат кишилар керак. Азизхонни пойдевор қазийтган полвонлар бригадасига қўймоқчи бўлишган эди, кўнмади. У қандайдир ғайри табиий, одам боласи бажариши қийин ишларни истарди. Илгариги куни Белявский уни Учқўрғон тўғонига олиб кетмоқчилигини айтганда Азизхон кўнмади. Бунга сабаб Эш полвон ўша ерда ўз бригадаси билан дарё йўлини тўсаяпти. У агар Азизхон бу ёққа келса бутун бригадам билан ишни ташлаб кетиб қоламан, дебди. У албатта шундай қилади. Азизхон икки марта юрт олдида унинг юзини ерга қаратди. Ҳали-ҳали у даврага кирмай, кураш бўлаётган жойдан қочади. Азизхон ўжарлик қилиб борадиган бўлса албатта унга бирон зарар етказиши ҳам турган гап. Аламзада полвоннинг кўлидан ҳар иш келади.

Азизхон Учқўрғонга қўрққанидан эмас, унга раҳм қилганидан, бормайман, деди. Ахир Эш полвон ҳам каналга ишлайман, ном чиқараман, деб келган. Майли, ишласин, ноумид бўлмасин. Бунинг устига Лутфиниса ётганда ҳам, турганда ҳам битта гапни такрорлайди:

— Шу Эш ўлгур билан ўчакишманг, тагин номардлик қилиб бирон кор-ҳол бошлаб юрмасин. Ўшандан сал узоқроқ юринг.

Азизхон нима қилишини билмай турган пайтда отда Жура полвон бир боғлам газета кўтариб ўтиб қолди.

— Ҳа, полвон бола, аҳволларинг қалай? Анчадан бери номинг чиқмай қолди-ку.

Азизхон Куйганёрда ишлагиси келмаётганини, Луғумбекка бориб ўз бригадасида ишлагиси келмаётганини айтди.

– Жон дейман. Агар шунга аҳд қилган бўлсанг, кўрпангни кўтариб боравер.

– Сиз юр десангиз бўлди, кетавераман.

– Юравер бўлмасам.

Азизхон эрталаб етиб боришга ваъда бериб у билан хайрлашди. Уйга келса Орзихон ая трассадан қайтиб энди овқатга уннаётган экан. Лутфиниса ҳали келмапти. Азизхон Луғумбекка кетиш ниятини Орзихон аяга нима деб тушунтиришни билмай ўйланиб турарди. Лутфиниса ҳам унга анча ўрганиб, иккови тил топишиб қолганди.

Азизхон Орзихон аянинг ҳовли бетида куймаланиб юришини кузатаркан, ўз онасини ўйлаб кетди.

Умматали уйга келди дегунча хотини албатта унинг диққатини оширадиган гап топиб қўярди. Овқат устида кеч кириб чирок ўчганда ҳам икковининг жанжали битмасди. Бу жанжалларга мана шу Азизхоннинг шўхлиги, бебошлиги сабаб бўларди.

Бунақа юзлаб жанжалларнинг бири, зўри ўтган йили июлнинг ўрталарида бўлганди.

Уларнинг Тўхтавой деган агроном кўшнилари аллақайдан уруғи йўқ олма новдасини олиб келиб чорбоғидаги олмасига улаган эди, пайванд яхши амал олиб беш-ўнта ғура ҳам туккан эди. Азизхон ўртоқлари билан бас бойлашиб танаси самовар карнайидек дарахтни бир зарбда илдиз-пилдизи билан суғуриб ташлаганди. Тўхтавой қилди жанжални, қилди жанжални, суғуриб ташланган дарахтни судраб идорага олиб чиқди. Раисга арз қилди. Раис Умматалини чақириб кўп гапларни айтди.

– Ахир бу тажриба учун уланган нарса, пайвандни Прежевальск деган жойдан олиб келганди. Бу қандай бемаънилик. Бола деганни мундоқ тарбия ҳам қилиш керак-да.

Умматали идорадан қошлари чимирилиб, пешаналаридаги ажинлари тахланиб қайтди. Эсини таниб, колхозда ишлади, бригадир бўлди, кетмончи бўлди, дакки емади. Энди қариган чоғида ўғлидан юзи шамгин. Нима қилсин? Кўзининг оқу қораси ёлғиз ўғли. Урса жони ачийди, урмаса бу дашном. Кела солиб хотинига ўдағайлади:

– Анави ярамасинг қани?

Хотини эрининг важоҳатидан ўғли бир бало қилганини даров сезди.

– Шатгайди, дадаси, ҳозир сигирни етаклаб чорбоққа кириб кетганди. Тагин уриб-негиб ўтирманг, жон дадаси.

— Хотин, ўғил болани уриб бўлмайди. Ўғил бола худонинг бир инояти. Арабистоннинг аллақайси вилоятида ўғил бола тугилган куни подшонинг махсус фармони билан эрталабгача тўп отиларкан. Ҳиндистоннинг аллақайси бир юртида ўғил туққан хотин бир куни кечгача подшонинг тахтида бола эмизиб ўтираркан. Миссисури деган юртда ўғил бола туғилса, подшонинг хотини сарпо қилиб бориб, туққан хотинни ўз кажавасида шаҳар айлантираркан. Кўрдингми, ўғил бола қанақа.

Азизхон ҳозир Орзихон аянинг ўчоқ бошида қўймаланиб юришига қараб ота-онасини ўйладию кўнгли бузилди. Нима қилиб қўйдим? Энди қишлоққа қайтиб бориш йўқ... Уртоқларим қатори юртга ош бериб, ота-онанинг орзусини ушатиб уйлансам бўлмасмиди? Бечоралар энди нима қилишаётганикин? Ҳамиша касалдан боши чиқмайдиган онам айвон лабида кафтини иягига қўйиб эшикка тикилиб ўтиргандир. Дадам бечора аламини газетадан олаётгандир. Йўқ, газета ўқиш ҳам кўнглига сиғмай қолгандир. Газета чойхонада. У бечора юртнинг кўзига қараёлмай уйга қамалиб қолгандир-ов. Агар газета ўқиса биларди. Ўғлининг каналда нималар қилаётганини албатта газетдан биларди. Агар у Лутфинисани олиб қочмаганда бу ишлар бўлмасди. Шундоқ катта тўйни бузиб уни олиб қочдим! Лутфинисанинг акаси уларнинг эшигини тепиб, тўй харжларини тўла, деб қистаётган бўлса-я!

Азизхон бу тўғрида энди ўйлаши. Кексайиб қолган, қўл учидан рўзгор тебратадиган ота-онаси бу харжларни қандай тўлайди? Агар пули бўлса аллақачон тўй қилиб ўғлини уйлаб қўймасмиди?

Азизхон сапчиб ўрнидан турди. Биттаю-битта ўғли ота-онасини ташвишга, бошини жанжалга қолдириб бу ерда юриши қандоқ бўлди? Йўқ, бу ўғил боланинг иши эмас!

Азизхон сергакланиб шошиб уйга кирди. Курашдан тушган пуллар қийиқда тугилганича Орзихон аянинг қутисида турган эди. У қутичани очдию тугунни супага олиб чиқди. Очиб шолча устига ёзиб юборди. Қизил ўтгиз сўмликлар, беш сўмлик, ўн сўмликлар аралаш-қуралаш эди. У тиззалаб ўтириб олдию санашга тушди. Кўлида ёғоч чўмич билан тепасига келган Орзихон ая ҳайрон эди.

— Нима қиялсан, болам? — деди у ажабланиб.

— Шошманг, шошманг, — деди Азизхон ҳисобдан адашмаслик учун унга қарамай.

Охири у қийиқдаги пулларни тахлаб санаб бўлди. Кейин аяга қараб илжайди.

- Саккиз юз ўттиз икки сўм.
- Бу пулларни нима қиласан, болам?
- Керак, керак, ая, ҳозир келаман.

У шундай дедию пулларни қайта қийиққа тугиб кучага отилди.

Азизхон тўппа-тўғри Куйганёр почтасига борди. Почтахонанинг ичи у ёқда турсин коридорлари, зиналаригача газета ва хатларга тўлиб кетган эди. Азизхон газета пачкалари устидан ҳатлаб туйнукка бош тикди.

- Опа, Заркентга қанақа қилиб пул жўнатса бўлади.
- Кўзойнакли татар хотин олдиға сариқ қоғоз ташлади.
- Манавини тўлдириб, адресларни аниқ қилиб ёзинг.

Азизхон тез юриб келганидан ҳансираб, энтикиб-энтикиб гапирарди.

– Жон опа, ўзингиз ёза қолинг, мен адашиб кетаман. Жон опа.

Хотин туйнук оғзига ташланган бланкани қайтариб олди-да, Азизхон айтиб турган адрес ва пул миқдорини ёзди.

– Вой-бу, шунча пулния? Етти юз сўми-я? – деди ҳайрат билан аёл.

- Жўнатаверинг, жўнатаверинг, бор яна.

Хотин бланка устига думалоқ штампни тап этиб урди-да, бир нусхасини Азизхонга узатди.

– Опа, икки оғиз-гап қўшса бўладими? – деди ялиниб Азизхон.

– Айтинг, – деди хотин яшикка ташлаган бланкани қайта оларкан. Азизхон ўйлаб туриб айтди.

– Дадажон, мени кечиринг. Мен тинчман. Лутфи соғ-омон. Бу пулларни Акбаралига бериб қўйинг. Тўйнинг товони. Етмаса, яна юбораман.

Азизхон почтадан қўшдек енгил бўлиб чиқди. У гўё ота-онасини шу пул билан хижолатдан қутқаргандек эди.

У эшикдан ҳовлига жавраб кирди.

- Лутфи, Лутфи, бўлди, бўлди.

– Нима бўлди? – деди ариқда бет-қўлини юваётган Лутфиниса ажабланиб.

– Аканга пул жўнатдим, пул жўнатдим. Тўй харжидан қутулдик.

Лутфиниса, а-а, деб қўя қолди. Овқат устида Азизхон Жўра полвон билан учрашганини, эрталаб Луғумбек участкасига ишга боришларини айтди. Орзихон ая жиндек кўз ёши қилиб олди.

– Үрганишиб қолган эдик. Шатта ишлайверсанглар ҳам буларди. Иссиқ-совуқларингдан ким хабар олади?

– Ҳаммаси тахт, аяжон. Уй ҳам, овқат ҳам бор. Мен қиладиган иш ана ўша ерда экан. Бормасам бўлмайди.

– Каналнинг битишига ўттиз тўрт кун қолди. Иш кўрса-тиб қолмасак, кейин армон қилиб юрамиз. Албатта келиб сизни кўриб кетиб тураман. Лутфи ҳозирча шатта туради.

Орзихон ая ўрнидан туриб ошхонага кириб кетди. Бирпасдан кейин тоғорада ун олиб чиқди.

– Кетадиган бўлсанг қуруқ кетма, беш-олтита патир ёпиб берай.

Кеч кириб, Лутфиниса чироқ ёқиб айвон тоқчасига қўйди. Кўк кўприк тарафдан қўшиқ янгради.

– Ҳалимаҳоним кансит қўйяпти, – деди Лутфиниса.

– Найманда «Бой ила хизматчи» бўлади, бормаймизми, – деди ўрнидан туриб Азизхон.

Ҳамир қораётган Орзихон ая гапга аралашди.

– Эрталаб йўлга чиқасан, вақтлироқ ёта қол.

Лутфиниса уйдан чиққанидан бери Азизхон билан ўзига бошқа-бошқа жой соларди. Азизхон супага тўшалган ўринга чиқиб ёнбошларкан дўнғиллади:

– Акангнинг ҳақидан қутулдим-ку, бўлди-да.

Лутфиниса ҳовучини бетига тортиб кўрсатди. Бу унинг, ни-коҳ ўқитмасдан ёнимга йўлатмайман дегани эди.

Азизхон кўрпани бошига тортди. Узоқдан Ҳалимаҳонининг овози қоронғи кечани ёриб узоқ-узоқларга тараларди.

Орзихон ая ҳам носини туфлаб ўрнига кирди. Сал ўтмай унинг пиш-пиш хураги эшитила бошлади. Аммо Азизхон ухла-ёлмасди. Онаси, дадаси кўз олдидан ўтаверарди...

ИККИНЧИ БУЛИМ

I

Луғумбек участкаси қурилишнинг энг оғир жойларидан бири ҳисобланади. Бу ерда канал жуда баландликдан келади. Агар шу қияликдан сув оқадиган бўлса уни тўсиб ҳам, буриб ҳам бўлмайди. Луғумбек атрофидаги далаларга сув чиқмай қолади.

Лойиҳа тузишда бу ерда ниҳоятда мураккаб канал йўли очирилиши кўзда тутилган. Сув тўққизта шаршарадан қуйилиб келади. Ҳар икки-уч километрдан кейин канал шаршара орқали етти-саккиз метр пастга бирдан ташланади. Тўққиз жойда бунақа чуқур канал қазиб анчагина катта куч талаб қилади. Қазилган тупроқ баландликка бир неча километр трасса бўйлаб чиқариб борилиши керак.

Андижон полвонларидан ташкил топган ўнлаб бригадалар шу ерда ишлаяпти.

Азизхонни полвонлар бригадасининг бошлиғи Жўра полвон Ғойипов яна ўз қанотига олди.

Тупроқ отаётганларнинг бетлари чангга беланган, пастда ишлаётганлар тўзонда мутлақо кўринмас эдилар. Азизхон яқтинини ечиб тўзон орасига шунғиб кетди. Жўра полвон пастликда эди. У белкурак билан отган тупроқ тўрт метр баландликдаги супага бориб тушар, у ердаги уч йигит пастдан ирғитилган тупроқни курак билан яна уч ярим метр баландликка отарди. Икки мартадан ирғитилган тупроқ тўзғиб, шамолсиз дим ҳавода булутдек муаллақ туриб қоларди.

Азизхон кетмонга ҳам, белкуракка ҳам қўл тегизмади. Чаккасини қашлаб ўйланиб турди-да, каттакон қанор оғзини очиб Жўра полвоннинг белкурагига тўғрилади.

— Қани, устоз, тупроқни бу ёққа ташланг.

Жўра полвон андак ўиланиб тургандан кейин илжайди. Азизхон тутиб турган қанорга кураклаб тупроқ ташлай бошлади. Қанор ярим бўлгандан кейин, энди бас, деди. Азизхон, солаверинг, устоз, деб кулди. Қанор бўғзигача тупроққа тўлгандан кейин Азизхон, қани орқалатворинг, устоз, деди.

Икки кишилашиб қанорни унинг орқасига қўйишди. Одамлар бола ҳозир қорни билан ерга қапишиб қолади, деган гумонда чанг ўтириб ҳў бўлиб кетган оғир киприкларини қимирлатмай қараб туришарди.

— Бола, майиб буласан, кўпам чиранма, — деди Жўра полвон. Азизхон индамади. Бир силкиниб қанорни орқасига ўнглади-да, пилдираганча тахтадан юқорига чиқиб кетди.

Ҳамма ҳайрон. Тойиб кетса ушлаб қоламиз, деб икки-уч полвон йигит йўлнинг ярмида уни кутиб туришарди. Азизхон уларга қарамай, чанг-тўзонга тўлган қирғоққа чиқиб кўздан ғойиб бўлди.

Одамлар ҳанг-манг бўлиб қолишган эди.

Бугун эрталабдан бери Йўлдош Охунбобоев дўнг тепасидаги тут тагига курси қўйиб ўтириб олган, иш давомида қандай камчилик сезса, тут шохига илиб қўйилган телефонда штабга хабар қилиб, бошлиқлар билан ҳал қиларди. Унинг ёнида елиб-югуриб юрган шу район ижрокомининг раиси Эшон ака номи билан машҳур бўлган Усмонхўжаев ҳали у ерда, ҳали бу ерда пайдо бўлиб, ишнинг боришини кузатарди.

Охунбобоев ўзидан катта қанор тўла тупроқ ташиб чиқаётган йигитга кўзи тушди-ю ўрнидан турди.

Бу пайт Азизхон елкада қанор билан тахта пиллапоя устида шошилмай, бир маромда қадам ташлаб юқорига чиқиб келарди. Чанг-тўзон орасида унинг гавдаси соядек кўринарди.

— Ким бу? — деди Охунбобоев ҳайратда.

Ўша тарафдан кўзини узмай турган Эшон ака, билмадим, деб бош чайқади.

— Ким бўлса ҳам бас қилсин! Тупроғини тўккандан кейин бу ёққа чақиринглар.

Сал фурсат ўтиб Азизхон илжайганча қанорни судраб Охунбобоевнинг олдига келди.

— Ия, сенмидинг? Бу нима қилганинг? Бас қил-э!

Азизхон илжайди.

— Ота, сал кунда канал битади. Ишлаб қолайлик-да. Кейин армон қилиб юрмайлик.

— Қанча кило кўтарасан?

– Билмадим, – деди Азизхон. – Тортиб кўрмаганман. Қанча ортсангиз кўтаравераман.

Охунбобоев ҳанг-манг бўлиб қолди. Кейин ҳазил аралаш, «одаммисан, нимасан», деди.

– Ҳар қалай бир қанор тупроқ жуда оғир нарса, ўзингга эҳтиёт бўлганинг маъқул.

Азизхон, хўп, ота, деди-ю яна тўзон орасига кириб кетди.

Юқоридан яна иккита шунақа қанор олиб тушишди. То Азизхон тупроқ тўла қанорни опчиқиб тўкиб келгунча икки киши бошқа қанорни тўлдириб туришди. Азизхон шошилмас, на тез, на секин юрарди. Худди соат стрелкасидек бир маромда ҳаракат қиларди.

Иш бошланганига бирон соат ўтмай унинг иш жойидаги тўзонлар тарқаб кетди. Юқорида ер ўлчаб юрган, ўйилган тупроқларни сураётганлар тез-тез Азизхон тарафга ўгирилиб, бу девсифат боланинг паҳлавонлигига ҳайрат билан қарардилар.

Тушликка жом чалинганда Азизхон энди қанорни орқалаётган эди. Ҳамма кетмон ва белқуракларни ташлаб юқорига юра бошлаган пайтда у елкада қанор билан улар орасида тепага интиларди.

У юқорига етганда бирдан одамлар икки тарафга сурилиб унга йўл очишди. Азизхон мункайганича бориб тупроқ уюми устига ажиб чаққонлик билан (жиндек мақтанганлик аралаш) силкиниб қанорни ирғитди. Оғир қанор тушган тупроқ худди портлагандек тўзиб кетди.

Атрофни ўраб турган кишилар қийқириб чапак чала бошладилар. Давра орасидан ҳамма ёғи ялт-юлт тақинчоқларга бурканган Ҳалима Носирова қўлида бир коса айрон билан чиқиб Азизхоннинг қаршисида тўхтади.

– Ичинг, полвон укам!

Азизхон унинг қўлидан ихлос билан косани олди-да, битта шимиришда бўшатиб қайтиб берди. Ҳалима Носирова ўтган йили СССР халқ артисти деган катта унвонга сазовор бўлган эди. Бу санъаткорнинг овози булбулни лол қиларди. Пластинкаларда, радиода овозини эшитганлар, узоқдан бўлса ҳам бир ўзини кўрсам, деб ният қилардилар. Азизхон бўлса худди унинг ўз қўлидан айрон олиб ичди. Очигини айтганда, то тушгача эллик тўрт қанор тупроқ ташиб ўзи ҳам анчагина чарчаган, бели ҳам сал-пал зирқираб қўяётган эди. Ҳалимаҳонимнинг бу илтифотидан у чарчоқни унутди. Бундан ҳам оғирроқ қанор кўтариб унинг қўлидан яна битта айрон ичкиси келди.

Азизхон одамлар кузатувида чойхона тарафга қараб юаркан, Ҳалимахоним Жўра полвоннинг бошидаги қирғизча қалпоғини олиб икки букладию оғзига тутиб ашулани бошлаб юборди. Бирдан ҳамма жимиб қолди. Азизхон ҳам юришдан тўхтаб анграйганча унга қараб турарди.

Қўшиқ тоғ қазийётган Фарҳод шаънига айтилаётган Шириннинг юрак дардлари эди. Азизхон хижолатликдан қизариб кетган, бу қўшиқ, бу обрў уни чинакамига маст қилганди.

Ўша кунни Азизхон худди тушида кўргандек ўтказди. Овқатдан кейин яна ўн саккиз қанор тупроқни юқорига ташиб чиққанини ўзи билмай қолди. Кечқурун Жўра полвон айтгандагина билди.

Луғумбекнинг канал қазилаётган жойидан – илгари Мойли сувдан «Октябрь ариғи» тортиб келинган эди. Бу сув атиги иккита қишлоқни аранг суғориб, тупроққа шимилиб кетарди.

Мана шу ариқ ҳозир каналчилар хизматида. Ариқ бўйига ўнлаб чойхона, ошхона ва новвойхоналар қурилган. Кечки пайт ишдан қайтган қурувчилар шу ариқда чўмилишарди. Баъзан шундай пайтлар ҳам бўлардики, ариқ ичига одам сиғмай кетар, бир-бирларига елкама-елка туриб чўмилишарди.

Азизхон ариққа тушганда беш-олти йигит оқимга қарши сувни шалолатиб сузиб юришарди. Азизхоннинг аъзойи бадани тупроқ эди. Терлаганидан танига ўрнашган чанг-тўзон лойга айланиб кетган. Азизхон сувда мириқиб шўнғиб, қулочкашлаб сузиб юаркан, дўнг тепасида Жўра полвоннинг қораси пайдо бўлди.

– Ҳой, бола, қаёқдасан? Бўлди, чиқ. Сени сўрашяпти.

Азизхоннинг хаёлига ялт этиб дадаси билан онаси келди. Қидириб келишдимикин? Пулни олишган бўлса дарров етиб келишган-ов.

Азизхон артиниб ўтирмай шошилиб кийинди. Чаккаларидан, бўйинларидан сув томиб чойхона тарафга югурди.

Новвойхона олдида Жўра полвон кўзойнакли бир йигит билан гаплашиб турарди. Йигит озода кийинган, ўчиб қолган папиросини ҳадеб гугурт қақиб ёндирилмасди. Азизхон бу кўзойнакли кишини қаердадир кўргандек бўлди. Юзи, кўзойнаги, қирра бурни унга жуда таниш эди.

– Келдингми, – деди Жўра полвон. – Бу кишини танийсанми, полвон. Бу аканг машҳур шоиримиз Фафур ака Фуломов бўладилар. Танишиб қўй. Сен билан гаплашгани атайин кептилар.

Азизхон довдираб қолди. Шошиб икки қўлини баравар чўзди. У Фафур Фуломнинг шеър уқияларини кўп ўқиган. Мактабда дарсликларда унинг «Кўкан батрак» достонини алоҳида дарс қилиб ўқитишган эди. Айниқса унинг «Довдираш», «Ёдгор» қиссаларини маза қилиб қайта-қайта ўқиган эди. Азизхоннинг назарида Фафур Фулом оддий одам эмас, аллақандай ғаройиб киши эди. Уни учратишини сира хаёлига келтирмаганди. Энди бўлса Фафур Фулом уни атайлаб йўқлаб кепти.

Фафур Фулом унга бошдан-оёқ қараб кулди.

— Жўравой ака, мени лақиллатяпсизми? Полвон деб ёш болага рўпара қилдингиз-ку.

— Э, мулла Абдуғафур, бу бола «Митти деманг бизни, кўтариб урамиз сизди», деганлардан. Гавдасига қараб тун пичманг. Болада гап кўп.

Фафур Фулом унга яна кўз ташлаб, ишонқирамагандек илжайиб қўйди.

— Кечаги қурилиш газетасини кўрдингизми, — деди у Жўра полвонга қараб, — Учқўрғондаги полвонни ёзишинг. Ана уни полвон деса бўлади.

— Э, — деди Жўра полвон. — Ўқидим. Эшни ёзишинг. У ҳам яхши, зўр полвонлардан эди. Аммо манави бола каналга келгандан кейин Эшнинг дами чиқиб кетган. Бу бола Эшни икки марта тупроққа қориштириб ташлади. Эш бу тарафларга келолмайди. Учқўрғонга келиб, ўша Учқўрғондан кетади.

Фафур Фулом хахолаб кулди.

— Энди Эш полвонни Учқўрғондан кўрарканмиз-да.

Ҳаммалари баробар кулиб юборишди.

— Ука, — деди шоир, — штабдан тайинлашди, сен тўғрингда бир ғалати очерк ёзмоқчиман. Нима дейсан? Қилган ишларингни бирма-бир айтиб берасанми?

— Нимани ҳам айтай, ака. Мана, устоз нима десалар шу. У киши айтган гапларди ёзсангиз дуруст. Мен елкада тупроқ ташидан бошқа иш қилганим йўқ.

— Акаси, ичингдаги гапни кавлаб чиқаришни ўзимга қўйиб бер. Сендақа полвонлар билан кўп гаплашганман. Жўравой ака, бизни биронта холироқ жойга олиб боринг.

Жўра полвон уларни қишлоқ шўросининг биносига бошлади.

Сув бўйига қурилган омонат сўриларга сон-саноксиз пашшахоналар тутилган. Очиқ майдонга давра қурган кишилар гургур кулишарди. Кеча бу ерга Юсуф қизиқ билан Охунжон қизиқ келган, улар очиқ майдонда қизиқчилик қилиб одамларни кулди-

ришарди. «Октябрь ариғи»нинг нариги бетида азамат ёнғоқ шохига оқ чодир илиб кино кўрсатишяпти. Ўртадаги сўрида ўнча одамни тўглаб Тошкентдан келган лектор «Пиковая дама» операсида реалистик мотивлар деган темада лекция ўқияпти. Тингловчиларнинг қўпчилиги пинакка кетган, баъзилари лекция тезроқ тугасайди, деб қизиқчилик бўлаётган майдонга қараб қўйишарди. Лекторнинг ёнида райком секретари ўтирганидан кетолмай ноилож мудрашарди.

Райком секретари эса уларга билдирмай оғзини мушти орасига олиб тинмай эснарди.

Пойтуқ тарафда кетма-кет мушак отилди. Мушакнинг кўк, сариқ, қизил шуълалари тупроқ уюмларини, чойхона томларини узоқ ёритиб турди-да, кейин аста сўнди.

II

Кунлар ниҳоятда исиб кетди. Фир этган шабада йўқ. Канал чуқурлашган сари ичи дим бўлар, ер қазийётган йигитларнинг танидан тер қуйиларди. «Оқ мактаб» болалари тунука чойнакларда, пақирларда кетма-кет яхна ташиб улгуролмасди. Ичилган яхна шу заҳоти тер билан чиқиб кетарди. Азизхон иссиққа чидаёлмай қолди. Лойқа тер пешанасидан оқиб кўзларига кирар, томоғи қақраб, ҳадеганда ўзини яхнага урарди. Иш унуми ҳам сал пасайгандек кўринарди. Чуқурликдаги кетмончилар ҳар ярим соатда юқорига чиқиб ўзларини елпиб олишарди.

Шу кунларда тун жуда ойдин бўляпти. Машғаламасдан ишлаш мумкин эди. Жўра полвон участка бошлиқлари билан келишиб, полвонлар бригадасининг ишини кечасига ўтказди.

— Кечаси чанг-тўзон йўқ, ҳаво салқин. Эртага эрталаб ишга чиқманглар. Уч-тўрт кун кечаси ишлайсизлар.

Азизхон трассадан қайтгандан кейин ювиниб Лутфиниса ишлаётган «Қирғиз овул»га бормоқчи эди, айниб қолди. Эртага кундузи бушман-ку, гир этиб бориб келаман-да, деб овқатдан кейин чодирга кириб тўшакка ўзини ташлади. Елкасининг офтобда қуйган жойлари ачишар, боши оғирлашиб ёстикдан узолмасди. У анча вақтгача тўшакда тўлганиб, ухлаб қолди. Эрталаб қирғиз болалар нонуштага уйғотишганда аранг ўрнидан турди.

Керишди-да, яланғоч елкасига сочиқ солиб ариқ тарафга кета бошлади. Сувнинг у бетидаги будка олдида Вазира этагини липпа уриб, ерга қўлоблатиб сув сепарди. Азизхон унга: «Ҳорманг, синглим!» — деб ўтиб кетди. Вазира қўлида сув тўла пақир билан унинг орқасидан қараб қолди.